

OCENA

**startu reprezentacji Polski w wioślarstwie
w Mistrzostwach Świata Seniorów
Aiguebelette (Francja)
30.08-6.09.2015**

Polski Związek Towarzystw Wioślarskich

OCENA

**startu reprezentacji Polski
w wioślarstwie
w Mistrzostwach Świata Seniorów**

30 sierpnia - 6 września 2015 roku

Aiguebelette (Francja)

I. WSTĘP

Tegoroczne Mistrzostwa Świata Seniorów odbyły się pomiędzy 30 sierpnia a 6 września na jeziorze Aiguebelette położonym we francuskich Alpach przy autostradzie łączącej Genewę z Lyonem. Mistrzostwa były zarazem główną kwalifikacją do Igrzysk Olimpijskich 2016 roku w Rio de Janeiro. Były to szóste z kolei kwalifikacje od kiedy w 1995 roku podczas Mistrzostw Świata Seniorów w Tampere rozegrano je po raz pierwszy. Do Igrzysk Olimpijskich 1992 roku w Barcelonie w wioślarstwie to Narodowe Komitety Olimpijskie decydowały jakie załogi zgłoszą do regat olimpijskich.

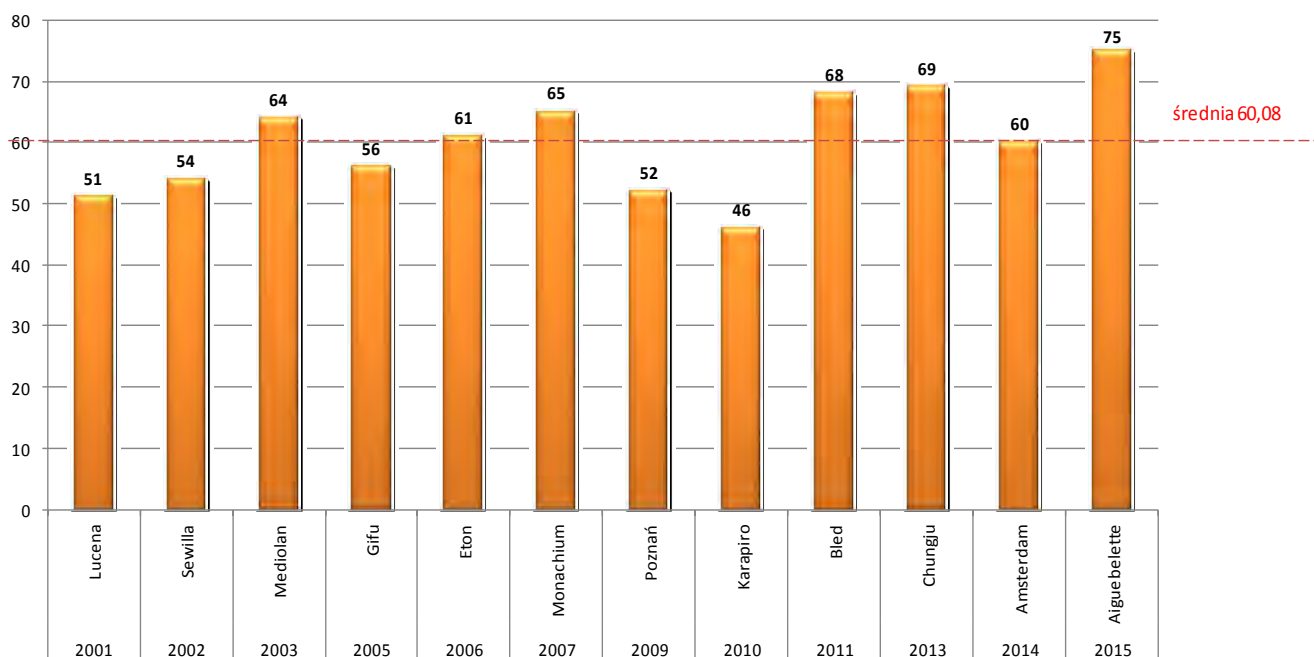
Tegoroczne Mistrzostwa Świata były czwartą z kolei światową imprezą rozegraną na tym akwenie po:

- Mistrzostwach Świata Juniorów rozegranych w 1990 roku
- Mistrzostwach Świata Seniorów w 1997 roku
- Pucharze Świata Seniorów w ubiegłym roku

To właśnie na tym torze w 1997 roku nasza dwójka podwójna wagi lekkiej Robert Sycz z Tomaszem Kucharskim zdobyła pierwszy złoty medal Mistrzostw Świata Seniorów w historii polskiego wioślarstwa. Wtedy rozpoczęła się złota era naszych wioseł i przełamywanie rozmaitych niepokonanych barier.

Tegoroczne Mistrzostwa Świata w Aiguebelette były rekordowymi pod każdym względem. Wzięła w nich udział rekordowa liczba 75 państw z rekordową liczbą 1250 zawodniczek i zawodników startujących w rekordowej liczbie 497 osad. Miała w tym swój udział również nasza federacja wystawiając do nich 17 osad (w tym 12 w konkurencjach olimpijskich, dwie w konkurencjach nieolimpijskich i trzy osady paraolimpijskie)

ILOŚĆ PAŃSTW UCZESTNICZĄCYCH W MISTRZOSTWACH ŚWIATA SENIORÓW W LATACH 2001-2015

Ilość uczestniczących państw przewyższyła nawet ambitnych Koreańczyków, którzy w 2013 roku zrobili wszystko w celu uatrakcyjnienia oraz obniżenia kosztów swoich mistrzostw, aby pobić dotychczasowy rekord.

W Aiguebelette wystartowały federacje wioślarskie reprezentujące wszystkie kontynenty świata w następującej ilości:

- Europa 37
- Afryka 13
- Azja 12
- Ameryka Płn. 5
- Ameryka Płd. 5
- Australia i Oceania 3

Łącznie rozegrano 26 konkurencji. W tym 14 objętych programem Igrzysk Olimpijskich, 8 tzw. „nieolimpijskich” i pięć paraolimpijskich, które także były kwalifikacją do Igrzysk Paraolimpijskich 2016 roku w Rio de Janeiro.

Wśród czternastu objętych programem Igrzysk Olimpijskich jest sześć konkurencji kobiecych w tym jedna wagi lekkiej i osiem męskich w tym dwie wagi lekkiej.

KONKURENCJE OLIMPIJSKIE

Konkurencje żeńskie:

- W1x - jedynka
- W2x - dwójka podwójna
- W2- - dwójka bez sterniczki
- W4x - czwórka podwójna
- W8+ - ósemka
- LW2x - dwójka podwójna wagi lekkiej

Konkurencje męskie:

- M1x - jedynka
- M2x - dwójka podwójna
- M2- - dwójka bez sternika
- M4- - czwórka bez sternika
- M4x - czwórka podwójna
- M8+ - ósemka
- LM2x - dwójka podwójna wagi lekkiej
- LM4- - czwórka bez sternika wagi lekkiej

W ramach konkurencji tzw. nieolimpijskich rozgrywane są trzy konkurencje żeńskie w tym dwie wagi lekkiej i pięć męskich w tym cztery wagi lekkiej.

KONKURENCJE NIEOLIMPIJSKIE

Konkurencje żeńskie:

- LW1x - jedynka wagi lekkiej
- LW4x - czwórka podwójna wagi lekkiej
- W4- - czwórka bez sterniczki

Konkurencje męskie:

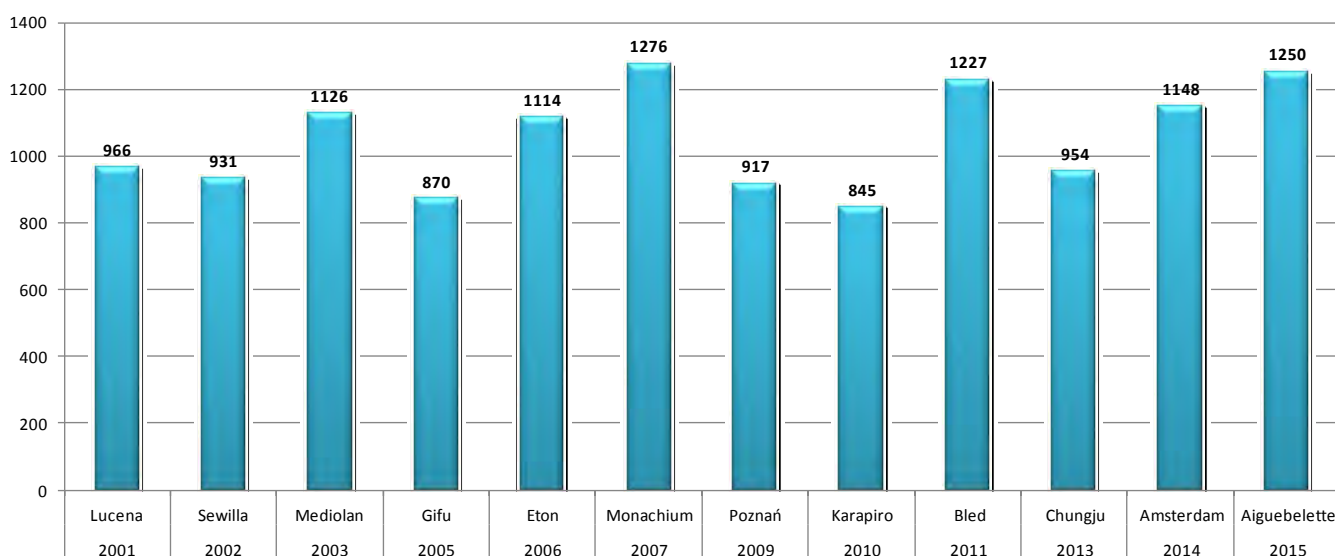
- LM1x - jedynka wagi lekkiej
- LM2- - dwójka bez sternika wagi lekkiej
- LM4x - czwórka podwójna wagi lekkiej
- LM8+ - ósemka wagi lekkiej
- M2+ - dwójka ze sternikiem

Wśród pięciu konkurencji niepełnosprawnych (adaptive) rozgrywana jest jedna konkurencja żeńska i jedna męska, oraz trzy mieszane w 50 % kobiet i mężczyzn.

KONKURENCJE PARAOLIMPIJSKIE

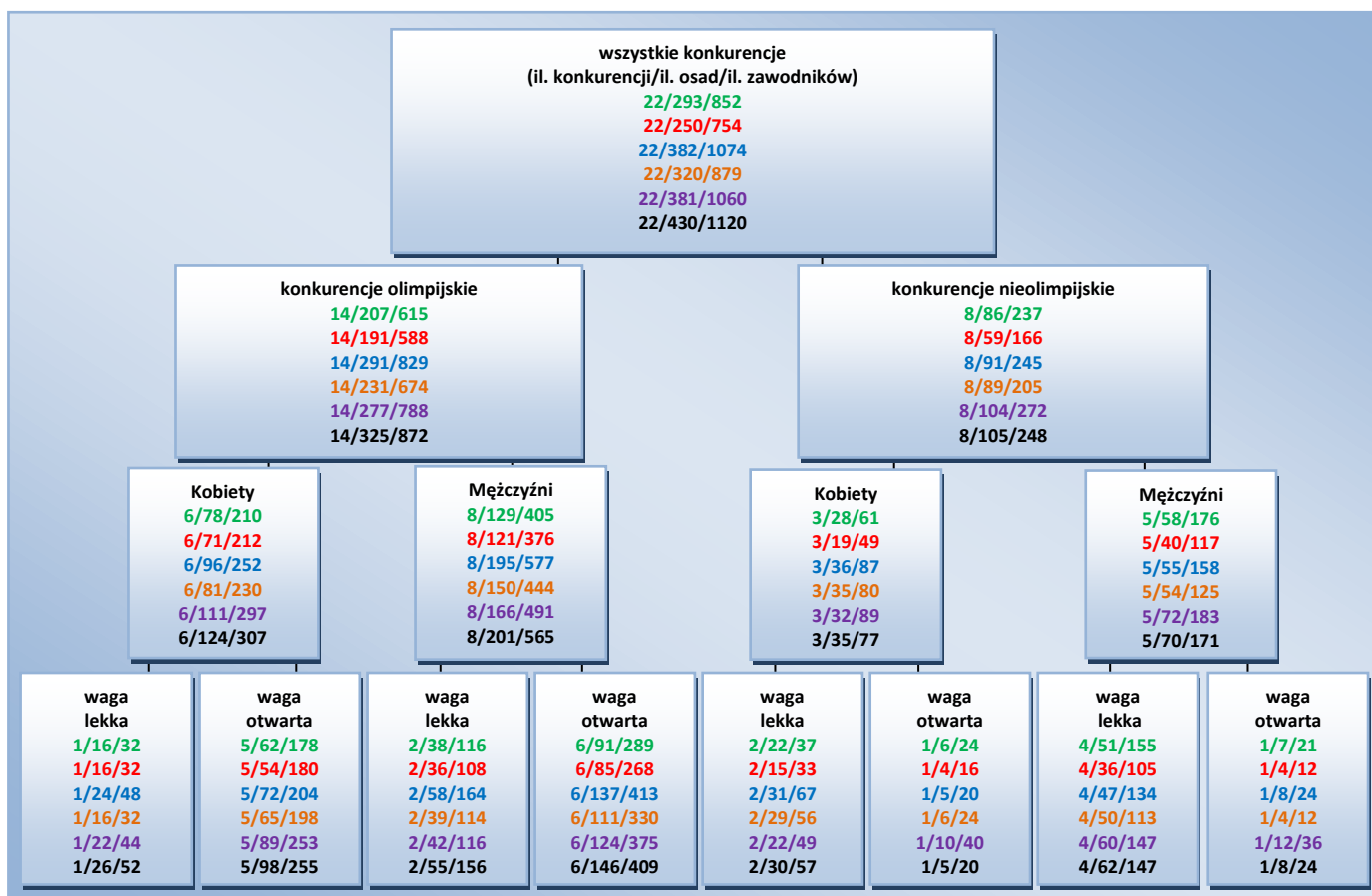
- ASW 1x - jedynka kobiet z wyłączeniem rąk i tułowia
- ASM 1x - jedynka mężczyzn z wyłączeniem rąk i tułowia
- TAMix 2x - dwójka podwójna mieszana (kobieta i mężczyzna) - wiosłowanie z wyłączeniem nóg
- LTAMix 4+ - czwórka ze sternikiem również mieszana (dwie wioślarki i dwóch wioślarzy) z tym, że jedna osoba musi być całkowicie niewidząca, jedna niedowidząca i dwie niepełnosprawne

ILOŚĆ STARTUJĄCYCH ZAWODNIKÓW W MISTRZOSTWACH ŚWIATA SENIORÓW W LATACH 2001-2015

Wśród 1250 zawodniczek i zawodników wystartowało 130 osób w 67 osadach paraolimpijskich. W niniejszym materiale oceny startu tych osad nie będziemy dokonywać gdyż obecnie jest to domeną innych stowarzyszeń jak START czy CROSS. Podział pozostałych startujących zawodniczek, zawodników i osad na poszczególne grupy ze względu na konkurencję, płeć i wagę obrazuje poniższy diagram, przedstawiając przy tym podobne dane ostatnich dwóch cykli olimpijskich.

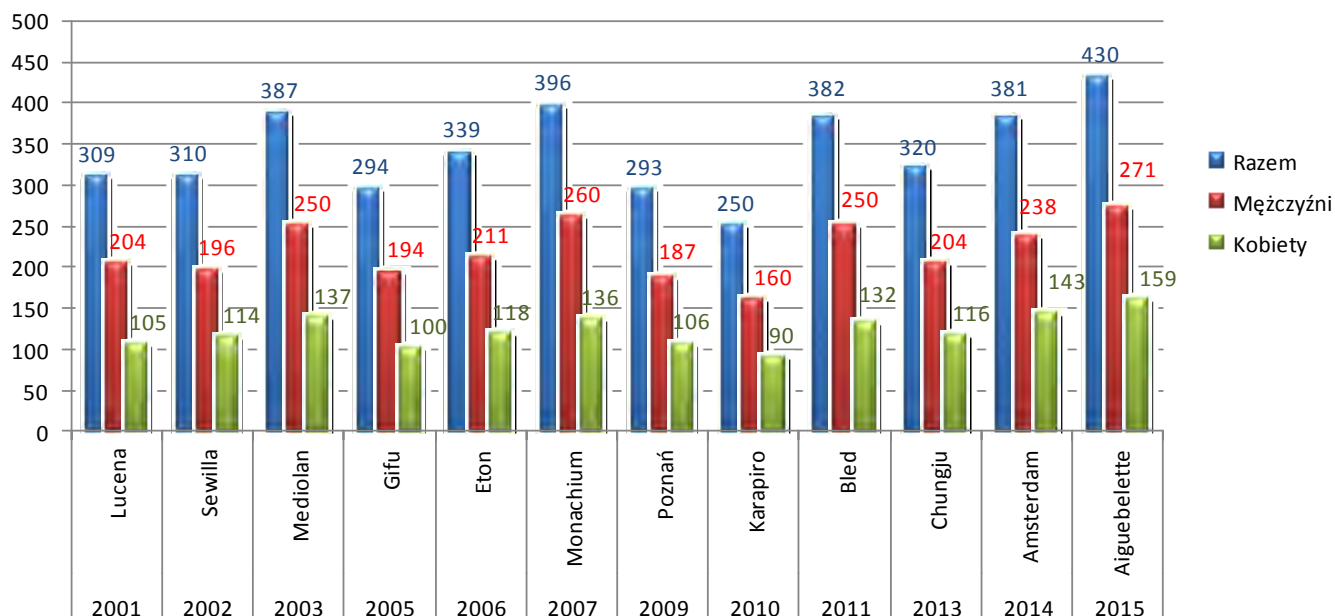
Po dokładnej analizie poniższego diagramu widać, że w porównywanym okresie sześciu Mistrzostw Świata rekordowe ilości startujących osad są wynikiem rekordowych ich ilości w konkurencjach olimpijskich w każdej grupie z wyjątkiem męskiej wagi lekkiej, gdzie cztery lata temu także podczas kwalifikacji olimpijskich podczas Mistrzostw Świata w słoweńskim Bled było o 3 osady więcej. Natomiast rekordowe ilości startujących osób są wynikiem przede wszystkim rekordowej ilości zawodniczek. Wśród zawodników zarówno wagi lekkiej jak i otwartej więcej ich startowało we wspomnianych mistrzostwach 2011 roku w Bled.

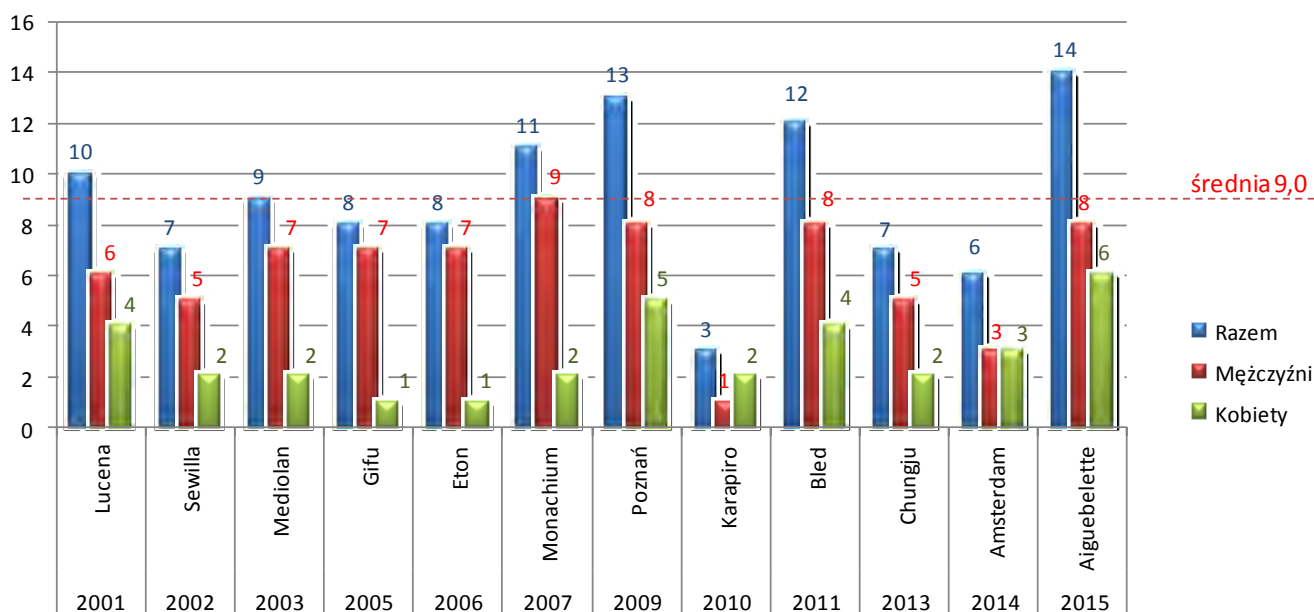
- KOLOR ZIELONY** – ROK 2009 – Poznań
- KOLOR CZERWONY** – ROK 2010 – Karapiro, Nowa Zelandia
- KOLOR NIEBIESKI** – ROK 2011 – Bled, Słowenia
- KOLOR POMARAŃCZOWY** – ROK 2013 – Chungju, Korea Płd.
- KOLOR FIOLETOWY** – ROK 2014 – Amsterdam, Holandia
- KOLOR CZARNY** – ROK 2015 – Aiguebelette, Francja

Ilość startujących osad w Mistrzostwach Świata Seniorów z podziałem na osady kobiece i męskie w ostatnich 15 latach zestawiono w poniższym diagramie.

ILOŚĆ OSAD STARTUJĄCYCH W MISTRZOSTWACH ŚWIATA SENIORÓW W LATACH 2001-2015

ILOŚĆ POLSKICH OSAD BIORĄCYCH UDZIAŁ W MISTRZOSTWACH ŚWIATA SENIORÓW W LATACH 2001-2015

W Mistrzostwach Świata w Aiguebelette najwięcej osad wystartowało w konkurencjach:

Lp.	Konkurencja	Ilość osad
1	Jedynkach mężczyzn	41
2	Jedynkach kobiet	33
3-4	Jedynkach wagi lekkiej mężczyzn Dwójkach podwójnych wagi lekkiej mężczyzn	32
5	Dwójkach podwójnych mężczyzn	29
6	Dwójkach bez sternika mężczyzn	27
7	Dwójkach podwójnych wagi lekkiej kobiet	26
8	Dwójkach podwójnych kobiet	24
9	Czwórkach bez sternika wagi lekkiej mężczyzn	23
10-11	Jedynkach wagi lekkiej kobiet Czwórkach bez sternika mężczyzn	21
12	Dwójkach bez sterniczki kobiet	20
13	Czwórkach podwójnych mężczyzn	16
14	Dwójkach bez sternika wagi lekkiej mężczyzn	15
15	Ósemkach mężczyzn	12
16	Czwórkach podwójnych kobiet	11
17-18	Czwórkach podwójnych wagi lekkiej mężczyzn Ósemkach kobiet	10
19	Czwórkach podwójnych wagi lekkiej kobiet	9
20	Dwójkach ze sternikiem mężczyzn	8
21-22	Czwórkach bez sterniczki kobiet Ósemkach wagi lekkiej mężczyzn	5

Kolorem czerwonym zaznaczono konkurencje „nieolimpijskie”. Tradycyjnie już na czele tego zestawienia znajdują się aż trzy z czterech rozgrywanych konkurencji jedynek, co jest oczywiście zrozumiałe, gdyż wiele małych federacji chcąc zaznaczyć swój udział w rywalizacji międzynarodowej, nie mając przy tym ani szerzej rozwiniętego wioślarstwa, ani zbyt wielkich funduszy zgłaszają po jednej jedynce, korzystając przy tym w większości ze sprzętu i pomocy organizatora lub promocyjnego programu rozwoju wioślarstwa na świecie prowadzonego przez Międzynarodową Federację Wioślarską FISA. Te federacje uczestniczą jeszcze tym bardziej, że po Mistrzostwach Świata Seniorów każdego roku odbywa się Kongres FISA, w którym uczestniczą wszyscy członkowie.

Tradycyjnie maksymalnie największą ilość osad zgłosiły dwie federacje Niemców i USA. Obie one zgłaszają swoje załogi we wszystkich rozgrywanych Mistrzostwach Świata wszystkich grup wiekowych, choć przyjmowany przez nich sposób finansowania ich startu jest zróżnicowany w poszczególnych grupach i kategoriach. Obie federacje, podobnie zresztą jak wiele innych spośród czołowych, całkowicie nie finansują z pieniędzy swojego budżetu osad w konkurencjach „nieolimpijskich” i to zarówno w seniorach jak i w grupach młodzieżowych. Te osady startują na koszt własnych sponsorów zewnętrznych. W kategorii juniorów w reprezentacji USA start zawodników opłacany jest przez kluby, rodziców i także innych drobnych sponsorów, a Niemcy finansują go w całości z budżetu federacji. Poza tym federacja niemiecka dla swoich juniorów organizuje tylko jedno zgrupowanie przed Mistrzostwami Świata, a dla podstawowych osad seniorskich organizuje szkolenie w ośrodkach w sposób ciągły. Amerykanie to szkolenie mają zapewnione na uniwersytetach.

Polska tym razem z czternastoma osadami (w tym dwie jedynki w konkurencjach nieolimpijskich) znalazła się tuż za wioślarskimi potęgami, w których ta dyscyplina ma oparcie o szerokie zaplecze klubów i dużej rzeszy trenujących zawodników (z wyjątkiem Nowej Zelandii, gdzie ilość klubów i zawodników jest zbliżona do polskiej).

Niemal połowa startujących w Aiguebelette federacji miała maksymalnie trzy małe osady, jednak po przesłaniu ich nazw w większości są to nacje „trzeciego świata wioślarskiego”. Natomiast na końcu zestawienia wśród sześciu najstabilniej obsadzonych konkurencji, aż pięć to konkurencje „nieolimpijskie” z ośmiu w ogóle rozgrywanych. Jest to oznaką braku finansowania w wielu federacjach nawet tych największych konkurencji nie objętych programem Igrzysk Olimpijskich z dotacji federacyjnych.

KOLEJNOŚĆ PAŃSTW POD WZGLĘDEM ILOŚCI OSAD - OGÓŁEM

Lp.	Kraj	Ilość osad
1-2	Niemcy, USA	22
3	Wielka Brytania	20
4	Włochy	19
5	Chiny	18
6-8	Australia, Francja, Nowa Zelandia	16
9	Polska	14
10-11	Rosja, Ukraina	13
12	Holandia	12
13	Kanada	11
14	Dania	10
15	Czechy	9
16-17	Austria, Hiszpania	8
18-23	Białoruś, Grecja, Irlandia, Południowa Afryka, Rumunia, Serbia	7
24-27	Argentyna, Japonia, Litwa, Szwajcaria	6
28-30	Chorwacja, Szwecja, Węgry	5
31-35	Indonezja, Korea Płd., Meksyk, Norwegia, Turcja	4
36-47	Belgia, Brazylia, Finlandia, Hongkong, Kazachstan, Kuba, Maroko, Puerto Rico, Tunezja, Urugwaj, Uzbekistan, Wietnam	3
48-65	Algieria, Armenia, Azerbejdżan, Bułgaria, Chile, Egipt, Estonia, Gruzja, Irak, Izrael, Liban, Łotwa, Peru, Portugalia, Słowenia, Tajlandia, Vanuatu, Zimbabwe	2
66-75	Angola, Benin, Iran, Katar, Kenia, Mołdawia, Monako, Nigeria, Togo, Wybrzeże Kości Słoniowej	1

KOLEJNOŚĆ PAŃSTW POD WZGLĘDEM ILOŚCI OSAD - KOBIECY

Lp.	Kraj	Ilość osad
1-2	Niemcy, USA	9
3-5	Australia, Chiny, Wielka Brytania	8
6-7	Holandia, Nowa Zelandia	7
8-11	Kanada, Polska , Rosja, Włochy	6
12-15	Dania, Francja, Irlandia, Ukraina	5
16-18	Austria, Rumunia, Szwecja	4
19-22	Białoruś, Czechy, Litwa, Południowa Afryka	3
23-28	Grecja, Hiszpania, Japonia, Korea Płd., Szwajcaria, Wietnam	2
29-51	Algieria, Argentyna, Armenia, Belgia, Brazylia, Chorwacja, Finlandia, Hongkong, Indonezja, Katar, Kazachstan, Kenia, Kuba, Łotwa, Maroko, Meksyk, Nigeria, Puerto Rico, Serbia, Tajlandia, Togo, Tunezja, Zimbabwe	1

KOLEJNOŚĆ PAŃSTW POD WZGLĘDEM ILOŚCI OSAD - MĘŻCZYŹNI

Lp.	Kraj	Ilość osad
1-3	Niemcy, USA, Włochy	13
4	Wielka Brytania	12
5	Francja	11
6	Chiny	10
7	Nowa Zelandia	9
8-10	Australia, Polska , Ukraina	8
11	Rosja	7
12-14	Czechy, Hiszpania, Serbia	6
15-20	Argentyna, Dania, Grecja, Holandia, Kanada, Węgry	5
21-28	Austria, Białoruś, Chorwacja, Japonia, Norwegia, Południowa Afryka, Szwajcaria, Turcja	4
29-34	Indonezja, Litwa, Meksyk, Rumunia, Urugwaj, Uzbekistan	3
35-58	Azerbejdżan, Belgia, Brazylia, Bułgaria, Chile, Egipt, Estonia, Finlandia, Gruzja, Hongkong, Irak,	2
59-71	Algieria, Angola, Armenia, Benin, Iran, Łotwa, Mołdawia, Monako, Szwecja, Tajlandia, Wietnam, Wybrzeże Kości Słoniowej, Zimbabwe	1

Cztery kraje (Kenia, Nigeria, Togo i Katar) miały swoją osadę tylko wśród kobiet, natomiast 21 federacji tylko osady męskie (Angola, Benin, Iran, Mołdawia, Monako, Wybrzeże Kości Słoniowej, Vanuatu, Azerbejdżan, Bułgaria, Chile, Egipt, Estonia, Gruzja, Hong Kong, Irak, Izrael, Liban, Peru, Portugalia i Słowenia).

KOLEJNOŚĆ PAŃSTW POD WZGLĘDEM ILOŚCI OSAD – KONKURENCJE OLIMPIJSKIE OGÓŁEM

Lp.	Kraj	Ilość osad
1-4	Chiny, Niemcy, Nowa Zelandia, USA	14
5	Wielka Brytania	13
6-8	Polska , Ukraina, Włochy	12
9-11	Australia, Francja, Rosja	11
12-13	Holandia, Kanada	10
14-15	Czechy, Dania	8
16-17	Hiszpania, Rumunia	7
18-20	Austria, Białoruś, Szwajcaria	6
21-25	Argentyna, Grecja, Litwa, Południowa Afryka, Serbia	5
26-31	Chorwacja, Indonezja, Irlandia, Korea Płd., Norwegia, Szwecja	4
32-38	Finlandia, Japonia, Kuba, Meksyk, Uzbekistan, Węgry, Wietnam	3
39-54	Belgia, Brazylia, Chile, Egipt, Estonia, Hongkong, Izrael, Kazachstan, Łotwa, Puerto Rico, Urugwaj, Tajlandia, Tunezja, Turcja, Vanuatu, Zimbabwe	2
55-71	Angola, Azerbejdżan, Benin, Bułgaria, Gruzja, Irak, Katar, Kenia, Liban, Maroko, Monako, Nigeria, Peru, Portugalia, Słowenia, Togo, Wybrzeże Kości Słoniowej	1

KONKURENCJE OLIMPIJSKIE KOBIEC

Lp.	Kraj	Ilość osad
1-6	Australia, Chiny, Niemcy, Nowa Zelandia, Rosja, USA	6
7-11	Holandia, Kanada, Polska , Ukraina, Wielka Brytania	5
12-15	Dania, Francja, Rumunia, Włochy	4
16-20	Austria, Białoruś, Czechy, Irlandia, Szwecja	3
21-27	Grecja, Hiszpania, Korea Płd., Litwa, Południowa Afryka, Szwajcaria, Wietnam	2
28-45	Belgia, Chorwacja, Finlandia, Hongkong, Indonezja, Japonia, Katar, Kazachstan, Kenia, Kuba, Łotwa, Nigeria, Puerto Rico, Serbia, Tajlandia, Togo, Tunezja, Zimbabwe	1

KONKURENCJE OLIMPIJSKIE MĘŻCZYŹN

Lp.	Kraj	Ilość osad
1-6	Chiny, Niemcy, Nowa Zelandia, USA, Wielka Brytania, Włochy	8
7-9	Francja, Polska , Ukraina	7
10-16	Argentyna, Australia, Czechy, Hiszpania, Holandia, Kanada, Rosja	5
17-20	Dania, Norwegia, Serbia, Szwajcaria	4
21-31	Austria, Białoruś, Chorwacja, Grecja, Indonezja, Litwa, Meksyk, Południowa Afryka, Rumunia, Uzbekistan, Węgry	3
32-43	Brazylia, Chile, Egipt, Estonia, Finlandia, Izrael, Japonia, Korea Płd., Kuba, Urugwaj, Turcja, Vanuatu	2
44-67	Angola, Azerbejdżan, Belgia, Benin, Bułgaria, Gruzja, Hongkong, Irak, Irlandia, Kazachstan, Liban, Łotwa, Maroko, Monako, Peru, Portugalia, Puerto Rico, Słowenia, Szwecja, Tajlandia, Tunezja, Wietnam, Wybrzeże Kości Słoniowej, Zimbabwe	1

W konkurencjach olimpijskich, które były główną kwalifikacją do Igrzysk Olimpijskich w Rio de Janeiro maksymalną ilość osad wystawiły cztery federacje – Niemcy, USA, Nowa Zelandia i Chiny. Na drugim miejscu znalazła się Wielka Brytania, która nie miała jedynie w swoim składzie skiffistki. Na trzeciej pozycji wspólnie z Polską, która w konkurencjach olimpijskich nie miała jedynie męskiej czwórki bez sternika i żeńskiej ósemki, znaleźli się Włosi (bez dwóch żeńskich osad - czwórki podwójnej i ósemki) oraz Ukraina (bez męskiej i żeńskiej ósemki).

Nasz federacja dała szansę kwalifikacji niemalże we wszystkich konkurencjach. Brak ósemki kobiecej był oczywisty, gdyż nie ma jej z kogo złożyć, aby prezentowała chociaż przyzwoity międzynarodowy poziom sportowy, natomiast męska czwórka bez sternika była próbowana w dwóch startach Pucharu Świata w Bled i Varese oraz Mistrzostwach Europy, ale wszędzie była ostatnia.

Cztery kraje (Kenia, Katar, Nigeria i Togo) wśród konkurencji olimpijskich zgłosiły tylko swoje jedynkarki. Natomiast 22 państwa miały w konkurencjach olimpijskich tylko osady męskie. Wśród nich to Węgry, Bułgaria, Chile, Egipt, Izrael, Urugwaj, Vanuatu, Angola, Azerbejdżan, Benin, Gruzja, Irak, Liban, Maroko, Peru i Wybrzeże Kości Słoniowej.

KOLEJNOŚĆ PAŃSTW POD WZGLĘDEM ILOŚCI OSAD – KONKURENCJE NIEOLIMPIJSKIE OGÓŁEM

Lp.	Kraj	Ilość osad
1-2	Niemcy, USA	8
3-4	Wielka Brytania, Włochy	7
5-6	Australia, Francja	5
7	Chiny	4
8-9	Irlandia, Japonia	3
10-23	Algieria, Armenia, Austria, Dania, Grecja, Holandia, Maroko, Nowa Zelandia, Polska , Południowa Afryka, Rosja, Serbia, Turcja, Węgry	2
24-50	Argentyna, Azerbejdżan, Belgia, Białoruś, Brazylia, Bułgaria, Chorwacja, Czechy, Gruzja, Hiszpania, Hongkong, Irak, Iran, Kanada, Kazachstan, Liban, Litwa, Meksyk, Mołdawia, Peru, Portugalia, Puerto Rico, Słowenia, Szwecja, Ukraina, Urugwaj, Tunezja	1

KONKURENCJE NIEOLIMPIJSKIE KOBIEC

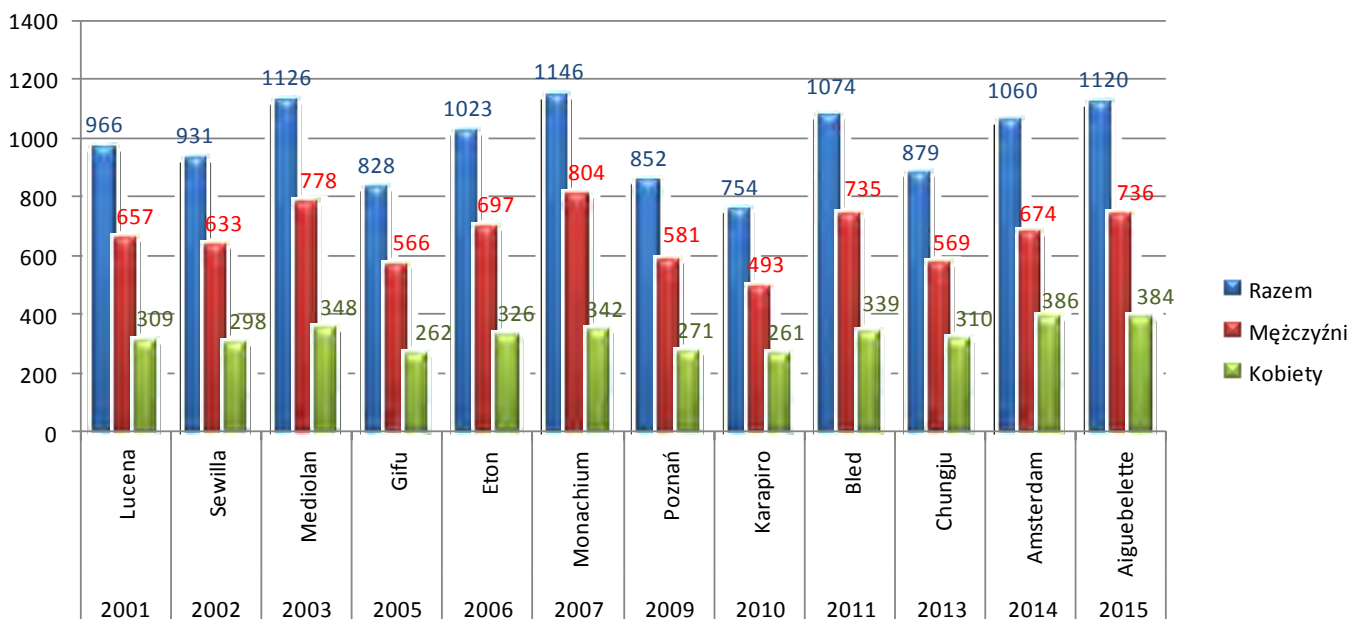
Lp.	Kraj	Ilość osad
1-3	Niemcy, USA, Wielka Brytania	3
4-8	Australia, Chiny, Holandia, Irlandia, Włochy	2
9-24	Algieria, Argentyna, Armenia, Austria, Brazylia, Dania, Francja, Japonia, Kanada, Litwa, Maroko, Meksyk, Nowa Zelandia, Polska , Południowa Afryka, Szwecja	1

KONKURENCJE NIEOLIMPIJSKIE MĘŻCZYZN

Lp.	Kraj	Ilość osad
1-3	Niemcy, USA, Włochy	5
4-5	Francja, Wielka Brytania	4
6	Australia	3
7-13	Chiny, Grecja, Japonia, Rosja, Serbia, Turcja, Węgry	2
14-43	Algieria, Armenia, Austria, Azerbejdżan, Belgia, Białoruś, Bułgaria, Chorwacja, Czechy, Dania, Gruzja, Hiszpania, Hongkong, Irak, Iran, Irlandia, Kazachstan, Liban, Maroko, Mołdawia, Nowa Zelandia, Peru, Polska , Południowa Afryka, Portugalia, Puerto Rico, Słowenia, Tunezja, Ukraina, Urugwaj	1

Cztery kraje miały w tych mistrzostwach tylko swoich reprezentantów w konkurencjach nieolimpijskich (Algieria, Armenia, Iran i Mołdawia), a 25 federacji nie miało żadnych osad w tych konkurencjach. Polska mając w swoim składzie skifistkę i skfistę wagi lekkiej z dwoma osadami znalazła się w grupie państw w pierwszej połowie wśród pięćdziesięciu mających swoje załogi w ośmiu konkurencjach nieolimpijskich. Ten fakt jest jeszcze jednym potwierdzeniem, że większość federacji oprócz tych największych, mających największe ilości klubów, i największy potencjał zawodniczy, nie stać z różnych względów na zgłaszanie swoich osad w konkurencjach nieolimpijskich.

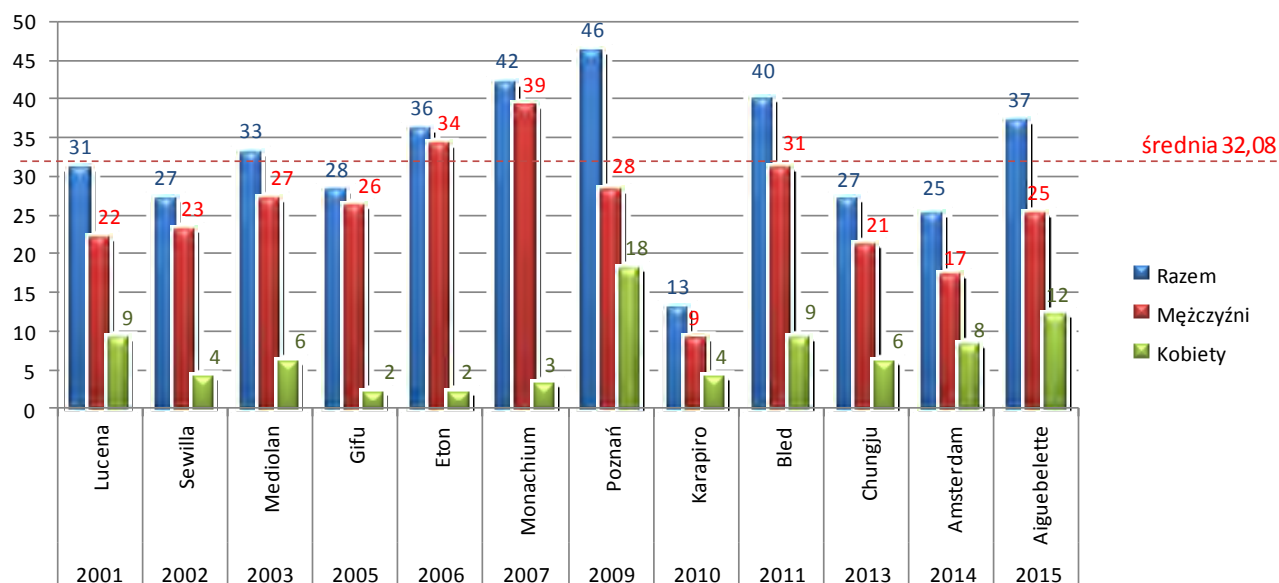
ILOŚĆ ZAWODNIKÓW STARTUJĄCYCH W MISTRZOSTWACH ŚWIATA SENIORÓW W LATACH 2001-2015

Jak widać z przedstawionego powyżej diagramu Mistrzostwa Świata Seniorów rozgrywane w latach poprzedzających Igrzyska Olimpijskie charakteryzują się największą ilością startujących zawodników. W ostatnich piętnastu latach, czyli czterech cyklach olimpijskich ilość startujących różniła się zaledwie o 72 osoby i oscylowała wokół średniej 1117 osób.

W polskiej reprezentacji trzykrotnie zgłosiliśmy większe liczebnie reprezentacje, jednak wynikało to głównie ze startu większej liczby osad lub liczebnie większych w konkurencjach nieolimpijskich np. ósemka wagi lekkiej, czy czwórka podwójna wagi lekkiej.

**ILOŚĆ ZAWODNICZEK I ZAWODNIKÓW W POLSKICH REPREZENTACJACH BIORĄCYCH UDZIAŁ W
MISTRZOSTWACH ŚWIATA SENIORÓW W LATACH 2001-2015**

Maksymalna ilość zawodników w reprezentacji to 76 osób. 48 osób w konkurencjach olimpijskich, w tym 20 kobiet i 28 mężczyzn oraz 28 w konkurencjach nieolimpijskich, w tym 9 kobiet i 19 mężczyzn. Polska reprezentacja mając 37 osób (35 w konkurencjach olimpijskich i 2 w konkurencjach nieolimpijskich) znalazła się w zestawieniach pod względem ilości zawodniczek i zawodników na przełomie pierwszej i drugiej dziesiątki państw.

KOLEJNOŚĆ PAŃSTW POD WZGLĘDEM ILOŚCI ZAWODNIKÓW - OGÓŁEM

Lp.	Kraj	Ilość zawodników
1-2	Niemcy, USA	76
3	Wielka Brytania	66
4-5	Chiny, Włochy	59
6	Francja	56
7	Australia	53
8	Nowa Zelandia	50
9	Rosja	49
10	Holandia	42
11	Polska	37
12	Kanada	32
13	Ukraina	31
14	Hiszpania	26
15	Dania	24
16	Rumunia	22
17	Czechy	20
18	Austria	18
19	Grecja	17
20	Południowa Afryka	16
21-22	Argentyna, Białoruś	15
23-26	Irlandia, Serbia, Szwajcaria, Turcja	14
27	Japonia	12
28-29	Litwa, Węgry	11
30	Hongkong	10
31	Norwegia	9
32-33	Chorwacja, Indonezja	8
34-35	Szwecja, Uzbekistan	7
36-39	Chile, Estonia, Korea Płd., Meksyk	6
40-42	Finlandia, Kuba, Wietnam	5
43-47	Brazylia, Maroko, Tajlandia, Tunezja, Urugwaj	4
48-61	Armenia, Azerbejdżan, Belgia, Bułgaria, Egipt, Gruzja, Izrael, Kazachstan, Łotwa, Peru, Portugalia, Puerto Rico, Słowenia, Vanuatu	3
62-66	Algieria, Angola, Irak, Liban, Zimbabwe	2
67-75	Benin, Iran, Katar, Kenia, Mołdawia, Monako, Nigeria, Togo, Wybrzeże Kości Słoniowej	1

KOBIETY

Lp.	Kraj	Ilość zawodniczek
1-2	Niemcy, USA	29
3-4	Chiny, Wielka Brytania	28
5	Australia	25
6-7	Holandia, Nowa Zelandia	21
8	Rosja	20
9	Kanada	17
10	Rumunia	15
11-12	Polska, Włochy	12
13-15	Dania, Francja, Ukraina	11
16	Irlandia	10
17-18	Austria, Szwecja	6
19-21	Białoruś, Czechy, Południowa Afryka	5
22-24	Argentyna, Grecja, Litwa	4
25-29	Hiszpania, Japonia, Korea Płd., Szwajcaria, Wietnam	3
30-35	Chorwacja, Finlandia, Hongkong, Kuba, Tajlandia, Tunezja	2
36-51	Algieria, Armenia, Belgia, Brazylia, Indonezja, Katar, Kazachstan, Kenia, Łotwa, Maroko, Meksyk, Nigeria, Puerto Rico, Serbia, Togo, Zimbabwe	1

MĘŻCZYŹNI

Lp.	Kraj	Ilość zawodników
1-3	Niemcy, USA, Włochy	47
4	Francja	45
5	Wielka Brytania	38
6	Chiny	31
7-8	Nowa Zelandia, Rosja	29
9	Australia	28
10	Polska	25
11	Hiszpania	23
12	Holandia	21
13	Ukraina	20
14-15	Czechy, Kanada	15
16	Turcja	14
17-19	Dania, Grecja, Serbia	13
20	Austria	12
21-24	Argentyna, Południowa Afryka, Szwajcaria, Węgry	11
25	Białoruś	10
26-27	Japonia, Norwegia	9
28	Hongkong	8
29-32	Indonezja, Litwa, Rumunia, Uzbekistan	7
33-35	Chile, Chorwacja, Estonia	6
36	Meksyk	5
37-38	Irlandia, Urugwaj	4
39-52	Azerbejdżan, Brazylia, Bułgaria, Egipt, Finlandia, Gruzja, Izrael, Korea Płd., Kuba, Maroko, Peru, Portugalia, Słowenia, Vanuatu	3
53-63	Angola, Armenia, Belgia, Irak, Kazachstan, Liban, Łotwa, Puerto Rico, Tajlandia, Tunezja, Wietnam	2
64-71	Algieria, Benin, Iran, Mołdawia, Monako, Szwecja, Wybrzeże Kości Słoniowej, Zimbabwe	1

KOLEJNOŚĆ PAŃSTW POD WZGLĘDEM ILOŚCI ZAWODNIKÓW - KONKURENCJE OLIMPIJSKIE OGÓŁEM

Lp.	Kraj	Ilość zawodników
1-4	Chiny, Niemcy, Nowa Zelandia, USA	48
5	Wielka Brytania	47
6	Rosja	43
7	Australia	41
8-9	Francja, Holandia	37
10-11	Polska, Włochy	35
12	Kanada	31
13	Ukraina	30
14	Hiszpania	24
15	Rumunia	22
16	Czechy	18
17	Dania	16
18	Austria	15
19-20	Grecja, Szwajcaria	14
21-22	Białoruś, Południowa Afryka	12
23	Argentyna	11
24-25	Litwa, Serbia	10
26	Norwegia	9
27-28	Indonezja, Japonia	8
29-31	Chorwacja, Irlandia, Uzbekistan	7
32-37	Chile, Estonia, Hongkong, Korea Płd., Szwecja, Węgry	6
38-41	Finlandia, Kuba, Meksyk, Wietnam	5
42-43	Tajlandia, Turcja	4
44-50	Brazylia, Egipt, Izrael, Łotwa, Tunezja, Urugwaj, Vanuatu	3
51-62	Angola, Azerbejdżan, Belgia, Bułgaria, Gruzja, Kazachstan, Maroko, Peru, Portugalia, Puerto Rico, Słowenia, Zimbabwe	2
63-71	Benin, Irak, Katar, Kenia, Liban, Monako, Nigeria, Togo, Wybrzeże Kości Słoniowej	1

KOBIETY

Lp.	Kraj	Ilość zawodniczek
1-6	Australia, Chiny, Niemcy, Nowa Zelandia, Rosja, USA	20
7	Wielka Brytania	19
8-9	Holandia, Kanada	16
10	Rumunia	15
11-12	Polska, Ukraina	11
13	Francja	10
14-15	Dania, Włochy	7
16-20	Austria, Białoruś, Czechy, Irlandia, Szwecja	5
21-22	Grecja, Południowa Afryka	4
23-27	Hiszpania, Korea Płd., Litwa, Szwajcaria, Wietnam	3
28-34	Chorwacja, Finlandia, Hongkong, Japonia, Kuba, Tajlandia, Tunezja	2
35-45	Belgia, Indonezja, Katar, Kazachstan, Kenia, Łotwa, Nigeria, Puerto Rico, Serbia, Togo, Zimbabwe	1

MĘŻCZYŹNI

Lp.	Kraj	Ilość zawodników
1-6	Chiny, Niemcy, Nowa Zelandia, USA, Wielka Brytania, Włochy	28
7	Francja	27
8	Polska	24
9	Rosja	23
10-12	Australia, Holandia, Hiszpania	21
13	Ukraina	19
14	Kanada	15
15	Czechy	13
16-17	Argentyna, Szwajcaria	11
18-19	Austria, Grecja	10
20-22	Dania, Norwegia, Serbia	9
23	Południowa Afryka	8
24-28	Białoruś, Indonezja, Litwa, Rumunia, Uzbekistan	7
29-32	Chile, Estonia, Japonia, Węgry	6
33-34	Chorwacja, Meksyk	5
35-36	Hongkong, Turcja	4
37-44	Brazylia, Egipt, Finlandia, Izrael, Korea Płd., Kuba, Urugwaj, Vanuatu	3
45-56	Angola, Azerbejdżan, Bułgaria, Gruzja, Irlandia, Łotwa, Maroko, Peru, Portugalia, Słowenia, Tajlandia, Wietnam	2
57-67	Belgia, Benin, Irak, Kazachstan, Liban, Monako, Puerto Rico, Szwecja, Tunezja, Wybrzeże Kości Słoniowej, Zimbabwe	1

Podobne miejsce zajmuje polska reprezentacja w zestawieniu uczestniczących zawodniczek i zawodników. Należy zauważyć, że:

- Pierwsze dziesięć państw ma w swoim składzie połowę uczestniczących w rywalizacji Mistrzostw Świata osób
- Aż 21 państw miało w tych mistrzostwach tylko po jednym lub dwóch zawodników
- Polska wśród mężczyzn miała trzecią z kolei liczbę zawodników, co podkreśla jej pozycję w rywalizacji międzynarodowej
- Nieco dalsza pozycja wśród kobiet wynika z braku wśród nich największej osady - ósemki
- Na końcu wszystkich zestawień znajdują się z reguły państwa trzeciego świata, tym bardziej szokuje wśród nich obecność Belgii, która na finanse nie powinna narzekać, a do tego mają szereg doświadczonych działaczy, zasiadających od lat między innymi w różnych komisjach Międzynarodowej Federacji Wioślarskiej, czy Bułgarii, która w latach siedemdziesiątych i osiemdziesiątych była światową potęgą wioślarską, szczególnie wśród kobiet. Wśród tych państw znalazła się także Słowenia, która jeszcze niedawno miała kilka osad, szczególnie męskich, na najwyższym poziomie międzynarodowym, jak dwójka podwójna, czwórka podwójna i czwórka bez sternika

KOLEJNOŚĆ PAŃSTW POD WZGLĘDEM ILOŚCI ZAWODNIKÓW - KONKURENCJE NIEOLIMPIJSKIE OGÓŁEM

Lp.	Kraj	Ilość zawodników
1-2	Niemcy, USA	28
3	Włochy	24
4-5	Francja, Wielka Brytania	19
6	Australia	12
7	Chiny	11
8	Turcja	10
9	Dania	8
10	Irlandia	7
11	Rosja	6
12-13	Holandia, Węgry	5
14-18	Argentyna, Hongkong, Japonia, Południowa Afryka, Serbia	4
19-22	Armenia, Austria, Białoruś, Grecja	3
23-28	Algieria, Czechy, Hiszpania, Maroko, Nowa Zelandia, Polska	2
29-50	Azerbejdżan, Belgia, Brazylia, Bułgaria, Chorwacja, Gruzja, Irak, Iran, Kanada, Kazachstan, Liban, Litwa, Meksyk, Mołdawia, Peru, Portugalia, Puerto Rico, Słowenia, Szwecja, Tunezja, Ukraina, Urugwaj	1

KOBIETY

Lp.	Kraj	Ilość zawodniczek
1-3	Niemcy, USA, Wielka Brytania	9
4	Chiny	8
5-8	Australia, Holandia, Irlandia, Włochy	5
9-10	Argentyna, Dania	4
11-24	Algieria, Armenia, Austria, Brazylia, Francja, Japonia, Kanada, Litwa, Meksyk, Maroko, Nowa Zelandia, Polska , Południowa Afryka, Szwecja	1

MĘŻCZYŹNI

Lp.	Kraj	Ilość zawodników
1-3	Niemcy, USA, Włochy	19
4	Francja	18
5-6	Turcja, Wielka Brytania	10
7	Australia	7
8	Rosja	6
9	Węgry	5
10-12	Dania, Hongkong, Serbia	4
13-17	Białoruś, Chiny, Grecja, Japonia, Południowa Afryka	3
18-22	Armenia, Austria, Czechy, Hiszpania, Irlandia	2
23-43	Algieria, Azerbejdżan, Belgia, Bułgaria, Chorwacja, Gruzja, Irak, Iran, Kazachstan, Liban, Maroko, Mołdawia, Nowa Zelandia, Peru, Polska , Portugalia, Puerto Rico, Słowenia, Tunezja, Ukraina, Urugwaj	1

Podobnie jest w konkurencjach nieolimpijskich. Pięć-sześć największych federacji ma w swoich składach ponad połowę startujących zawodniczek i zawodników. Większość federacji zgłasza do nich jedynie zawodniczki i zawodników rezerwowych, trenujących wspólnie i stanowiących alternatywę, szczególnie dla olimpijskich osad wagi lekkiej. Tak w tym roku zrobiła np. bardzo silna skądinąd reprezentacja Nowej Zelandii, a w pewnym stopniu i Polska.

KOLEJNOŚĆ PAŃSTW POD WZGLĘDEM ILOŚCI OSAD W FINAŁACH A - OGÓŁEM

Lp.	Kraj	Ilość osad
1-2	Niemcy, Wielka Brytania	16
3	Nowa Zelandia	12
4	USA	11
5	Włochy	9
6	Australia	8
7-8	Francja, Holandia	7
9	Kanada	5
10-12	Dania, Litwa, Południowa Afryka	4
13-15	Chiny, Serbia, Szwajcaria	3
16-20	Chorwacja, Czechy, Norwegia, Polska , Rosja	2
21-28	Białoruś, Brazylia, Estonia, Grecja, Irlandia, Kuba, Słowenia, Turcja	1

KOBIETY

Lp.	Kraj	Ilość osad
1-2	USA, Wielka Brytania	7
3-4	Niemcy, Nowa Zelandia	6
5	Kanada	4
6-8	Australia, Chiny, Holandia	3
9-11	Dania, Polska , Południowa Afryka	2
12-19	Brazylia, Czechy, Grecja, Irlandia, Litwa, Rosja, Szwajcaria, Włochy	1

MĘŻCZYŹNI

Lp.	Kraj	Ilość osad
1	Niemcy	10
2	Wielka Brytania	9
3	Włochy	8
4	Francja	7
5	Nowa Zelandia	6
6	Australia	5
7-8	Holandia, USA	4
9-10	Litwa, Serbia	3
11-15	Chorwacja, Dania, Norwegia, Południowa Afryka, Szwajcaria	2
16-23	Białoruś, Czechy, Estonia, Kanada, Kuba, Rosja, Słowenia, Turcja	1

28 państw miało swoich przedstawicieli w ostatecznej rozgrywce o medale w finale, co stanowi 37,4% wszystkich startujących. Na czele zestawienia znaleźli się potentaci wioślarscy - Niemcy, Wielka Brytania, Nowa Zelandia czy USA.

Polska niestety nie utrzymała wysokiej pozycji z końca pierwszej dziesiątki startujących państw pod względem ilości osad, czy ilości swoich zawodników. Niestety z końca pierwszej dziesiątki w tym przypadku spadła na koniec drugiej, a wśród mężczyzn wypadła nawet poza tabelę. Swoją pozycję utrzymały jedynie polskie zawodniczki z dwoma osadami w finale A.

KOLEJNOŚĆ PAŃSTW POD WZGLĘDEM ILOŚCI OSAD W FINAŁACH A - KONKURENCJE OLIMPIJSKIE OGÓŁEM

Lp.	Kraj	Ilość osad
1	Nowa Zelandia	10
2	Wielka Brytania	9
3	Niemcy	8
4-5	Australia, Holandia	6
6-7	Kanada, Włochy	5
8-9	Litwa, USA	4
10-13	Dania, Francja, Południowa Afryka, Szwajcaria	3
14-18	Chorwacja, Czechy, Norwegia, Polska , Rosja	2
19-23	Chiny, Estonia, Grecja, Kuba, Serbia	1

KOBIETY

Lp.	Kraj	Ilość osad
1	Nowa Zelandia	5
2-4	Kanada, USA, Wielka Brytania	4
5	Niemcy	3
6-10	Australia, Dania, Holandia, Polska , Południowa Afryka	2
11-16	Chiny, Czechy, Grecja, Litwa, Rosja, Szwajcaria	1

MĘŻCZYŹNI

Lp.	Kraj	Ilość osad
1-4	Niemcy, Nowa Zelandia, Wielka Brytania, Włochy	5
5-6	Australia, Holandia	4
7-8	Francja, Litwa	3
9-11	Chorwacja, Norwegia, Szwajcaria	2
12-19	Czechy, Dania, Estonia, Kanada, Kuba, Południowa Afryka, Rosja, Serbia	1

Podobny procentowy udział federacji mających swoje załogi w finałach A był w konkurencjach olimpijskich. Najwięcej osad do finału A wprowadziła Nowa Zelandia, a przeciwko do tego w tych mistrzostwach nie wystartowała jeszcze ubiegłoroczna Mistrzyni Świata w jedyńce Emma Twigg, a jej zastępczyni Fiona Bourke, pomimo, że w ubiegłym roku miała złoty medal w deblu, w tym roku w jedyńce nie weszła nawet do półfinału (IV miejsce w finale C). Z drugiej strony fatalny start w tegorocznych Mistrzostwach Świata zanotowali Chińczycy, którzy w zeszłym roku mieli

sześć osad w finale w konkurencjach olimpijskich, a w tym tylko skifistkę Jangli Duan (brązowy medal). W tym roku 23 państwa miały swoje osady w finale A, natomiast w ubiegłorocznych mistrzostwach 29 federacji. Z ubiegłorocznych mistrzostw zabrakło w finale A konkurencji olimpijskich załóg Rumunii, Irlandii, Ukrainy, Austrii, Azerbejdżanu, Hiszpanii i Bułgarii. Natomiast doszła do finalistów osada Serbii (dwójka bez sternika mężczyzn). Czyli 22 federacje, które miały swoje osady w finale A w ubiegłym roku miały je również w tegorocznych Mistrzostwach Świata. Wśród nich jest też Polska, która zarówno w ubiegłym, jak i w tym roku miała dwie załogi w finale A. Kolejno największy przyrost osad w finale A w stosunku do Mistrzostw Świata 2014 roku w Amsterdamie mieli:

- Holandia + 3 osady
- Nowa Zelandia, Wielka Brytania, Włochy, Dania, Szwajcaria + 2
- Niemcy, Kanada, Litwa, Chorwacja, Czechy, Norwegia + 1

Taką samą ilość osad w finale A w tym roku mieli:

- Francja, Polska, Estonia, Grecja i Kuba

Natomiast mniej osad niż w ubiegłym roku mieli:

- Chiny - 5
- USA - 3
- Australia - 2
- Południowa Afryka i Rosja - 1

KOLEJNOŚĆ PAŃSTW POD WZGLĘDEM ILOŚCI OSAD W FINAŁACH A - KONKURENCJE NIEOLIMPIJSKIE OGÓŁEM

Lp.	Kraj	Ilość osad
1	Niemcy	8
2-3	USA, Wielka Brytania	7
4-5	Francja, Włochy	4
6-9	Australia, Chiny, Nowa Zelandia, Serbia	2
10-17	Białoruś, Brazylia, Dania, Holandia, Irlandia, Południowa Afryka, Słowenia, Turcja	1

KOBIETY

Lp.	Kraj	Ilość osad
1-3	Niemcy, USA, Wielka Brytania	3
4	Chiny	2
5-10	Australia, Brazylia, Holandia, Irlandia, Nowa Zelandia, Włochy	1

MĘŻCZYŹNI

Lp.	Kraj	Ilość osad
1	Niemcy	5
2-4	Francja, USA, Wielka Brytania	4
5	Włochy	3
6	Serbia	2
7-13	Australia, Białoruś, Dania, Nowa Zelandia, Południowa Afryka, Słowenia, Turcja	1

W ośmiu konkurencjach nieolimpijskich w tegorocznych mistrzostwach o cztery federacje mniej miały swoje osady w finałach A niż w roku ubiegłym. Trzynastie tych samych państw miało swoje załogi w konkurencjach w 2014 i 2015 roku. Powiększyły w stosunku do roku ubiegłego:

- USA i Wielka Brytania + 4 osady
- Niemcy i Francja + 2
- Australia + 1

Taką samą ilość osad w konkurencjach nieolimpijskich mieli:

- Nowa Zelandia, Dania, Irlandia, Turcja i Południowa Afryka

Mniejszą ilość niż w ubiegłym roku mieli:

- Holandia - 3
- Chiny - 2
- Włochy - 1

Kraje, które nie miały w finale A tych konkurencji swoich osad, ale za to udało im się wprowadzić do finału w tym roku, to:

- Serbia + 2
- Białoruś, Brazylia i Słowenia + 1

Natomiast federacje, które miały w tym roku słabsze załogi w konkurencjach nieolimpijskich lub je przesunęły do startu w konkurencjach olimpijskich to przede wszystkim:

- Szwajcaria, Grecja i Kanada - 2
- Czechy, Belgia, Portugalia, Argentyna i Ukraina - 1

Skuteczność poszczególnych reprezentacji startujących w Mistrzostwach Świata może być mierzona skutecznością finałową i medalową, czyli procentowym udziałem osad danej reprezentacji w finałach lub w strefie medalowej w stosunku do jej wszystkich załóg zgłoszonych do mistrzostw.

SKUTECZNOŚĆ FINAŁOWA - OGÓŁEM

Lp.	Kraj	% całości reprezentacji	Ilość w finale/całość
1	Wielka Brytania	80%	16/20
2	Nowa Zelandia	75%	12/16
3	Niemcy	72,7%	16/22
4	Litwa	66,7%	4/6
5	Holandia	58,3%	7/12
6	Południowa Afryka	57,1%	4/7
7-12	Australia	50%	8/16
	Estonia		1/2
	Norwegia		2/4
	Słowenia		1/2
	Szwajcaria		3/6
	USA		11/22
13	Włochy	47,4%	9/19
14	Kanada	45,5%	5/11
15	Francja	43,8%	7/16
16	Serbia	42,9%	3/7
17-18	Chorwacja	40%	2/5
	Dania		4/10
19-20	Brazylia	33,3%	1/3
	Kuba		1/3
21	Turcja	25%	1/4
22	Czechy	22,2%	2/9
23	Chiny	16,7%	3/18
24	Rosja	15,4%	2/13
25-28	Białoruś	14,3%	1/7
	Grecja		1/7
	Irlandia		1/7
	Polska		2/14

KOBIETY

Lp.	Kraj	% całości reprezentacji	Ilość w finale/całość
1	Brazylia	100%	1/1
2	Wielka Brytania	87,5%	7/8
3	Nowa Zelandia	85,7%	6/7
4	USA	77,8%	7/9
5-7	Kanada	66,7%	4/6
	Niemcy		6/9
	Południowa Afryka		2/3
8-9	Grecja	50%	1/2
	Szwajcaria		1/2
10	Holandia	42,9%	3/7
11	Dania	40%	2/5
12-13	Australia	37,5%	3/8
	Chiny		3/8
14-16	Czechy	33,3%	1/3
	Litwa		1/3
	Polska		2/6
17	Irlandia	20%	1/5
18-19	Rosja	16,7%	1/6
	Włochy		1/6

MĘŻCZYŹNI

Lp.	Kraj	% całości reprezentacji	Ilość w finale/całość
1	Litwa	100%	3/3
2	Holandia	80%	4/5
3	Niemcy	76,9%	10/13
4	Wielka Brytania	75%	9/12
5	Nowa Zelandia	66,7%	6/9
6	Francja	63,6%	7/11
7	Australia	62,5%	5/8
8	Włochy	61,5%	8/13
9	Chorwacja	50%	2/4
10-16	Estonia	50%	1/2
	Kuba		1/2
	Norwegia		2/4
	Południowa Afryka		2/4
	Serbia		3/6
	Słowenia		1/2
	Szwajcaria	2/4	
17	Dania	40%	2/5
18	USA	30,8%	4/13
19-20	Białoruś	25%	1/4
	Turcja		1/4
21	Kanada	20%	1/5
22	Czechy	16,7%	1/6
23	Rosja	14,3%	1/7

Największą skuteczność finałową we wszystkich konkurencjach razem (olimpijskie i nieolimpijskie) w tegorocznych Mistrzostwach Świata osiągnęła Wielka Brytania, która z dwudziestu zgłoszonych osad, w finałach A miała aż szesnaście. Brytyjczycy w ten sposób udowadniają, że przecież to oni są kolebką tej dyscypliny sportu. Oprócz nich na czele znaleźli się inni potentaci wioślarskiego świata jak Niemcy czy Nowa Zelandia. Jednak tuż za nimi znalazła się małe Litwa z małą, ale jakże skuteczną swoją reprezentacją.

Na dole tabeli wśród dużych reprezentacji, które miały po kilkanaście startujących załóg w tegorocznych mistrzostwach, znalazły się Chiny, Rosja i niestety Polska. Oczywiście jest to pozycja wśród 28 państw na 75 biorących udział w rywalizacji w Aiguebelette, które w ogóle miały jakąkolwiek osadę w finale A. I to tylko dzięki dwóm załogom kobiecym, które znalazły się na 14-16 pozycji wśród dziewiętnastu sklasyfikowanych żeńskich konkurencji, gdyż męska część naszej reprezentacji w ogóle nie znalazła się wśród 23 państw sklasyfikowanych w konkurencjach męskich.

SKUTECZNOŚĆ FINAŁOWA - KONKURENCJE OLIMPIJSKIE OGÓŁEM

Lp.	Kraj	% całości reprezentacji	Ilość w finale/całość
1	Litwa	80%	4/5
2	Nowa Zelandia	71,4%	10/14
3	Wielka Brytania	69,2%	9/13
4-5	Holandia	60%	6/10
	Południowa Afryka		3/5
6	Niemcy	57,1%	8/14
7	Australia	54,5%	6/11
8-12	Chorwacja	50%	2/4
	Estonia		1/2
	Kanada		5/10
	Norwegia		2/4
	Szwajcaria		3/6
13	Włochy	41,7%	5/12
14	Dania	37,5%	3/8
15	Kuba	33,3%	1/3
16	USA	28,6%	4/14
17	Francja	27,3%	3/11
18	Czechy	25%	2/8
19-20	Grecja	20%	1/5
	Serbia		1/5
21	Rosja	18,2%	2/11
22	Polska	16,7%	2/12
23	Chiny	7,1%	1/14

KOBIECY

Lp.	Kraj	% całości reprezentacji	Ilość w finale/całość
1	Południowa Afryka	100%	2/2
2	Nowa Zelandia	83,3%	5/6
3-4	Kanada	80%	4/5
	Wielka Brytania		4/5
5	USA	66,7%	4/6
6-10	Dania	50%	2/4
	Grecja		1/2
	Litwa		1/2
	Niemcy		3/6
	Szwajcaria		1/2
11-12	Holandia	40%	2/5
	Polska		2/5
13-14	Australia	33,3%	2/6
	Czechy		1/3
15-16	Chiny	16,7%	1/6
	Rosja		1/6

MĘŻCZYŹNI

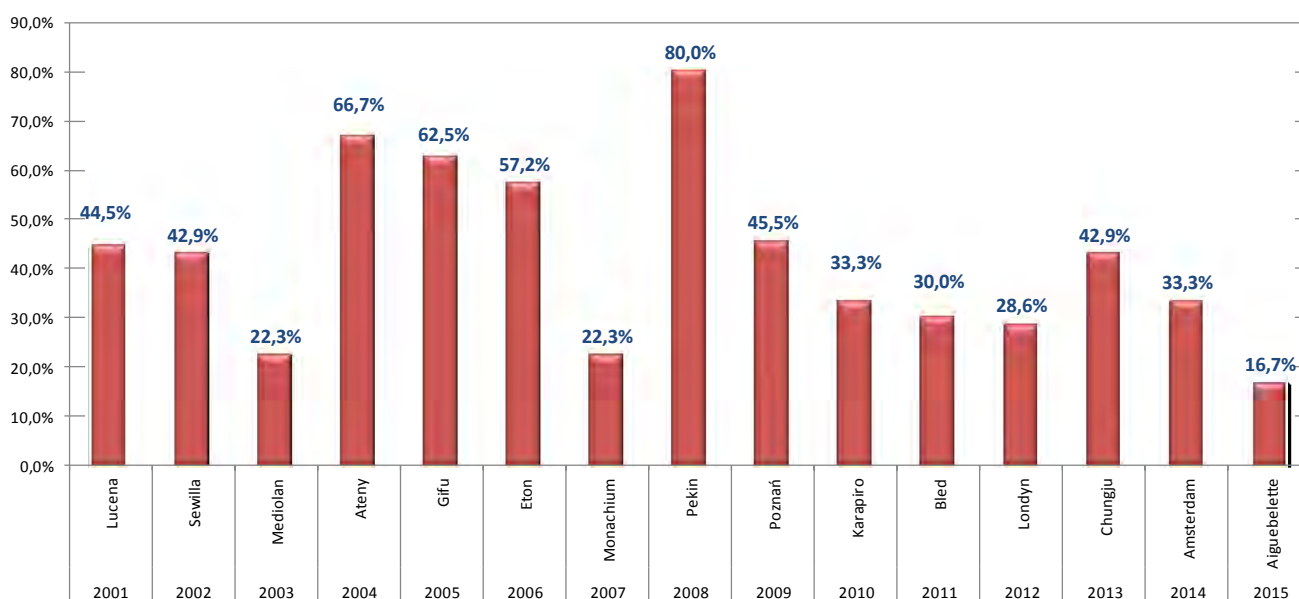
Lp.	Kraj	% całości reprezentacji	Ilość w finale/całość
1	Litwa	100%	3/3
2-3	Australia	80%	4/5
	Holandia		4/5
4	Chorwacja	66,7%	2/3
5-8	Niemcy	62,5%	5/8
	Nowa Zelandia		5/8
	Wielka Brytania		5/8
	Włochy		5/8
9-12	Estonia	50%	1/2
	Kuba		1/2
	Norwegia		2/4
	Szwajcaria		2/4
13	Francja	42,9%	3/7
14	Południowa Afryka	33,3%	1/3
15-16	Dania	25%	1/4
	Serbia		1/4
17-19	Czechy	20%	1/5
	Kanada		1/5
	Rosja		1/5

W konkurencjach olimpijskich nasza reprezentacja wyprzedziła jedynie Chiny, które w tym roku zanotowały fatalny start swoich osad. Tylko jednej z nich udało się zakwalifikować do finału A spośród kompletu zgłoszonych w tych konkurencjach. Polska niestety też nie osiągnęła w tym zakresie imponującej skuteczności, mając dwie z dwunastu zgłoszonych do mistrzostw na starcie finału A.

Nasza reprezentacja w ostatnich 15 latach najwyższą skuteczność finałową osiągnęła na Igrzyskach Olimpijskich w Pekinie w 2008 roku, gdzie od Igrzysk 1996 roku w Atlancie pojechała najmniejsza ilość pięciu osad, a do finałów awansowały aż cztery. Drugą z kolei skuteczność mieliśmy także na Igrzyskach Olimpijskich, ale w 2004 roku w Atenach. Dopiero w trzeciej kolejności są Mistrzostwa Świata 2005 roku, rozegrane w dalekim japońskim Gifu.

**SKUTECZNOŚĆ FINAŁOWA POLSKIEJ REPREZENTACJI W MISTRZOSTWACH ŚWIATA SENIORÓW W POSZCZEGÓLNYCH LATACH
(w konkurencjach olimpijskich)**

Lp.	Rok	% całości reprezentacji	Ilość w finale/ilość osad
1	2008	80%	4/5
2	2004	66,7%	4/6
3	2005	62,5%	5/8
4	2006	57,2%	4/7
5	2009	45,5%	5/11
6	2001	44,5%	4/9
7-8	2002	42,9	3/7
	2013		3/7
9-10	2010	33,3%	1/3
	2014		2/6
11	2011	30%	3/10
12	2012	28,6%	2/7
13-14	2003	22,3%	2/9
	2007		2/9
15	2015	16,7%	2/12

Tak więc na czele tego zestawienia znalazły się imprezy mistrzowskie, do których trzeba się było najpierw zakwalifikować (Igrzyska Olimpijskie), albo bardzo kosztowne (Gifu), na którą wyjechały tylko osady o naprawdę wysokim potencjale. Z drugiej strony należałoby przypomnieć sobie o Finałowych Regatach Kwalifikacyjnych w 2008 roku, właśnie przed Igrzyskami Olimpijskimi w Pekinie, które rozegrane na naszym torze - Malcie w Poznaniu, a gdzie Polska wystawiła swoje osady w sześciu konkurencjach i żadnej nie udało się wywalczyć awansu. Była wtedy ogólnonarodowa rozpacz i krytyka, a zaraz potem najlepszy start polskiej reprezentacji w Igrzyskach Olimpijskich.

Zestawiając ten fakt z tym, że w tym roku zgłosiliśmy do kwalifikacji rekordową ilość załóg, przez co właśnie uzyskaliśmy najgorszą skuteczność finałową, być może wniosek stąd jest taki, że nie stać naszego wioślarstwa przy jego obecnym potencjale zawodniczym na tak szeroką reprezentację.

SKUTECZNOŚĆ FINAŁOWA - KONKURENCJE NIEOLIMPIJSKIE OGÓŁEM

Lp.	Kraj	% całości reprezentacji	Ilość w finale/całość
1-7	Białoruś	100%	1/1
	Brazylia		1/1
	Niemcy		8/8
	Nowa Zelandia		2/2
	Serbia		2/2
	Słowenia		1/1
	Wielka Brytania		7/7
8	USA	87,5%	7/8
9	Francja	80%	4/5
10	Włochy	57,1%	4/7
11-15	Chiny	50%	2/4
	Dania		1/2
	Holandia		1/2
	Południowa Afryka		1/2
	Turcja		1/2
16	Australia	40%	2/5
17	Irlandia	33,3%	1/3

KOBIETY

Lp.	Kraj	% całości reprezentacji	Ilość w finale/całość
1-6	Brazylia	100%	1/1
	Chiny		2/2
	Niemcy		3/3
	Nowa Zelandia		1/1
	USA		3/3
	Wielka Brytania		3/3
7-10	Australia	50%	1/2
	Holandia		1/2
	Irlandia		1/2
	Włochy		1/2

MĘŻCZYŹNI

Lp.	Kraj	% całości reprezentacji	Ilość w finale/całość
1-9	Białoruś	100%	1/1
	Dania		1/1
	Francja		4/4
	Niemcy		5/5
	Nowa Zelandia		1/1
	Południowa Afryka		1/1
	Serbia		2/2
	Słowenia		1/1
	Wielka Brytania		4/4
10	USA	80%	4/5
11	Włochy	60%	3/5
12	Turcja	50%	1/2
13	Australia	33,3%	1/3

W konkurencjach nieolimpijskich ze 100% skutecznością finałową było aż siedem federacji na 17 mających swoje osady w finałach A. Najwyżej jednak należy postawić Niemców i Brytyjczyków, którzy mając maksymalną lub niemal maksymalną ilość załóg w tych konkurencjach, do finału A wprowadzili wszystkie. Natomiast Amerykanom zabrakło jednej z ośmiu załóg.

Polska w konkurencjach nieolimpijskich miała dwie osady, które przyjechały i startowały na koszt własnego sponsora. Niestety żadnej z nich nie udało się zakwalifikować do finału A, pomimo, że oboje skifistów było tegorocznymi medalistami letniej Uniwersjady w Chungju w jedyńce lub dwójce, stąd też nasza reprezentacja nie znalazła się w zestawieniu skuteczności finałowej.

Nie ma też naszej reprezentacji w żadnych zestawieniach medalowych, podobnie jak cztery lata temu przed Igrzyskami Olimpijskimi w Londynie podczas Mistrzostw Świata Seniorów w Bled, które były zarazem kwalifikacją do Igrzysk.

KOLEJNOŚĆ PAŃSTW POD WZGLĘDEM ILOŚCI ZDOBYTYCH MEDALI - OGÓŁEM

Lp.	Kraj	Ilość medali
1	Wielka Brytania	11
2-3	Niemcy, Nowa Zelandia	9
4	USA	6
5	Francja	5
6-8	Australia, Holandia, Serbia	3
9-12	Chiny, Czechy, Dania, Litwa	2
13-21	Chorwacja, Estonia, Grecja, Kanada, Norwegia, Południowa Afryka, Słowenia, Szwajcaria, Włochy	1

KOBIETY

Lp.	Kraj	Ilość medali
1-3	Nowa Zelandia, USA, Wielka Brytania	5
4	Niemcy	3
5-6	Chiny, Holandia	2
7-11	Australia, Czechy, Grecja, Kanada, Południowa Afryka	1

MĘŻCZYŹNI

Lp.	Kraj	Ilość medali
1-2	Niemcy, Wielka Brytania	6
3	Francja	5
4	Nowa Zelandia	4
5	Serbia	3
6-8	Australia, Dania, Litwa	2
9-17	Chorwacja, Czechy, Estonia, Holandia, Norwegia, Słowenia, Szwajcaria, USA, Włochy	1

- 21 państw rozdzieliło pomiędzy siebie 66 możliwych do zdobycia medali. W ubiegłorocznych Mistrzostwach Świata były to 22 narodowe federacje.
- Wśród nich było 17 tych samych państw w obu latach.
- Z ubiegłego roku wśród medalistów zabrakło: Polski, Belgii, Kuby, Turcji i Ukrainy.
- W tym roku medale zdobyły Litwa, Estonia, Serbia i Słowenia, które ich nie miały w ubiegłym roku.
- Tą samą ilość medali w obu latach zdobyły Nowa Zelandia, USA, Chorwacja i Norwegia.
- Większą ilość w tym roku zdobyli:
 - Wielka Brytania +3
 - Holandia +2
 - Niemcy, Czechy, Dania +1
- Mniej medali niż w roku ubiegłym tym razem mieli:
 - Chiny -4
 - Australia -2
 - Grecja, Kanada, Szwajcaria, Włochy, Południowa Afryka -1

KOLEJNOŚĆ PAŃSTW POD WZGLĘDEM ILOŚCI ZDOBYTYCH MEDALI - KONKURENCJE OLIMPIJSKIE OGÓŁEM

Lp.	Kraj	Ilość medali
1	Nowa Zelandia	7
2	Wielka Brytania	6
3	Niemcy	4
4-5	Australia, USA	3
6-9	Czechy, Francja, Holandia, Litwa	2
10-20	Chiny, Chorwacja, Dania, Estonia, Grecja, Kanada, Norwegia, Południowa Afryka, Serbia, Szwajcaria, Włochy	1

KOBIETY

Lp.	Kraj	Ilość medali
1	Nowa Zelandia	4
2	USA	3
3-4	Niemcy, Wielka Brytania	2
5-11	Australia, Chiny, Czechy, Grecja, Holandia, Kanada, Południowa Afryka	1

MĘŻCZYŹNI

Lp.	Kraj	Ilość medali
1	Wielka Brytania	4
2	Nowa Zelandia	3
3-6	Australia, Francja, Litwa, Niemcy	2
7-15	Chorwacja, Czechy, Dania, Holandia, Estonia, Norwegia, Serbia, Szwajcaria, Włochy	1

- Trzy federacje więcej w tym roku w stosunku do ubiegłego zdobyły medale w konkurencjach olimpijskich.
- Trzy państwa ubiegłorocznych medalistów: Polska, Kuba i Ukraina nie zdobyły w tym roku żadnego medalu.
- Sześć nowych federacji znalazło się wśród tegorocznych medalistów w konkurencjach olimpijskich: Holandia, Litwa, Estonia, Grecja, Serbia i Szwajcaria.
- 14 federacji powtórnie znalazło się wśród państw medalowych, z tym, że:
 - Nowa Zelandia, Wielka Brytania, Chorwacja, Dania, Norwegia i Włochy zdobyły tę samą ilość medali
 - Niemcy, Czechy i Francja zdobyły o jeden medal w tym roku więcej.
 - Chiny straciły w stosunku do ubiegłego roku 3 medale.
 - Australia, USA, Kanada i Południowa Afryka straciły po jednym medalu.
- Wśród kobiet jedynie Polska nie znalazła się powtórnie wśród państw medalowych. Doszły za to Czechy, Grecja, Holandia i Południowa Afryka.
- Wśród mężczyzn w tym roku zabrakło Polski, Południowej Afryki, Kuby, Ukrainy i USA. Natomiast doszła Serbia, Litwa, Holandia, Estonia i Szwajcaria.

KOLEJNOŚĆ PAŃSTW POD WZGLĘDEM ILOŚCI ZDOBYTYCH MEDALI - KONKURENCJE NIEOLIMPIJSKIE OGÓŁEM

Lp.	Kraj	Ilość medali
1-2	Niemcy, Wielka Brytania	5
3-4	Francja, USA	3
5-6	Nowa Zelandia, Serbia	2
7-10	Chiny, Dania, Holandia, Słowenia	1

KOBIETY

Lp.	Kraj	Ilość medali
1	Wielka Brytania	3
2	USA	2
3-6	Chiny, Holandia, Niemcy, Nowa Zelandia	1

MĘŻCZYŹNI

Lp.	Kraj	Ilość medali
1	Niemcy	4
2	Francja	3
3-4	Serbia, Wielka Brytania	2
5-8	Dania, Nowa Zelandia, Słowenia, USA	1

- W konkurencjach nieolimpijskich w tym roku medale zdobywały ogółem o trzy federacje mniej niż w roku ubiegłym.
- Wśród nich zabrakło Australii, Belgii, Grecji, Szwajcarii, Turcji i Włoch.
- Doszły za to z medalami Słowenia, Serbia i Dania.
- O ile Grecja i Szwajcaria na bazie swoich ubiegłorocznych medalistów zbudowała w tym roku mocne osady w konkurencjach olimpijskich (złoty medal Szwajcarów w czwórce bez sternika wagi lekkiej) o tyle niezmiernie dziwi brak wśród medalistów

konkurencji nieolimpijskich Włochów, którzy w wadze lekkiej każdego roku w Młodzieżowych Mistrzostwach Świata zdobywają cały szereg medali i właśnie dzięki nim zajmują w końcowych klasyfikacjach drużynowych medalowe pozycje.

SKUTECZNOŚĆ MEDALOWA - OGÓŁEM

Lp.	Kraj	% całości reprezentacji	Ilość medali/ ilość osad
1	Nowa Zelandia	56,3%	9/16
2	Wielka Brytania	55%	11/20
3-4	Estonia	50%	1/2
	Słowenia		1/2
5	Serbia	42,9%	3/7
6	Niemcy	40,9%	9/22
7	Litwa	33,3%	2/6
8	Francja	31,3%	5/16
9	USA	27,3%	6/22
10-11	Holandia	25%	3/12
	Norwegia		1/4
12	Czechy	22,2%	2/9
13-14	Chorwacja	20%	1/5
	Dania		2/10
15	Australia	18,8%	3/16
16	Szwajcaria	16,7%	1/6
17-18	Grecja	14,3%	1/7
	Południowa Afryka		1/7
19	Chiny	11,1%	2/18
20	Kanada	9,1%	1/11
21	Włochy	5,3%	1/19

KOBIETY

Lp.	Kraj	% całości reprezentacji	Ilość medali/ ilość osad
1	Nowa Zelandia	71,4%	5/7
2	Wielka Brytania	62,5%	5/8
3	USA	55,6%	5/9
4	Grecja	50%	1/2
5-7	Czechy	33,3%	1/3
	Niemcy		3/9
	Południowa Afryka		1/3
8	Holandia	28,6%	2/7
9	Chiny	25%	2/8
10	Kanada	16,7%	1/6
11	Australia	12,5%	1/8

MĘŻCZYŹNI

Lp.	Kraj	% całości reprezentacji	Ilość medali/ ilość osad
1	Litwa	66,7%	2/3
2-5	Estonia	50%	1/2
	Serbia		3/6
	Słowenia		1/2
	Wielka Brytania		6/12
6	Niemcy	46,2%	6/13
7	Francja	45,5%	5/11
8	Nowa Zelandia	44,4%	4/9
9	Dania	40%	2/5
10-13	Australia	25%	2/8
	Chorwacja		1/4
	Norwegia		1/4
	Szwajcaria		1/4
14	Holandia	20%	1/5
15	Czechy	16,7%	1/6
16-17	USA	7,7%	1/13
	Włochy		1/13

Najwyższą skuteczność medalową osiągnęły w tegorocznych Mistrzostwach Świata Seniorów dwa bezsprzecznie najlepsze w wioślarstwie kraje na świecie jakimi są Nowa Zelandia i Wielka Brytania. Dopiero w trzeciej kolejności wśród największych reprezentacji Niemcy, którzy przecież nie mają sobie równych wśród juniorów. Jeszcze dalej jest USA czy Francja. Wielka Brytania, Niemcy i USA mają wielki kapitał ludzki w wioślarstwie, ogromną tradycję i potencjał w bardzo

dużej ilości klubów wioślarskich, natomiast Nowa Zelandia wszystko to zastępuje ogromną pracowitością, motywacją i ludzkimi charakterami.

W czołówce tego zestawienia znalazły się bardzo małe reprezentacje Estonii i Słowenii, ale jest to wynikiem metodologii, dlatego w trzeciej rubryce zaznaczono ilość medali i ilość zgłoszonych do mistrzostw osad.

Na samym końcu wśród 21 państw, które miały medale w tych mistrzostwach znalazły się trzy federacje, które na co dzień są czołowymi w świecie wioślarskim - Chiny, Kanada i Włochy. Niewiele lepiej wygląda pozycja innego światowego giganta wioślarskiego - Australii.

SKUTECZNOŚĆ MEDALOWA - KONKURENCJE OLIMPIJSKIE OGÓŁEM

Lp.	Kraj	% całości reprezentacji	Ilość medali/ ilość osad
1-2	Estonia	50%	1/2
	Nowa Zelandia		7/14
3	Wielka Brytania	46,2%	6/13
4	Litwa	40%	2/5
5	Niemcy	28,6%	4/14
6	Australia	27,3%	3/11
7-9	Chorwacja	25%	1/4
	Czechy		2/8
	Norwegia		1/4
10	USA	21,4%	3/14
11-14	Grecja	20%	1/5
	Holandia		2/10
	Południowa Afryka		1/5
	Serbia		1/5
15	Francja	18,2%	2/11
16	Szwajcaria	16,7%	1/6
17	Dania	12,5%	1/8
18	Kanada	10%	1/10
19	Włochy	8,3%	1/12
20	Chiny	7,1%	1/14

KOBIETY

Lp.	Kraj	% całości reprezentacji	Ilość medali/ ilość osad
1	Nowa Zelandia	66,7%	4/6
2-4	Grecja	50%	1/2
	Południowa Afryka		1/2
	USA		3/6
5	Wielka Brytania	40%	2/5
6-7	Czechy	33,3%	1/3
	Niemcy		2/6
8-9	Holandia	20%	1/5
	Kanada		1/5
10-11	Australia	16,7%	1/6
	Chiny		1/6

MĘŻCZYŹNI

Lp.	Kraj	% całości reprezentacji	Ilość medali/ ilość osad
1	Litwa	66,7%	2/3
2-3	Estonia	50%	1/2
	Wielka Brytania		4/8
4	Australia	40%	2/5
5	Nowa Zelandia	37,5%	3/8
6	Chorwacja	33,3%	1/3
7	Francja	28,6%	2/7
8-12	Dania	25%	1/4
	Niemcy		2/8
	Norwegia		1/4
	Serbia		1/4
	Szwajcaria		1/4
13	Czechy	20%	1/5
14	Holandia	20%	1/5
15	Włochy	12,5%	1/8

Wśród konkurencji olimpijskich najwyższą skuteczność medalową miała malutka Estonia z dwoma osadami startującymi w Aiguebelette i Nowa Zelandia z kompletem łodzi. Niemalże w identycznej sytuacji jak Nowa Zelandia jest Wielka Brytania, która miała jedną osadę w mistrzostwach mniej i jeden medal także mniej. Niemcy z kompletem osad w konkurencjach

olimpijskich znaleźli się z 28,6% skutecznością medalową na piątym miejscu, Amerykanie także z kompletem osad na dziesiątym, a Chiny na ostatnim dwudziestym wśród sklasyfikowanych.

Włosi w konkurencjach olimpijskich mieli, podobnie jak Polska, dwanaście osad, z tym, że Włosi zdobyli jeden medal (złoty w męskiej czwórce bez sternika). Podobnie Kanada, mając swoje załogi w dziesięciu konkurencjach olimpijskich zdobyła tylko jeden medal (brązowy w ósemce kobiet). Stąd wniosek, że nasza reprezentacja, gdyby nawet dwójka podwójna kobiet zdobyła ten upragniony medal, byłaby także na końcu tego zestawienia.

Wśród kobiet w konkurencjach olimpijskich najwyższą skuteczność medalową miała Nowa Zelandia, której zabrakło jedynie medalu w jedynce i czwórce podwójnej. Kolejne Grecja i Południowa Afryka miały tylko po dwie osady, z których jedna zdobyła medal, a kolejni to Amerykanie, także z 50% skutecznością, ale przy pełnej reprezentacji kobiecej.

SKUTECZNOŚĆ MEDALOWA - KONKURENCJE NIEOLIMPIJSKIE OGÓŁEM

Lp.	Kraj	% całości reprezentacji	Ilość medali/ilość osad
1-3	Nowa Zelandia	100%	2/2
	Serbia		2/2
	Słowenia		1/1
4	Wielka Brytania	71,4%	5/7
5	Niemcy	62,5%	5/8
6	Francja	60%	3/5
7-8	Dania	50%	1/2
	Holandia		1/2
9	USA	37,5%	3/8
10	Chiny	25%	1/4

KOBIETY

Lp.	Kraj	% całości reprezentacji	Ilość medali/ilość osad
1-2	Nowa Zelandia	100%	1/1
	Wielka Brytania		3/3
3	USA	66,7%	2/3
4-5	Chiny	50%	1/2
	Holandia		1/2
6	Niemcy	33,3%	1/3

MĘŻCZYŹNI

Lp.	Kraj	% całości reprezentacji	Ilość medali/ilość osad
1-4	Dania	100%	1/1
	Nowa Zelandia		1/1
	Serbia		2/2
	Słowenia		1/1
5	Niemcy	80%	4/5
6	Francja	75%	3/4
7	Wielka Brytania	50%	2/4
8	USA	20%	1/5

W konkurencjach nieolimpijskich 100% skuteczność miała Nowa Zelandia, Serbia i Słowenia. Były to jednak reprezentacje, które zgłosiły do rywalizacji w nich jedną lub dwie osady. Maksymalne reprezentacje (osiem osad) mieli Niemcy i Amerykanie, uzyskując odpowiednio 62,5% - V-te miejsce oraz 37,5% - IX miejsce. W żeńskich konkurencjach nieolimpijskich najlepiej zaprezentowali się Nowozelandczycy i Brytyjczycy. W męskich Serbia (na dwie osady - dwa medale) oraz Nowa Zelandia, Dania i Słowenia.

KLASYFIKACJA MEDALOWA - OGÓŁEM

Lp.	Kraj	Złote - srebrne - brązowe
1	Nowa Zelandia	5 - 3 - 1
2	Wielka Brytania	4 - 6 - 1
3	Niemcy	3 - 4 - 2
4	USA	3 - 0 - 3
5	Francja	2 - 2 - 1
6	Australia	1 - 2 - 0
7	Czechy	1 - 1 - 0
8-10	Chorwacja	1 - 0 - 0
	Szwajcaria	
	Włochy	
11-12	Dania	0 - 1 - 1
	Litwa	
13	Grecja	0 - 1 - 0
14-15	Holandia	0 - 0 - 3
	Serbia	
16	Chiny	0 - 0 - 2
17-21	Estonia	0 - 0 - 1
	Kanada	
	Norwegia	
	Południowa Afryka	
	Słowenia	

KOBIETY

Lp.	Kraj	Złote - srebrne - brązowe
1	Nowa Zelandia	3 - 2 - 0
2	USA	3 - 0 - 2
3	Wielka Brytania	1 - 4 - 0
4	Niemcy	1 - 1 - 1
5	Australia	1 - 0 - 0
6-7	Czechy	0 - 1 - 0
	Grecja	
8-9	Chiny	0 - 0 - 2
	Holandia	
10-11	Kanada	0 - 0 - 1
	Południowa Afryka	

MĘŻCZYŹNI

Lp.	Kraj	Złote - srebrne - brązowe
1	Wielka Brytania	3 - 2 - 1
2	Francja	2 - 2 - 1
3	Nowa Zelandia	2 - 1 - 1
4	Niemcy	1 - 3 - 1
5-8	Chorwacja	1 - 0 - 0
	Czechy	
	Szwajcaria	
	Włochy	
9	Australia	0 - 2 - 0
10-11	Dania	0 - 1 - 1
	Litwa	
12	Słowenia	0 - 1 - 0
13	Serbia	0 - 0 - 3
14-17	Estonia	0 - 0 - 1
	Holandia	
	Norwegia	
	USA	

Klasyfikacji medalowej ton nadają przede wszystkim federacje, które mają złote medale, natomiast drugorzędną sprawą pozostaje ich ilość.

Drugi rok z rzędu na czele klasyfikacji medalowej znaleźli się reprezentanci Nowej Zelandii. Również na kolejnych trzech miejscach nie nastąpiła w ostatnich dwóch latach zmiana kolejności.

		2014	2015
		Złote - Srebrne - Brązowe	Złote - Srebrne - Brązowe
1	Nowa Zelandia	6 - 2 - 1	5 - 3 - 1
2	Wielka Brytania	3 - 3 - 2	4 - 6 - 1
3	Niemcy	2 - 3 - 3	3 - 4 - 2
4	USA	1 - 3 - 2	3 - 0 - 3

W ciągu ostatnich trzech lat na poziomie medalowym największy postęp zanotowała Nowa Zelandia, która w roku 2013 w klasyfikacji medalowej zajęła dopiero ósme miejsce z jednym złotym, trzema srebrnymi i jednym brązowym medalem. Natomiast z roku na rok spadek w dół notują Włosi, którzy:

- w 2013 roku zdobyli 3 złote, 1 srebrny i 3 brązowe medale
- w 2014 roku 1 złoty i 2 srebrne
- w 2015 roku 1 złoty

i to głównie przez konkurencje nieolimpijskie, w których w kolejnych latach zdobywali w 2013 roku - 5 medali, 2014 - 2 medale, a w 2015 żadnego.

KLASYFIKACJA MEDALOWA - KONKURENCJE OLIMPIJSKIE OGÓŁEM

Lp.	Kraj	Złote - srebrne - brązowe
1	Nowa Zelandia	3 - 3 - 1
2	Wielka Brytania	2 - 3 - 1
3	USA	2 - 0 - 1
4	Niemcy	1 - 2 - 1
5	Australia	1 - 2 - 0
6	Czechy	1 - 1 - 0
7	Francja	1 - 0 - 1
8-10	Chorwacja	1 - 0 - 0
	Szwajcaria	
	Włochy	
11	Litwa	0 - 1 - 1
12-13	Dania	0 - 1 - 0
	Grecja	
14	Holandia	0 - 0 - 2
15-20	Chiny	0 - 0 - 1
	Estonia	
	Kanada	
	Norwegia	
	Południowa Afryka	
	Serbia	

KOBIETY

Lp.	Kraj	Złote - srebrne - brązowe
1	Nowa Zelandia	2 - 2 - 0
2	USA	2 - 0 - 1
3	Wielka Brytania	1 - 1 - 0
4	Australia	1 - 0 - 0
5	Niemcy	0 - 1 - 1
6-7	Czechy	0 - 1 - 0
	Grecja	
8-11	Chiny	0 - 0 - 1
	Holandia	
	Kanada	
	Południowa Afryka	

MĘŻCZYŹNI

Lp.	Kraj	Złote - srebrne - brązowe
1	Wielka Brytania	1 - 2 - 1
2	Nowa Zelandia	1 - 1 - 1
3	Niemcy	1 - 1 - 0
4	Francja	1 - 0 - 1
5-8	Czechy	1 - 0 - 0
	Chorwacja	
	Szwajcaria	
	Włochy	
9	Australia	0 - 2 - 0
10	Litwa	0 - 1 - 1
11	Dania	0 - 1 - 0
12-15	Estonia	0 - 0 - 1
	Holandia	
	Norwegia	
	Serbia	

W roku kwalifikacji olimpijskich ważniejsza jest jednak klasyfikacja medalowa w konkurencjach olimpijskich. W tej również na czterech pierwszych miejscach, podobnie jak w roku ubiegłym, w tej samej kolejności znalazły się cztery obecnie największe potęgi światowego wioślarstwa - Nowa Zelandia, Wielka Brytania, USA i Niemcy. Jednak Nowa Zelandia i Wielka Brytania w stosunku do roku ubiegłego straciły po jednym złotym medalu, zamieniając go na srebrny, Amerykanie zyskali jeden złoty, ale stracili dwa srebrne, a Niemcy zyskali jeden srebrny.

KLASYFIKACJA MEDALOWA - KONKURENCJE NIEOLIMPIJSKIE OGÓŁEM

Lp.	Kraj	Złote - srebrne - brązowe
1	Wielka Brytania	2 - 3 - 0
2	Niemcy	2 - 2 - 1
3	Nowa Zelandia	2 - 0 - 0
4	Francja	1 - 2 - 0
5	USA	1 - 0 - 2
6	Słowenia	0 - 1 - 0
7	Serbia	0 - 0 - 2
8-10	Chiny	0 - 0 - 1
	Dania	
	Holandia	

KOBIETY

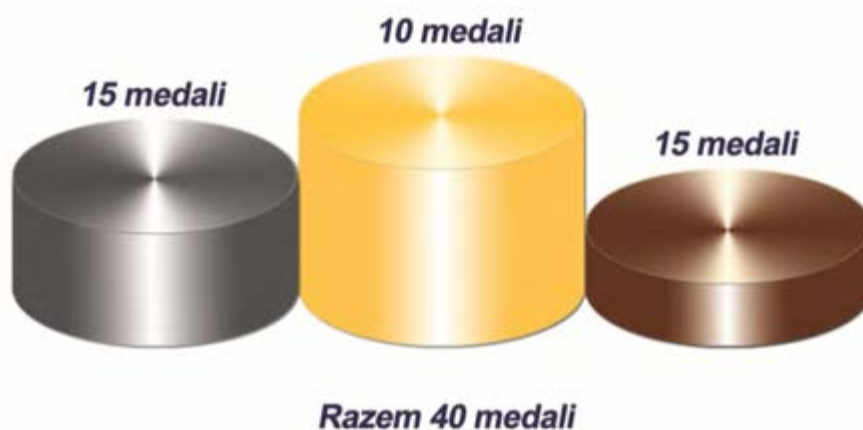
Lp.	Kraj	Złote - srebrne - brązowe
1	USA	1 - 0 - 1
2-3	Niemcy	1 - 0 - 0
	Nowa Zelandia	
4	Wielka Brytania	0 - 3 - 0
5-6	Holandia	0 - 0 - 1
	Chiny	

MĘŻCZYŹNI

Lp.	Kraj	Złote - srebrne - brązowe
1	Wielka Brytania	2 - 0 - 0
2	Niemcy	1 - 2 - 1
3	Francja	1 - 2 - 0
4	Nowa Zelandia	1 - 0 - 0
5	Słowenia	0 - 1 - 0
6	Serbia	0 - 0 - 2
7-8	Dania	0 - 0 - 1
	USA	

W konkurencjach nieolimpijskich w ciągu ostatnich trzech lat najbardziej awansowali Brytyjczycy. Z dwóch brązowych medali w Mistrzostwach Świata 2013 roku w koreańskim Chungju w bieżącym roku zrobili się dwa złote i trzy srebrne medale. Dość podobnie Niemcy z dwóch srebrnych w 2013 roku zmienili na dwa złote, dwa srebrne i jeden brązowy. Niestety w tym roku w tabelach klasyfikacji medalowych brak jest naszej reprezentacji.

Polska w Mistrzostwach Świata Seniorów zdobyła dotychczas:

**IŁOŚĆ ZDOBYWANYCH MEDALI W MISTRZOSTWACH ŚWIATA SENIORÓW PRZEZ POLSKĄ REPREZENTACJĘ
W LATACH 2001-2015**

Rok	Miejsce	Ilość medali	Miejsce w klasyfikacji medalowej	
			Ogólne	Konkurencje olimpijskie
2001	Lucerna	2	XIV-XV	IX-X
2002	Sewilla	2	XIV	XII
2003	Mediolan	2	XVII-XVIII	XIII-XIV
2005	Gifu	2	XII-XIII	VII
2006	Eton	2	XI-XI	IX-XII
2007	Monachium	2	VII-VIII	VIII-X
2009	Poznań	4	V	III
2010	Karapiro	1	XVIII-XX	XVI-XVII
2011	Bled	-	-	-
2013	Chungju	1	XX-XXII	XVIII-XIX
2014	Amsterdam	2	XIX	XIII
2015	Aiguebelette	-	-	-

Były to kolejne drugie, a w historii kwalifikacji olimpijskich od 1995 roku trzecie mistrzostwa świata, w których nasza reprezentacja nie zdobyła medali. Poprzednie w 1999 przed Igrzyskami w Sydney i w 2011 w Bled przed Igrzyskami w Londynie.

Natomiast wykładnikiem potencjału poszczególnych reprezentacji jest zawsze punktacja drużynowa za miejsca I-VIII.

W niej w tym roku zdecydowane zwycięstwo odniosła Wielka Brytania, uzyskując 108 punktów i przewagę nad drugimi Niemcami aż 12 punktów. W poprzednich dwóch latach zwycięzcy mieli ich zdecydowanie mniej, bo :

- w 2013 wygrali Amerykanie z 81 punktami i przewagą 1 pkt. nad drugimi Niemcami
- w 2014 wygrali Niemcy, zdobywając 83 pkt. i przewagę 4 pkt. nad drugą Nową Zelandią

PUNKTACJA - OGÓŁEM

Lp.	Kraj	Ilość punktów
1	Wielka Brytania	108
2	Niemcy	96
3	Nowa Zelandia	85
4	USA	73
5-6	Australia, Francja	46
7	Włochy	43
8	Holandia	33
9-10	Chiny, Litwa	23
11-13	Dania, Kanada, Południowa Afryka	22
14	Serbia	18
15	Szwajcaria	17
16-17	Czechy, Polska	16
18	Chorwacja	13
19	Norwegia	11
20	Rosja	8
21-23	Białoruś, Grecja, Słowenia	7
24-25	Estonia, Irlandia	6
26	Brazylia	5
27-28	Rumunia, Turcja	4
29	Kuba	3
30-34	Argentyna, Azerbejdżan, Belgia, Szwecja, Węgry	2
35-36	Hiszpania, Ukraina	1

KOBIETY

Lp.	Kraj	Ilość punktów
1	USA	47
2	Wielka Brytania	46
3	Nowa Zelandia	44
4	Niemcy	34
5	Chiny	22
6	Australia	20
7	Kanada	17
8	Holandia	15
9	Polska	11
10	Południowa Afryka	10
11	Dania	9
12-14	Czechy, Grecja, Litwa	7
15-16	Brazylia, Włochy	5
17-20	Irlandia, Rosja, Rumunia, Szwajcaria	4
21-22	Argentyna, Szwecja	2
23	Francja	1

MĘŻCZYŹNI

Lp.	Kraj	Ilość punktów
1-2	Niemcy, Wielka Brytania	62
3	Francja	45
4	Nowa Zelandia	41
5	Włochy	38
6-7	Australia, USA	26
8-9	Holandia, Serbia	18
10	Litwa	16
11-13	Chorwacja, Dania, Szwajcaria	13
14	Południowa Afryka	12
15	Norwegia	11
16	Czechy	9
17-18	Białoruś, Słowenia	7
19	Estonia	6
20-21	Kanada, Polska	5
22-23	Rosja, Turcja	4
24	Kuba	3
25-28	Azerbejdżan, Belgia, Irlandia, Węgry	2
29-31	Chiny, Hiszpania, Ukraina	1

Polska zdobyła w tym roku 16 punktów, to jest o jeden punkt więcej niż w roku ubiegłym i jeden punkt mniej niż dwa lata temu w 2013 roku. Utrzymała się na tym samym poziomie w klasyfikacji ogólnej tzn., że w całym cyklu olimpijskim utrzymuje się na podobnym poziomie. Na czele punktacji konkurencji olimpijskich ponownie znalazła się Nowa Zelandia z 67 punktami (w ubiegłym roku 61 pkt.) Drugi także ponownie są Brytyjczycy z 61 pkt. (w ub. roku 57). Na trzecią pozycję awansowali Niemcy, mając zaledwie 2 pkt. Więcej. Przez ostatnie trzy lata daje się zauważyć postępującą tendencję zmniejszania się ilości federacji zdobywających punkty w konkurencjach olimpijskich. W 2013 było ich 32, 2014 - 30, a w tym 28.

PUNKTACJA - KONKURENCJE OLIMPIJSKIE OGÓŁEM

Lp.	Kraj	Ilość punktów
1	Nowa Zelandia	67
2	Wielka Brytania	61
3	Niemcy	45
4	USA	36
5	Australia	35
6	Holandia	27
7	Włochy	23
8	Kanada	22
9	Litwa	21
10	Francja	20
11-12	Południowa Afryka, Szwajcaria	17
13-15	Czechy, Dania, Polska	16
16-17	Chiny, Chorwacja	13
18	Norwegia	11
19	Rosja	8
20	Grecja	7
21-22	Estonia, Serbia	6
23	Rumunia	4
24-25	Białoruś, Kuba	3
26-27	Azerbejdżan, Szwecja	2
28	Ukraina	1

KOBIECY

Lp.	Kraj	Ilość punktów
1	Nowa Zelandia	35
2	USA	29
3	Wielka Brytania	25
4-5	Kanada, Niemcy	17
6	Australia	14
7	Chiny	12
8	Polska	11
9	Południowa Afryka	10
10-11	Dania, Holandia	9
12-13	Czechy, Grecja	7
14	Litwa	5
15-17	Rosja, Rumunia, Szwajcaria	4
18	Szwecja	2
19	Francja	1

MĘCZYŹNI

Lp.	Kraj	Ilość punktów
1	Wielka Brytania	36
2	Nowa Zelandia	32
3	Niemcy	28
4	Włochy	23
5	Australia	21
6	Francja	19
7	Holandia	18
8	Litwa	16
9-10	Chorwacja, Szwajcaria	13
11	Norwegia	11
12	Czechy	9
13-15	Dania, Południowa Afryka, USA	7
16-17	Estonia, Serbia	6
18-19	Kanada, Polska	5
20	Rosja	4
21-22	Białoruś, Kuba	3
23	Azerbejdżan	2
24-25	Chiny, Ukraina	1

W tegorocznych Mistrzostwach Świata 26 państw na 28 punktujących w konkurencjach olimpijskich też miało swoje osady w pierwszej ósemce w ubiegłym roku. Największy postęp zrobili załogi:

1	Szwajcarii	+ 14 pkt. w stosunku do ubiegłego roku
2	Holandii	+ 10 pkt.
3-4	Nowej Zelandii i Litwy	+ 6 pkt.
5-6	Norwegii i Danii	+ 5 pkt.
7-13	Wielkiej Brytanii, Włoch, Francji, Czech, Chorwacji, Rosji i Grecji	+ 4 pkt.
14-15	Niemiec i Estonii	+ 2 pkt.
16-17	Polski, Azerbejdżanu i Białorusi	+ 1 pkt.

Największy regres zanotowały załogi:

1	Chin	- 23 pkt.
2	Australii	- 9 pkt.
3	Ukrainy	- 8 pkt.
4-5	Rumunii i Południowej Afryki	- 6 pkt.
6	USA	- 4 pkt.
7	Kuby	- 3 pkt.
8	Kanady	- 1 pkt.

oraz państwa, które w tym roku w ogóle nie zdobyły punktów, bo nie miały żadnej osady w pierwszej ósemce konkurencji olimpijskich, mając je w roku ubiegłym:

1	Irlandia	- 6 pkt.
2	Hiszpania	- 5 pkt.
3	Austria	- 4 pkt.
4	Bułgaria	- 3 pkt.
5-6	Belgia i Turcja	- 1 pkt.

Dla odmiany przebojowo weszły do strefy załogi:

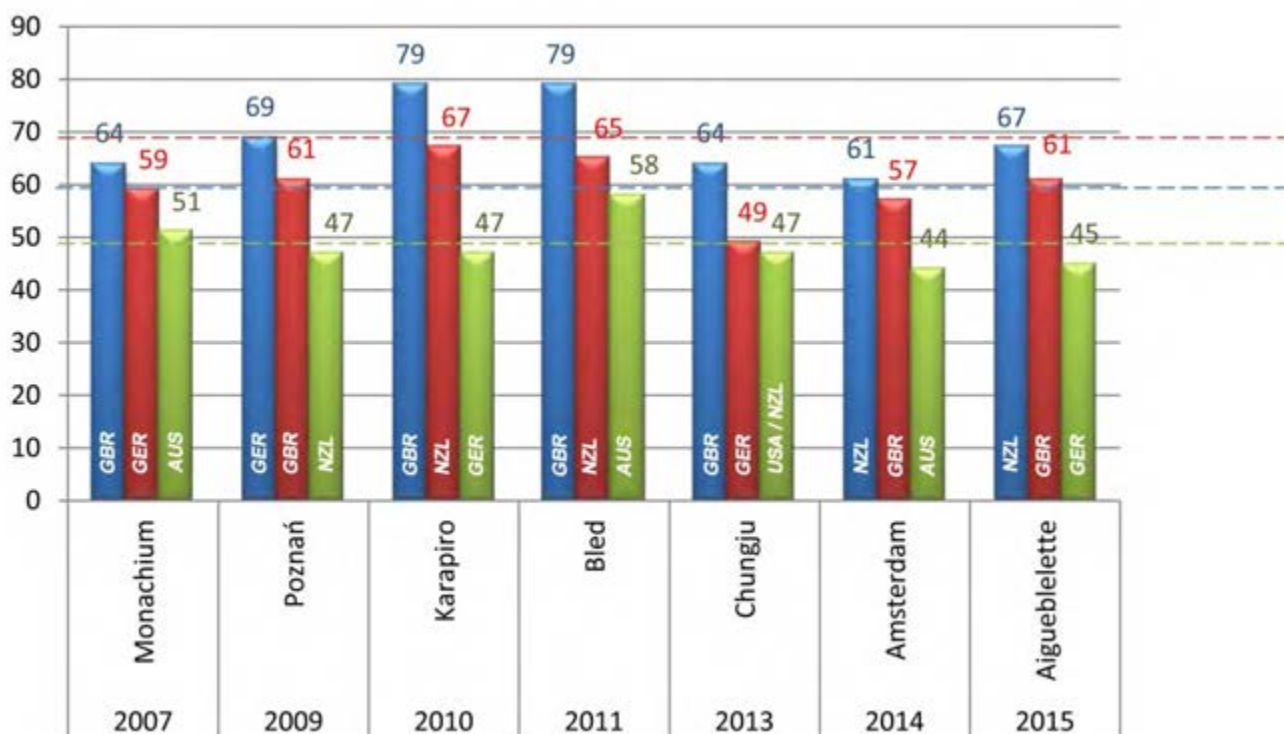
1	Serbii	+ 6 pkt.
2	Szwecji	+ 2 pkt.

Największy przyrost punktów zanotowała Szwajcaria, a to głównie dzięki stworzeniu nowej osady czwórki bez sternika wagi lekkiej na bazie dwukrotnych Mistrzów Świata 2013 i 2014 w nieolimpijskiej konkurencji - dwójce bez sternika wagi lekkiej oraz swojej skifistki, która w ciągu jednego sezonu zrobiła ogromny postęp przeskakując o dziesięć miejsc w rankingu swojej konkurencji, z 15-go miejsca w ubiegłym roku na piąte.

Drugą federacją o największym postępie z roku na rok jest Holandia. Dziwny to przypadek, gdyż jest to mocna, czołowa reprezentacja w wioślarstwie światowym i mając w ubiegłym roku Mistrzostwa Świata u siebie w Amsterdamie wypadli tam bardzo słabo. Być może powodem była chęć wystawienia w Amsterdamie jak najszerzej reprezentacji na dobrym poziomie, a efekt wskutek braku konsolidacji najlepszych zawodników w jednej łodzi był odwrotny.

Największe straty, o czym napisano już wcześniej, ponieśli Chińczycy, którzy stracili aż 23 punkty i należy domniemać, że jest to wynikiem błędu w przygotowaniach całej reprezentacji. Ta federacja prowadzi całkowicie scentralizowany system przygotowań do imprezy głównej i jeden poważny błąd trenerski ma wpływ na wynik całej reprezentacji. Potwierdzeniem tej tezy musi być fakt, że tylko od dwóch lat czołowa skifistka wypadła na swoim poziomie, mając najprawdopodobniej swój indywidualny program. Możliwe, że nie bez znaczenia jest fakt, że w tym roku wskutek nieporozumień nie współpracował z tą reprezentacją trener główny Niemców w latach 2009-2012 Hartmut Buschbacher.

IŁOŚĆ ZDOBYTYCH PUNKTÓW W KONKURENCJACH OLIMPIJSKICH PRZEZ PIERWSZE TRZY FEDERACJE WIOŚLARSKIE W MISTRZOSTWACH ŚWIATA SENIORÓW W LATACH 2007-2015

Punktację olimpijską drugi rok z rzędu wygrała Nowa Zelandia. Wygląda na to, że po wielu latach ich pracowitość święci triumfy i jako drużyna wyszła z cienia swoich nauczycieli - Wielkiej Brytanii czy Australii. Nowa Zelandia od sześciu lat od Mistrzostw Świata w Poznaniu zajmuje miejsce na podium punktacji drużynowej.

Analizując powyższy diagram, gdzie miejsca w pierwszej trójce punktacji drużynowej konkurencji olimpijskich (w przeciągu ostatnich dziewięciu lat) zajmują na przemian cztery federacje Wielkiej Brytanii, Nowej Zelandii, Australii czy Niemiec (raz tylko znaleźli się Amerykanie) nie trudno znaleźć wytłumaczenie dlaczego wioślarstwo jest uważane za sport anglosaski.

Jakby na potwierdzenie tej teorii jest również punktacja drużynowa w konkurencjach nieolimpijskich, gdzie na czele w tym roku znalazły się także państwa anglosaskie.

PUNKTACJA - KONKURENCJE NIEOLIMPIJSKIE OGÓŁEM

Lp.	Kraj	Ilość punktów
1	Niemcy	51
2	Wielka Brytania	47
3	USA	37
4	Francja	26
5	Włochy	20
6	Nowa Zelandia	18
7	Serbia	12
8	Australia	11
9	Chiny	10
10	Słowenia	7
11-13	Dania, Holandia, Irlandia	6
14-15	Brazylia, Południowa Afryka	5
16-17	Białoruś, Turcja	4
18-21	Argentyna, Belgia, Litwa, Węgry	2
22	Hiszpania	1

KOBIETY

Lp.	Kraj	Ilość punktów
1	Wielka Brytania	21
2	USA	18
3	Niemcy	17
4	Chiny	10
5	Nowa Zelandia	9
6-7	Australia, Holandia	6
8-9	Brazylia, Włochy	5
10	Irlandia	4
11-12	Argentyna, Litwa	2

MĘŻCZYŹNI

Lp.	Kraj	Ilość punktów
1	Niemcy	34
2-3	Francja, Wielka Brytania	26
4	USA	19
5	Włochy	15
6	Serbia	12
7	Nowa Zelandia	9
8	Słowenia	7
9	Dania	6
10-11	Australia, Południowa Afryka	5
12-13	Białoruś, Turcja	4
14-16	Belgia, Irlandia, Węgry	2
17	Hiszpania	1

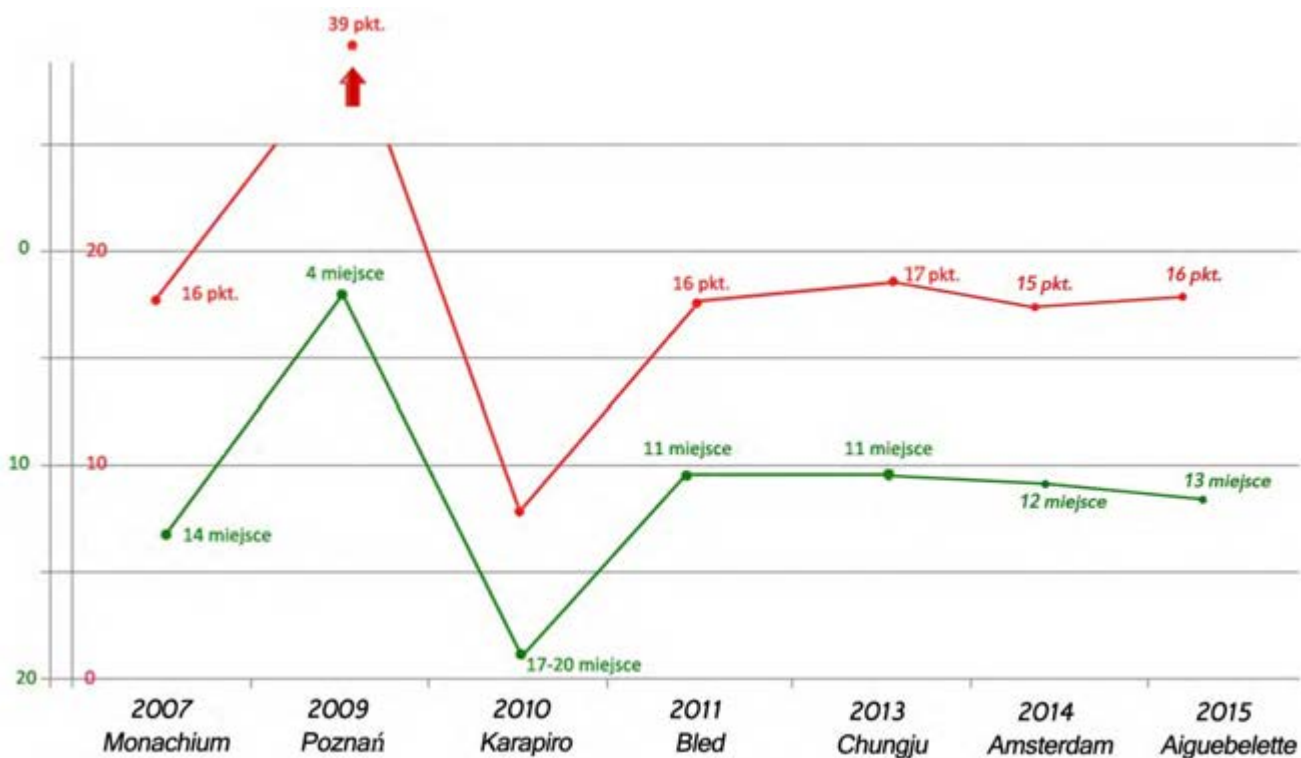
Niemal identyczna ilość państw zdobyła punkty w konkurencjach nieolimpijskich. W 2014 r. - 23 federacje, a w bieżącym 22. 15 państw w obu latach miało swoje osady na miejscach punktowanych. Większość z ośmiu federacji, które miały swoje osady w czołówce konkurencji nieolimpijskich zgłosiło je w tym roku w nowych osadach do kwalifikacji olimpijskich. Dla odmiany nowe federacje, które w tym roku znalazły się w tabeli punktacyjnej wykorzystały ten fakt awansując wyżej w klasyfikacji lub też zgłaszając swoje osady dodatkowo.

Nasza reprezentacja w tym roku miała w konkurencjach nieolimpijskich swoje dwie osady, ale żadnej z nich, pomimo dość „szumnych” zapowiedzi, nie udało się przebić do pierwszej ósemki.

Podsumowując start całej polskiej reprezentacji należy zauważyć, że nie mając w tym roku żadnej osady medalowej, pomimo to zdobyła w stosunku do roku ubiegłego jeden punkt więcej. Oznacza to, że w ścisłej czołówce światowej jest więcej naszych załóg, czyli jest szerszy ostateczny potencjał finałowy, ale i miejmy nadzieję medalowy.

Polska reprezentacja zajęła w punktacji konkurencji olimpijskich 13 miejsce i utrzymuje je w Mistrzostwach Świata na podobnym poziomie od kilku lat. Także w Igrzyskach w Londynie, gdzie nasza reprezentacja wioślarska była także trzynasta. Odstępstwem były jedynie fantastyczne wręcz dla naszego wioślarstwa Mistrzostwa Świata u siebie w domu w Poznaniu w 2009 roku. Przy czym nie można zapomnieć, że tamte mistrzostwa podobnie jak te w Korei w 2013 roku były pierwszymi w czteroletnich cyklach olimpijskich, pierwszymi po Igrzyskach, a więc w wielu czołowych reprezentacjach następują wtedy naturalne zmiany i odmłodzenia. Wielu starszych zawodników kończy swoje kariery sportowe, a inni po ostrych przygotowaniach i maksymalnej koncentracji związanej z Igrzyskami Olimpijskimi traktują ten jedyny sezon nieco luźniej niż pozostałe w całym cyklu. W Poznaniu startowało także nieco mniej federacji i w związku z tym również osad, co niebywale upraszczało system eliminacji do finałów. Polska reprezentacja wystartowała w tamtych mistrzostwach pierwszym składem bez zmian personalnych, ze względu na miejsce i prestiż, po niezwykle udanych Igrzyskach w Pekinie (2 medale i razem cztery osady w finale). Każdy wtedy chciał się pokazać z jak najlepszej strony przed własną publicznością i własną rodziną, a wtedy podobno „nawet ściany pomagają”. Podobnie wszystko sprzyjało Nowozelandczykom w ich Mistrzostwach Świata 2010 roku, czy Anglikom w ostatnich Igrzyskach Olimpijskich w Londynie. Choć atutu własnego toru nie wykorzystali w ubiegłym roku Holendrzy, zajmując stosunkowo dalekie miejsca, jak na ich potencjał wioślarski. Przy ocenie tak wspaniałego startu, jakim były mistrzostwa świata 2009 roku w Poznaniu trzeba jednak zawsze pamiętać jakie mamy wioślarstwo w Polsce na co dzień.

MIEJSCA I ILOŚĆ PUNKTÓW ZDOBYTYCH PRZEZ POLSKĘ W LATACH 2007-2015 W MISTRZOSTWACH ŚWIATA SENIORÓW W KONKURENCJACH OLIMPIJSKICH

II. ORGANIZACJA POBYTU ORAZ STARTU W MISTRZOSTWACH ŚWIATA SENIORÓW W AIGUEBELETTE

Tor wioślarski, na którym odbyły się tegoroczne Mistrzostwa Świata rozłożony został na naturalnym jeziorze a`Aiguebelette, położonym w Departamencie Sabaudia we Francji. Jezioro ma powierzchnię 5,45 km² i jest zasilane rzeką Leysse de Novalaise, a wypływa z niego rzeka o nazwie Tiers.

Polska reprezentacja wioślarska po trzytygodniowym zgrupowaniu Bezpośredniego Przygotowania Startowego w COS-OPO w Wałczu, zakończonym uroczystą nominacją na Reprezentanta Kraju w sobotę 22 sierpnia, następnego dnia w niedzielę po rannym treningu i zapakowaniu na przyczepę do transportu sprzętu rozjechała się do swoich miejsc zamieszkania.

Wylot z lotniska F. Chopina w Warszawie do Genewy nastąpił we wtorek 25 sierpnia w dwóch grupach - porannej i popołudniowej. Dla grupy porannej zarezerwowano nocleg w hotelu Gromada, nieopodal lotniska. Z lotniska w Genewie organizatorzy mistrzostw przewieźli obie grupy do hotelu Ibis w miejscowości Aix les Bains. Transfer z lotniska w Genewie do hotelu trwał około jednej godziny.

Hotel, w którym zamieszkała polska reprezentacja w pokojach jedno i dwuosobowych został wybrany przez kierownictwo Związku podczas pobytu na zeszłorocznych regatach Pucharu Świata, rozegranych na tym samym torze. Hotel Ibis Aix les Bains położony jest na obrzeżu tego niespełna 30-tysięcznego miasteczka na terenie parkowym, wspólnie z hotelem Mercure. Wspólnie z naszą reprezentacją w hotelu mieszkała reprezentacja Danii oraz część reprezentacji Wielkiej Brytanii, która w całości zajmowała sąsiedni hotel Mercure. Niemalże wszystkie reprezentacje rozlokowano w hotelach dwóch miast: Chambéry i Aix les Bains.

Posiłki dla polskiej reprezentacji w całości serwowano w hotelu w formie szwedzkiego stołu na oddzielnie przygotowanej sali, oddzielnej dla naszej reprezentacji i oddzielnej dla Duńczyków. Wyżywienie było dobre i urozmaicone, w ilościach bez ograniczeń. Można było również na życzenie zamienić obiad z hotelu na obiad na torze z dobowym wyprzedzeniem.

Pomiędzy hotelem, a torem wioślarskim kursowały wahadłowo autokary organizatora według specjalnego rozkładu jazdy. W okresie przed zawodami co godzinę, a w trakcie zawodów co pół godziny. Podróż w jedną stronę w zależności od natężenia ruchu w różnych porach dnia trwała od 25 do 40 minut.

Niemalże cała infrastruktura niezbędna do rozegrania Mistrzostw Świata została oparta o namioty i kontenery rozstawione wyłącznie na czas mistrzostw i to na stosunkowo małym terenie. W całej wiosce przeznaczonej dla zawodników był tylko mały budynek miejscowego klubu z sanitariatami i prysznicami oraz służący na co dzień jako klubowy hangar do przechowywania łodzi, a w trakcie mistrzostw jako sala na codzienne zebrania kierowników ekip i trenerów. Pomimo tak małego terenu przy rekordowej liczbie zawodników i osób towarzyszących organizatorzy poradzili sobie z całą logistyką i niezauważalne były jakiegokolwiek konflikty z brakiem miejsca. Pomiędzy wioską zawodniczą, a placem, z którego odjeżdżały autokary do hoteli podstawiono także duży namiot, który służył jako stołówka cateringowa na obiady i dla olbrzymiej, bo 650-osobowej rzeszy wolontariuszy obsługujących mistrzostwa. Trybuna na mecie dla publiczności i dla mediów zbudowano z rur konstrukcyjnych. Zaplecze

medialne i biura organizacyjne także oparte były o kontenery i namioty. Parkingi dla kibiców zorganizowano na pobliskich łąkach nieopodal autostrady.

To co pozytywnie wyróżniało tegoroczne mistrzostwa w stosunku do innych imprez tego typu, to duża ilość ogromnych telebimów, tak, że praktycznie w każdym miejscu wioski wioślarskiej i w okolicy trybun można było obserwować walkę osad w torze, co było o tyle ważne, że tor na jeziorze jest tak usytuowany, że nie ma możliwości oprócz ostatnich 500 m obserwacji rywalizacji z brzegu.

Polska reprezentacja miała w wiosce rozstawione własne dwa przywiezione z kraju namioty w wyznaczonym przez organizatora wyróżniającym się miejscu. Wyróżniało się ono nie tylko z powodu sąsiedztwa gospodarzy mistrzostw - Francuzów oraz Niemców i Anglików, ale nie wychodząc praktycznie z namiotu można było śledzić zawody na telebimie i bezpośrednio na wodzie. W namiotach było pełne wyposażenie w stoły, krzesła, karimaty do wypoczynku dla zawodników oraz zestawy do robienia gorących napojów.

Pogoda panująca w trakcie całego pobytu reprezentacji miała dwie fazy. Przez pierwszy tydzień od przyjazdu do wtorku 1 września było bardzo gorąco w ciągu dnia, gdzie temperatury oscylowały w granicach 28-32 stopni, natomiast od środy do ostatniego dnia zmieniła się temperatura do 18-22 stopni i była wręcz doskonała na regaty wioślarskie. Pewnym mankamentem była długo falująca woda, wskutek pływania sporej ilości katamaranów sprawozdawczych i telewizyjnych. W trakcie mistrzostw zastosowano zasadę stojących motorówek sędziowskich, co niewątpliwie w tej sytuacji było bardzo korzystne.

Całe mistrzostwa rozgrywane były przez osiem dni (od niedzieli 30 sierpnia do niedzieli 6 września) wg schematu:

- 30 sierpnia Niedziela - przedbiegi części konkurencji
- 31 sierpnia Poniedziałek - pozostałe przedbiegi oraz repasaże w konkurencjach z niedzieli, w których ze względu na ilość startujących trzeba było rozegrać ćwierćfinały, a także przedbiegi konkurencji paraolimpijskich
- 1 września Wtorek - pozostałe repasaże w konkurencjach, w których przedbiegi rozgrywane były w niedzielę i repasaże w konkurencjach paraolimpijskich
- 2 września Środa - repasaże dla konkurencji, których przedbiegi rozegrane zostały w poniedziałek, ćwierćfinały, półfinały i finały C konkurencji paraolimpijskich
- 3 września Czwartek - półfinały konkurencji, których przedbiegi były rozgrywane pierwszego dnia w niedzielę, ćwierćfinały konkurencji, których przedbiegi rozegrano drugiego dnia w poniedziałek oraz finały A i B konkurencji paraolimpijskich i finał C/D w męskich jedynkach paraolimpijskich
- 4 września Piątek - finały konkurencji nieolimpijskich, półfinały konkurencji, których przedbiegi rozgrywano drugiego dnia mistrzostw w poniedziałek oraz finały D, E i F konkurencji z pierwszego dnia mistrzostw

- 5 września Sobota - finały A i B konkurencji z pierwszego dnia mistrzostw, finały C i D wszystkich pozostałych konkurencji
- 6 września Niedziela - finały A i B konkurencji, których przedbiegi rozgrywano drugiego dnia mistrzostw

W przeddzień rozpoczęcia Mistrzostw Świata - w sobotę 29 sierpnia odbyło się uroczyste otwarcie, zorganizowane na jednej z plaż o nazwie Novalaise nad jeziorem Aiguebelette, na którym rozgrywano mistrzostwa. Otwarcie było bardzo spontaniczne, w którym brały udział miejscowe zespoły artystyczne i okoliczni mieszkańcy.

W trakcie całych mistrzostw w okolicy trybun zorganizowano prężnie działającą strefę kibica z różnymi stoiskami gastronomiczno-pamiątkarskimi.

Po zakończeniu ostatniego dnia finałów, z uwagi na położenie wioski zawodniczej, trybun i istniejącej tylko jednej dość wąskiej drogi wzdłuż jeziora powstał gigantyczny „korek”, stąd pakowanie łodzi i osprzętu przez poszczególne reprezentacje było ogromnie utrudnione i rozciągnięte w czasie.

Polska reprezentacja do kraju wróciła następnego dnia po finałach - w poniedziałek 7 września około godz. 17:00 tą samą drogą, bezpośrednim samolotem z Genewy do Warszawy.

III. OCENA POZIOMU SPORTOWEGO, ŚREDNIEGO WIEKU UCZESTNIKÓW I KWALIFIKACJI OLIMPIJSKICH

W trakcie Mistrzostw Świata w Aiguebelette nie było warunków do osiągnięcia rezultatów na najwyższym rekordowym poziomie. Przez cały czas mistrzostw wiał lekki, o prędkości ok. 2 m/sek., lekko boczny przeciwny wiatr. Stąd też nie poprawiono w żadnej konkurencji najlepszego światowego rezultatu, a najlepsze rezultaty poszczególnych konkurencji w większości osiągnięto w finałach. Jezioro Aiguebelette jest dość szerokie a tor wioślarski ustawiony jest po przekątnej, stąd niemal ciągle odczuwalna była boczna długo niosąca fala pochodząca od katamaranów sprawozdawczych i telewizyjnych.

Poniżej w tabeli dokonano zestawienia najlepszych światowych rezultatów osiągniętych dotychczas w poszczególnych konkurencjach. Z tym, że najlepsze czasy światowe notowane są jedynie w trakcie Igrzysk Olimpijskich, Mistrzostw Świata i Europy oraz Pucharów Świata. Najstarszym rekordowym rezultatem jest trzynastoletni rezultat Mistrzyni Olimpijskiej z Pekinu w skifie, osiągnięty przez Bułgarkę Rumyanę Neykovą w 2002 roku oraz nowozelandzkiego skifistę Mahe Drysdale w trakcie Mistrzostw Świata Seniorów 2009 roku w Poznaniu. Do nich dostawiono najlepsze rezultaty osiągnięte w tegorocznych Mistrzostwach Świata i na jakim etapie i kto je osiągnął. Podobnie w przypadku złotych medalistów oraz odpowiednie wyniki polskich osad startujących w Aiguebelette.

Należy zauważyć, że na 14 konkurencji olimpijskich aż w siedmiu konkurencjach najlepsze rezultaty mistrzostw osiągnięto w finałach, co jest pewnego rodzaju prawidłowością przy w miarę porównywalnych warunkach atmosferycznych, gdyż to w finałach do walki stają najbardziej wyrównane osady o zbliżonej w tym momencie dyspozycji i walka o medale jest końcowa. Cztery najlepsze rezultaty osiągnięto w przedbiegach, dwa w półfinałach i jeden w repasażach. Natomiast w przypadku polskich osad było odwrotnie. Siedem naszych załóg najlepszy swój wynik osiągnęło w pierwszym swoim starcie w Mistrzostwach Świata, czyli w przedbiegach w konkurencjach olimpijskich. Dwie w repasażu, dwie w półfinałach C/D i tylko jedna – skifista, w ostatnim swoim starcie w finale B. Bardzo bliscy w finale swojego najlepszego rezultatu mistrzostw była męska czwórka podwójna, kobiecej debel, dwójka bez sterniczki i dwójka podwójna wagi lekkiej kobiet. Stąd wniosek, że w pozostałych przypadkach w wyścigach finałowych brakowało już naszym osadom siły lub determinacji i koncentracji. W trzech przypadkach spośród czternastu konkurencji olimpijskich najlepsze rezultaty osiągały inne osady niż Mistrzowie Świata w tej konkurencji. W męskiej jedynce, kobiecej czwórce podwójnej i męskiej ósemce.

KONKURENCJE OLIMPIJSKIE

Konkurencja	Najlepszy wynik światowy	Rok i miejsce uzyskania	Osada która uzyskała	Najlepszy wynik W MŚ i etap rozgrywania	Osada która uzyskała	Najlepszy czas polskiej osady i etap mistrzostw	Zwycięzca konkurencji	Czas zwycięzcy	Czas polskiej osady w finale
W1x	7:07.71	2002 Sevilla	BUL Neykova	7:23,33 Półfinał A/B	AUS	7:33,80 Półfinał C/D	AUS	7:38,92	7:41,50 Finał C
M1x	6:33.35	2009 Poznań	NZL Drysdale	6:45,08 Półfinał A/B	NZL	6:47,94 Finał B	CZE	6:54,76	6:47,94 Finał B
W2-	6:50.61	2014 Amsterdam	GBR Glover/Stanning	6:52,99 Finał A	GBR	7:13,12 Przedbieg	GBR	6:52,99	7:13,85 Finał B
M2-	6:08.50	2012 Londyn	NZL Murray/Bond	6:15,83 Finał A	NZL	6:39,58 Przedbieg	NZL	6:15,83	6:54,46 Finał D
W2x	6:37.31	2014 Amsterdam	AUS Kehoe/Aldersey	6:45,09 Finał A	NZL	6:47,79 Przedbieg	NZL	6:45,09	6:47,91 Finał A
M2x	5:59.72	2014 Amsterdam	CRO Sinkovic/Sinkovic	6:03,33 Finał A	CRO	6:16,18 Półfinał C/D	CRO	6:03,33	6:17,75 Finał C
M4-	5:37.86	2012 Lucerna	GBR Gregor/Reed/James/Triggs Hodge	5:46,78 Finał A	ITA	-	ITA	5:46,78	-
LW2x	6:48.38	2015 Varese	GBR Taylor/Copeland	6:53,01 Finał A	NZL	6:59,92 Przedbieg	NZL	6:53,01	7:00,37 Finał B
LM2x	6:05.36	2014 Amsterdam	RSA Smith/Thompson	6:13,38 Finał A	FRA	6:22,85 Przedbieg	FRA	6:13,38	6:20,25 Finał B
LM4-	5:43.16	2014 Amsterdam	DEN Winther/Barsoe/Joergensen/Larsen	5:55,01 Przedbieg	SUI	6:12,48 Repasaż	SUI	5:55,31	-
W4x	6:06.84	2014 Amsterdam	GER Schmidla/Thiele/Baer/Lier	6:15,24 Przedbieg	GER	6:17,50 Przedbieg	USA	6:27,07	6:32,01 Finał A
M4x	5:32.26	2014 Amsterdam	UKR Mikhay/Morozov/Dovgtko/Nadtoko	5:43,32 Przedbieg	GER	5:43,63 Przedbieg	GER	5:53,22	5:43,75 Finał B
W8 +	5:54.16	2013 Lucerna	USA	5:59,58 Przedbieg	USA	-	USA	6:05,65	-
M8 +	5:19.35	2012 Lucerna	CAN	5:25,28 Repasaż	NED	5:28,57 Repasaż	GBR	5:36,18	5:29,24 Finał B

KONKURENCJE NIEOLIMPIJSKIE

Konkurencja	Najlepszy wynik światowy	Rok i miejsce uzyskania	Osada która uzyskała	Najlepszy wynik W MŚ i etap rozgrywania	Osada która uzyskała	Najlepszy czas polskiej osady i etap mistrzostw	Zwycięzca konkurencji	Czas zwycięzcy	Czas polskiej osady w finale
LW1x	7:24.46	2015 Varese	NZL McBride	7:32,45 Finał A	NZL	7:56,29 Półfinał C/D	NZL	7:32,45	8:09,48 Finał C
LM1x	6:43.37	2014 Amsterdam	ITA Miani	6:53,80 Finał A	NZL	7:02,67 Ćwierćfinał	NZL	6:53,80	7:08,68 Finał B
LM2-	6:22.91	2014 Amsterdam	SUI Niepmann/Tramer	6:29,40 Finał A	GBR	-	GBR	6:29,40	-
M2+	6:33.26	2014 Amsterdam	NZL	6:51,31 Finał A	GBR	-	GBR	6:51,31	-
LW4x	6:15.95	2014 Amsterdam	NED	6:25,10 Finał A	GER	-	GER	6:25,10	-
LM4x	5:42.75	2014 Amsterdam	GRE	5:48,50 Finał A	FRA	-	FRA	5:48,50	-
W4-	6:14.36	2014 Amsterdam	NZL	6:25,22 Finał	USA	-	USA	6:25,22	-
LM8+	5:30.24	1992 Montreal	GER	5:38,92 Finał	GER	-	GER	5:38,92	-

W konkurencjach nieolimpijskich wszystkie najlepsze tegoroczne rezultaty Mistrzostw Świata osiągnięto w finałach. Także tu nasze osady swoje najlepsze rezultaty osiągało na poziomie eliminacji. W konkurencjach nieolimpijskich jedynym najlepszym rezultatem nie poprawianym od wielu lat jest liczący już sobie 23 lata rezultat niemieckiej ósemki wagi lekkiej podczas Mistrzostw Świata w konkurencjach nieolimpijskich rozgrywanych w latach olimpijskich wspólnie z Mistrzostwami Świata Juniorów. Należy pamiętać, że w 1992 roku na Igrzyskach Olimpijskich w Barcelonie nie były jeszcze rozgrywane żadne konkurencje wagi lekkiej i wszyscy bez wyjątku najlepsi zawodnicy startowali w Mistrzostwach Świata Seniorów w konkurencjach nieolimpijskich, co powodowało, że poziom sportowy szczególnie w konkurencjach łodzi wielosobowych był wielokrotnie wyższy.

Aby porównać pomiędzy sobą poszczególne konkurencje i uszeregować je w kolejności posłużono się specjalistycznymi tabelami sporządzonymi na podstawie uśrednienia wyników z kilkunastu lat.

Kolejność konkurencji olimpijskich wg poziomów sportowych najlepszych rezultatów uzyskanych w trakcie Mistrzostw Świata w Aiguebelette		
1	M2x	1,22
2-3	W2-	1,18
	M2-	
4	W8+	1,08
5-6	W4x	1,06
	LM2x	
7-8	M4-	1,04
	M8+	
9	W2x	1,03
10	M4x	1,00
11-12	LW2x	0,97
	M1x	
13	LM4-	0,95
14	W1x	0,87

Kolejność konkurencji olimpijskich wg poziomów sportowych rezultatów Mistrzów Świata 2015 r. w finale		
1	M2x	1,22
2-3	W2-	1,18
	M2-	
4	LM2x	1,06
5	M4-	1,04
6	W2x	1,03
7	LW2x	0,97
8	LM4-	0,94
9	W8+	0,93
10	W4x	0,82
11	M1x	0,79
12-13	M4x	0,78
	M8+	
14	W1x	0,65

Najwyższy poziom sportowy swojego rezultatu osiągnęła męska dwójka podwójna chorwackich braci. Zaraz za nimi Mistrzynie i Mistrzowie Olimpijscy, już od Igrzysk trzykrotni złoci medalści Mistrzostw Świata, wyrastający ponad swoje konkurencje – Angielki Glover/Stanning w kobiecej i Nowozelandczycy Murray/Bond w męskiej dwójce bez sternika. Obie te osady są także posiadaczami rekordowych rezultatów w swoich konkurencjach.

Na drugim końcu tego zestawienia znalazła się kobieta jedyńska. Być może było to efektem braku w tych mistrzostwach ubiegłorocznej Mistrzyni Świata Emmy Twigg, a rywalizacja pomiędzy Nowozelandką i Australijką podniosła by również poziom konkurencji.

Kolejność konkurencji nieolimpijskich wg poziomów sportowych najlepszych rezultatów w trakcie Mistrzów Świata 2015 r.		
1	W4-	1,19
2-3	LM4x	0,99
	M2+	
4	LW4x	0,95
5-6	LM1x	0,89
	LM2-	
7-8	LW1x	0,84
	LM8+	

W konkurencjach nieolimpijskich najbardziej wartościowy swój wynik w tegorocznych Mistrzostwach Świata osiągnęły Amerykanki w czwórce bez sterniczki. Trudno się temu dziwić, gdyż są to zawodniczki z grupy amerykańskiej żeńskiej ósemki, która prowadzona jest w bardzo twardy sposób, w której konkurencja wewnętrzna jest ponad wszystko, stąd też żeńska ósemka USA nie przegrała imprezy głównej już dziesięć lat od 2005 roku.

Kolejność polskich osad wg poziomów sportowych najlepszych rezultatów Mistrzów Świata 2015 r.		
1	W4x	1,01
2	M4x	1,00
3	W2x	0,98
4	M8+	0,96
5	M1x	0,91
6	M2x	0,90
7	LM2x	0,88
8	LW2x	0,86
9-10	W2-	0,78
	LM1x	
11	W1x	0,72
12	M2-	0,70
13	LM4-	0,66
14	LW1x	0,60

Kolejność polskich osad wg poziomów sportowych uzyskanych w finałach Mistrzów Świata 2015 r.		
1	M4x	0,99
2	W2x	0,98
3	M8+	0,94
4	LM2x	0,92
5	M1x	0,91
6	M2x	0,88
7	LW2x	0,86
8	W2-	0,78
9	W4x	0,75
10	LM1x	0,70
11	W1x	0,62
12	M2-	0,51
13	LW1x	0,47
14	LM4-	Nie stanęła na starcie

Powyżej uszeregowano polskie osady startujące w tegorocznych Mistrzostwach Świata w Aiguebelette wg poziomów sportowych określonych na podstawie specjalistycznych tabel ich najlepszych rezultatów i rezultatów osiągniętych w swoich finałach.

Najwyższy poziom, czyli najbardziej wartościowy rezultat osiągnęła kobieca i męska czwórka podwójna, natomiast najłabsze rezultaty miały żeńska jedynka wagi lekkiej, męska czwórka bez sternika wagi lekkiej i męska dwójka bez sternika. Natomiast dla odmiany najwyższy poziom swoich rezultatów w finałach miała polska czwórka podwójna i debel kobiet. Wśród najłabszych i w tym przypadku jest podobnie jak w poprzedniej tabeli. Najłabsze rezultaty w swoich finałach osiągnęły jedynka wagi lekkiej kobiet i męska dwójka bez sternika, natomiast czwórka bez sternika wagi lekkiej na starcie żadnego finału nie stanęła.

Kolejność konkurencji pod względem wielkości różnicy czasu najlepszego czasu Mistrzostw Świata w Aiguebelette do najlepszego rezultatu światowego konkurencji (sek.)					
KONKURENCJE OLIMPIJSKIE			KONKURENCJE NIEOLIMPIJSKIE		
1	W2-	2,38	1	LM4x	5,75
2	M2x	3,61	2	LM2-	6,49
3	LW2x	4,63	3	LW1x	7,99
4	W8+	5,42	4	LM8+	8,68
5	M8+	5,93	5	LW4x	9,15
6	M2-	7,33	6	LM1x	10,43
7	W2x	7,78	7	W4-	10,86
8	LM2x	8,02	8	M2+	18,05
9	W4x	8,40			
10	M4-	8,92			
11	M4x	11,06			
12	M1x	11,73			
13	LM4-	11,85			
14	W1x	15,62			

W tabeli powyżej uszeregowano wszystkie konkurencje olimpijskie i osobno nieolimpijskie wg różnicy czasu pomiędzy najlepszym rezultatem uzyskanym w danej konkurencji w trakcie Mistrzostw Świata w Aiguebelette, a najlepszym (rekordowym) czasem tej konkurencji. Na czele konkurencji olimpijskiej znajdują się konkurencje, w których posiadaczami obu wymienionych rezultatów są te same załogi w tych samych składach osobowych. W dwójce bez sterniczki kobiet są to Brytyjki Stanning-Glover, w męskiej dwójce podwójnej chorwaccy bracia Sinkovic, a w deblu wagi lekkiej kobiet Nowozelandki Mackenzie-Edward. To oni pomimo niezbyt sprzyjających warunków najbardziej zbliżyli się do swoich rekordowych rezultatów. Natomiast na dole tego zestawienia w konkurencjach olimpijskich znalazła się jedynka kobiet, co jest zrozumiałe bo rekordowy rezultat R.Neykowej z 2002 roku jest wyśrubowany i jak widać przez 13 lat trudny do pobicia. Natomiast na kolejnych dwóch miejscach od dołu znalazły się konkurencje, których rekordowe rezultaty uzyskali zawodnicy, którzy w tych mistrzostwach startowali, a nawet jak w przypadku skifisty z Nowej Zelandii, to on uzyskał najlepszy rezultat w Aiguebelette, a czwórka bez sternika wagi lekkiej Duńczyków płynęła w tym roku w identycznym zestawieniu jak wtedy, kiedy w ubiegłym roku uzyskiwali rezultat rekordowy. Wprawdzie w tym roku byli drudzy a Mistrzostwo Świata oraz najlepszy rezultat konkurencji uzyskali Szwajcarzy. Ale tak to już jest, żeby poprawiać rekordy muszą być sprzyjające warunki zewnętrzne, a i osada musi popłynąć w tym momencie „bieg życia”.

W konkurencjach nieolimpijskich te różnice są generalnie nieco większe. Natomiast warto zwrócić uwagę na ostatnią konkurencję – dwójkę ze sternikiem, w której rekordowy rezultat został poprawiony w ubiegłorocznych Mistrzostwach Świata Seniorów przez Nowozelandczyków Bonda i Murraya, którzy na jeden sezon postanowili wystartować w Mistrzostwach Świata w dwóch konkurencjach, w dwójce bez i ze sternikiem, a że w dwójce bez sternika nie mają sobie równych, to w dwójce ze sternikiem, konkurencji od momentu wycofania jej z programu Igrzysk Olimpijskich traktowanej trochę po „macoszemu” było do przewidzenia że rekord na bardzo szybkim torze w Amsterdamie musi paść. A w tym roku do tamtego wyniku nie mogli nawiązać nawet dwaj angielscy ubiegłoroczni Mistrzowie Świata w ósemce startujący w tym roku w dwójce ze sternikiem, którzy zdobyli w niej złoty medal i uzyskali najlepszy rezultat, ale o ponad 18 sek. słabszy od rekordowego.

Kolejność polskich osad startujących w Mistrzostwach Świata pod względem wielkości różnicy najlepszego czasu uzyskanego w Aiguebelette do najlepszego czasu światowego konkurencji (sek.)		
1	M8+	9,22
2	W2x	10,59
3	W4x	10,66
4	M4x	11,37
5	LW2x	11,54
6	M1x	14,59
7	M2x	16,46
8	LM2x	17,49
9	LM1x	19,30
10	W2-	22,51
11	W1x	26,09
12	LM4-	29,32
13	M2-	31,08
14	LW1x	31,83

Kolejność polskich osad startujących w Mistrzostwach Świata pod względem wielkości różnicy ich najlepszego czasu do najlepszego czasu konkurencji uzyskanego w Aiguebelette (sek.)		
1	M4x	0,31
2	W4x	2,26
3	W2x	2,70
4	M1x	2,86
5	M8+	3,29
6	LW2x	6,91
7	LM1x	8,87
8	LM2x	9,47
9	W1x	10,47
10	M2x	12,85
11	LM4-	17,47
12	W2-	20,13
13	M2-	23,75
14	LW1x	23,84

Z polskich osad startujących w Mistrzostwach Świata we Francji osiągnięty swój najlepszy rezultat najbliższy rekordowego w danej konkurencji miała męska ósemka, a potem dwie krótkowiosłowe osady kobiet, dwójka i czwórka podwójna. Czwarta w tym zestawieniu jest męska czwórka podwójna, która natomiast ma swój najlepszy rezultat mistrzostw najbliższy najlepszemu rezultatowi w tej konkurencji uzyskanemu w Aiguebelette, a dalej są obie osady kobiece czwórka i dwójka podwójne.

Na końcu i w tym zestawieniu znalazła się jedynka wagi lekkiej kobiet i dwójka bez sternika mężczyzn. Pokazuje to niezbicie, że to właśnie te dwie konkurencje były najsłabsze w naszej reprezentacji.

Dla przedstawienia analizy walki o tytuły Mistrzów Świata o podział medali, ale również walkę w całym finale załączono poniżej tabelę pokazującą różnice czasu na mecie pomiędzy złotymi i srebrnymi medalistami, złotym i brązowym medalistą oraz pomiędzy pierwszą i ostatnią osadą w finale. Dla pełniejszego obrazu walki w finale dokonano zestawienia różnicy rezultatów pomiędzy pierwszą i piątą osadą w finale, gdyż doświadczenie uczy, że nie zawsze ostatnia – szósta osada finału nienaciskana przez nikogo z tyłu, widząc już stratę i brak szans na jakikolwiek medal czy poprawę swojego miejsca, walczy z pełną determinacją do ostatniego metra. Robią się wtedy nienaturalnie duże różnice i zamazuje całkowicie obraz pełnej rywalizacji.

OLIMPIJSKIE

Różnica czasu I-II miejsce			Różnica czasu I-III miejsce			Różnica czasu I-V miejsce			Różnica czasu I-VI miejsce		
1	M8+	0,18	1	M8+	1,91	1	W2x	3,55	1	W2x	4,32
2	M1x	0,34	2	W2x	2,10	2	W4x	3,96	2	M4x	5,43
3	LW2x	1,21	3	M4-	2,22	3	M4x	5,04	3	W8+	6,68
4	W4x	1,34	4	LM2x	2,24	4	M8+	5,50	4	LW2x	7,68
5	W2x	1,42	5	W4x	2,62	5	LM4-	5,52	5	LM4-	7,86
6	M4x	1,53	6	LW2x	2,78	6	W8+	5,84	6	M4-	8,48
7	LM2x	1,77	7	M1x	2,88	7	LM2x	6,01	7	M8+	8,90
8	M4-	1,96	8	LM4-	2,91	8	LW2x	6,17	8	W1x	9,24
9	M2x	1,98	9	M4x	3,12	9	M4-	6,23	9	M1x	10,06
10	LM4-	2,27	10-	M2x	3,40	10	W1x	8,97	10	M2x	10,07
11	W8+	2,87	11	W8+		11	M2x	9,27	11	W4x	12,23
12	W1x	2,96	12	W1x	4,29	12	M1x	9,72	12	LM2x	12,66
13	W2-	3,76	13	W2-	7,56	13	M2-	13,29	13	M2-	20,14
14	M2-	6,52	14	M2-	9,53	14	W2-	13,96	14	W2-	21,07

NIEOLIMPIJSKIE

Różnica czasu I-II miejsce			Różnica czasu I-III miejsce			Różnica czasu I-V miejsce			Różnica czasu I-VI miejsce		
1	LM4x	0,31	1	LM8+	1,49	1	LM8+	4,19	1	LM1x	4,82
2	LM1x	0,79	2	LM4x	1,91	2	LM1x	4,68	2	LM4x	8,10
3	LM8+	1,22	3	LM1x	2,08	3	LM4x	7,36	3	LM2-	9,02
4	LW1x	1,54	4	LW1x	2,13	4	LM2-	8,06	4	LW4x	10,79
5	LW4x	1,94	5	LW4x	3,17	5	LW4x	9,72	5	LW1x	13,07
6	LM2-	2,62	6	LM2-	5,13	6	LW1x	10,56	6	M2+	16,26
7	M2+	6,05	7	M2+	8,22	7	M2+	11,16	7	LM8+	Start. 5 osad
8	W4-	6,30	8	W4-	10,34	8	W4-	18,27	8	W4-	Start. 5 osad

W konkurencjach olimpijskich:

- Najbardziej zaciętą walkę o złoty medal stoczono w męskiej ósemce i męskiej jedynce, gdzie o kolejności musiał rozstrzygać fotofinisz

- Najpewniejsze z kolei wygrane miały wspomniane już wcześniej dwójki bez sterniczki i sternika, ale Mistrzowie Świata w tych konkurencjach są bezapelacyjnymi liderami swoich konkurencji od wielu lat
- Praktycznie oprócz ww. dwóch konkurencji walka o podział medali była bardzo wyrównana, bo jeżeli trzy osady przyplływają w odległości trzech sekund, to za taką trzeba ją uznać
- Najbardziej wyrównana walka w finale była zdecydowanie w żeńskich dwójkach podwójnych oraz kobiecych i męskich czwórkach podwójnych
- Najbardziej rozciągniętymi finałami były omawiane już dwójki bez, a przypadki o których była mowa już na wstępie dotyczące ostatnich, szóstych osad w finale, widoczne są w obu dwójkach bez, męskiej dwójce podwójnej wagi lekkiej i żeńskiej czwórce podwójnej.

Dla przykładu w czwórkach podwójnych kobiet pierwszych pięć osad przyplłynęło w 3,96 sek., a szósta straciła do nich 8,27 sek. Podobnie jest w męskim deblu wagi lekkiej. Pięć pierwszych osad zameldowało się na mecie w 6,01 sek., a szósta za nimi przyplłynęła po 6,65 sek.

W konkurencjach nieolimpijskich:

- Najbardziej zaciętą walkę o złoty medal stoczono w męskiej czwórce podwójnej wagi lekkiej i męskiej jedynce wagi lekkiej
- Najbardziej zdecydowana przewaga złotych medalistów była w obu nieolimpijskich konkurencjach wagi otwartej ale i w nich zwycięzcy przedstawiali zdecydowanie największą klasę indywidualną
- O podział medali podobnie walczone w czterech konkurencjach męskiej ósemce wagi lekkiej, męskiej czwórce podwójnej wagi lekkiej oraz męskiej i żeńskiej jedynce wagi lekkiej
- Natomiast nie walczone, a przepłynięto metę we wspomnianych konkurencjach wagi otwartej, czwórce bez sterniczki i dwójce ze sternikiem
- Najbardziej wyrównanymi finałami była męska ósemka wagi lekkiej pomimo, że w finale startowało tylko pięć osad oraz męskiej jedynce wagi lekkiej
- Najbardziej rozciągniętymi finałami były znowuż obie konkurencje wagi otwartej i żeńska jedynka wagi lekkiej

WIEK ZAWODNICZEK I ZAWODNIKÓW W MISTRZOSTWACH ŚWIATA SENIORÓW W AIGUEBELETTE

Każdy cykl olimpijski ma swoje fazy i przeobrażenia wśród startujących zawodników. Jedni zawodnicy odchodzą, inni przychodzą, a jeszcze inni przerywają współzawodnictwo międzynarodowe, aby wrócić do niego po roku, a nawet dwóch. Zawodnicy rzadko wracają aby wiosłować i ścigać się na najwyższym światowym poziomie.

W pierwszym roku po Igrzyskach Olimpijskich następują spore rozszarady poszczególnych reprezentacjach, szczególnie wśród zawodniczek i zawodników nieco starszych. Część zawodników ze względu na wiek naturalnie kończy swoje kariery sportowe, a inni robią krótką, jednoroczną przerwę na uregulowanie swoich spraw osobistych i zawodowych. Nie oznacza to, że ci ostatni całkowicie przez rok nic nie robią. Nie ma nic bardziej mylnego, gdyż zawodnicy nadal trenują, utrzymując może

mniej intensywność, ale nie objętość. Natomiast naturalne jest, że ich uczestnictwo we wspólnym wiosłowaniu w osadach wielowiosłowych musi być ograniczone.

Z kolei drugi sezon w czteroletnim cyklu olimpijskim jest rokiem wielu powrotów zawodników, a dla poszczególnych federacji okresem, w którym należy sprawdzić potencjał zawodniczy i jego wartość sportową w kontekście zbliżających się kwalifikacji olimpijskich do kolejnych Igrzysk.

Natomiast w trzecim roku cyklu olimpijskiego wszyscy są w pełni gotowi do kwalifikacji olimpijskich, a następnie do startu w Igrzyskach.

W każdym Mistrzostwach Świata po Igrzyskach Olimpijskich następuje zmiana pokoleniowa w poszczególnych reprezentacjach, z tą różnicą, że nie zawsze tak samo szeroko. Wiele reprezentacji stara się w ciągu trwania cyklu olimpijskiego wprowadzać młodszych perspektywicznych zawodników, aby zachować ciągłość szkolenia, ale i utrzymać poziom wyników i miejsce reprezentacji we współzawodnictwie międzynarodowym.

Najlepszym wykładnikiem tych zmian jest monitorowanie średnich wieku poszczególnych reprezentacji i konkurencji oraz rotacja wśród samych zawodników.

W związku z powyższym, jak również z oczywistego faktu, że wszyscy ubiegłoroczni uczestnicy Mistrzostw Świata w Chungju są o rok starsi, podniosła się także średnia wieku.

27,43 – średnia wieku uczestników Igrzysk Olimpijskich w Londynie

24,86 – średnia wieku uczestników Mistrzostw Świata 2013 roku w Chungju

25,57 – średnia wieku Mistrzostw Świata 2014 roku w Amsterdamie

– średnia wieku Mistrzostw Świata 2015 roku w Aiguebelette

Wśród piętnastu reprezentacji, które znalazły się kolejno na czele punktacji olimpijskich w Mistrzostwach Świata w Aiguebelette kolejność wg średniej wieku całej reprezentacji od najstarszej jest następująca.

Lp.	Państwo	Ilość osób w reprezentacji	Miejsce w punktacji olimpijskiej	Średnia wieku
1	Holandia	40	VI	28,675
2	Wielka Brytania	63	II	27,39
3	USA	72	IV	27,04
4	Kanada	31	VIII	26,8
5	Czechy	20	XIII-XV	26,65
6	Dania	24	XIII-XV	26,54
7	Polska	36	XIII-XV	26,22
8	Australia	51	V	26,02
9	Południowa Afryka	15	XI-XII	25,8
10	Włochy	56	VII	25,59
11	Francja	53	X	25,53
12	Niemcy	72	III	25,28
13	Nowa Zelandia	48	I	24,81
14	Szwajcaria	14	XI-XII	24,64
15	Litwa	14	IX	24,49

W ubiegłorocznych Mistrzostwach Świata Polska zajmowała dziesiątą pozycję. Należy zwrócić uwagę, że dwie reprezentacje z pierwszej trójki tabeli punktacji – Nowa Zelandia i Niemcy, mają jedno z najmłodszych reprezentacji, czyli mają one duży potencjał na przyszłość.

Poniżej zamieszczono także zestawienie wszystkich reprezentacji uczestniczących w tegorocznych Mistrzostwach Świata ustawiając je w kolejności wg swoich średnich wieku.

KOLEJNOŚĆ REPREZENTACJI WG ŚREDNIEJ WIEKU

Lp.	Państwo	Średnia wieku	Ilość zawodników	Lp.	Państwo	Średnia wieku	Ilość zawodników
1	POR	33,0	3	39	GER	25,28	72
2	EST	29,67	6	40	FIN	25,2	5
3	NED	28,675	40	41	AUT	25,11	11
4	JPN	28,5	12	42	BUL	25,0	3
5	UKR	28,16	31	43	NZL	24,81	48
6	IRI	28,0	1	44	URU	24,75	4
7	SLO	27,67	3	45	PER	24,67	3
8	CHI	27,5	6	46	SUI	24,64	14
9	GBR	27,39	63	47	ZIM	24,5	2
10	BLR	27,14	14	48	TUR	24,46	13
11	USA	27,04	72	49	LTU	24,45	14
12	RUS	27,02	47	50	VIE	23,8	5
13-14	ALG	27,0	2	51	HUN	23,73	13
	BEN		1	52	CHN	23,71	57
15	IRL	26,86	14	53-55	ISR	23,67	3
16-17	ARG	26,8	15		KOR		6
	CAN		31		MEX		6
18	HKG	26,7	10	56	LBA	23,5	2
19	EGY	26,67	3	57	INA	23,375	8
20	CZE	26,65	20	58	GRE	23,29	17
21	DEN	26,54	24	59	ROU	23,14	21
22	KAZ	26,33	3	60-64	BEL	23,0	5
23	SVE	26,29	7		QAT		1
24	CRO	26,25	8		NIG		1
25	SRB	26,23	13		LAT		3
26	POL	26,22	36		AZE		3
27	NOR	26,11	9	65	UZB	22,0	7
28	AUS	26,02	51	66	VAN	21,33	3
29-32	ANG	26,0	2	67	MAR	21,25	4
	KEN		1	68-69	ARM	21,0	3
	BRA		4		MON		1
	CUB		5	70	GIO	20,67	3
33	RSA	25,8	15	71	TUN	20,25	4
34	PUR	25,67	3	72-73	IRQ	20,0	3
35	ESP	25,6	25		MDA		1
36	ITA	25,59	56		74		TOG
37	FRA	25,53	53	75	CIV	16,0	1
38	THA	25,5	4				

Poniższa tabela jest tylko poglądowa, gdyż w małych reprezentacjach, które miały jednego lub dwóch zawodników, średnia nie oddaje zamierzonego celu, czyli pokazania przyszłościowego potencjału poszczególnych reprezentacji. Poza tym nie wszystkie reprezentacje zachowują ciągłość startów w Mistrzostwach Świata, nie mówiąc już o ciągłości startów poszczególnych osad.

Dla przeanalizowania struktury wieku w poszczególnych konkurencjach zestawiono osobno konkurencje olimpijskie i nieolimpijskie w czterech działach średnich wieku: 1 – złotych medalistów, 2 – wszystkich medalistów, 3 – finalistów i 4 – wszystkich zawodników startujących w danej konkurencji. Z tym, że w ósemkach nie uwzględniono sterniczek i sterników, aby nie zamazywać obrazu zawodniczek i zawodników wiosłujących.

KOLEJNOŚĆ KONKURENCJI OLIMPIJSKICH WG ŚREDNIEJ WIEKU ZŁOTYCH MEDALISTÓW		
Lp.	Symbol konkurencji	Średnia wieku
1	M1x	33.0
2	M2-	31.0
3	W1x	30.0
4	W2-	29.5
5	LM4-	27.75
6	M8+	27.625
7	M4x	27.25
8	W8+	27.125
9-10	W4x	27.0
	LM2x	
11	M2x	26.5
12	M4-	24.0
13-14	W2x	23.5
	LW2x	

KOLEJNOŚĆ KONKURENCJI OLIMPIJSKICH WG ŚREDNIEJ WIEKU MEDALISTÓW		
Lp.	Symbol konkurencji	Średnia wieku
1	M1x	33.0
2	M4x	30.75
3	W1x	30.334
4	M2-	28.667
5	LM4-	28.0
6	LM2x	27.334
7	W4x	27.0
8	M8+	26.875
9	M2x	26.5
10	W2-	26.334
11	W8+	26.042
12	LW2x	25.667
13	M4-	25.5
14	W2x	22.834

KOLEJNOŚĆ KONKURENCJI OLIMPIJSKICH WG ŚREDNIEJ WIEKU FINALISTÓW		
Lp.	Symbol konkurencji	Średnia wieku
1	M1x	32.167
2	W1x	28.334
3	M2-	28.084
4	M4x	27.792
5	LW2x	27.75
6	W8+	27.125
7	M2x	27.0
8	LM4-	26.875
9	M8+	26.75
10-11	W2-	26.084
	W4x	
12	LM2x	26.0
13	W2x	25.667
14	M4-	25.542

KOLEJNOŚĆ KONKURENCJI OLIMPIJSKICH WG ŚREDNIEJ WIEKU KONKURENCJI		
Lp.	Symbol konkurencji	Średnia wieku
1	LM4-	26.642
2	M4x	26.625
3	W1x	26.485
4	M2-	26.482
5	LW2x	26.327
6	M8+	26.23
7	W2x	25.959
8	W4x	25.909
9	M4-	25.834
10	W8+	25.743
11	M1x	25.708
12	M2x	25.518
13	LM2x	24.844
14	W2-	24.81

- Konkurencjami o najwyższych średnich wieku złotych medalistów nieprzypadkowo znalazły się najbardziej indywidualne konkurencje w krótkich i długich wiosłach, czyli jedyńki i dwójki bez sternika i to zarówno kobiet i mężczyzn. Konkurencje te wymagają dużej indywidualnej motywacji i odporności psychicznej i to zarówno w treningu jak i w wyścigach. Dlatego najlepsze zawodniczki i zawodnicy tych konkurencji mają za sobą długie lata treningów i startów pozwalających nabrać rutyny i doświadczenia.
- Aż w trzech działach na czele znajduje się męska jedyńka i tuż za nią na drugim lub trzecim miejscu w kolejności jedyńka żeńska. Ogólnie znana jest максима w środowisku wiosłarskim, że skifści to indywidualiści i nie zawsze potrafiący współpracować w zespole. Z pewnością kształtuje to w nich specyfika samotnego treningu i jednoosobowej odpowiedzialności za wynik.

KOLEJNOŚĆ KONKURENCJI NIEOLIMPIJSKICH WG ŚREDNIEJ WIEKU ZŁOTYCH MEDALISTÓW		
Lp.	Symbol konkurencji	Średnia wieku
1-2	W4-	26.25
	LW4x	
3	M2+	26.0
4	LM8+	25.125
5-6	LM1x	24.0
	LM2-	
7	LM4x	22.25
8	LW1x	20.0

KOLEJNOŚĆ KONKURENCJI NIEOLIMPIJSKICH WG ŚREDNIEJ WIEKU MEDALISTÓW		
Lp.	Symbol konkurencji	Średnia wieku
1	LM1x	28.0
2	LW1x	27.667
3	W4-	26.084
4	LW4x	25.667
5	LM8+	25.167
6	LM2-	24.0
7	LM4x	23.25
8	M2+	22.834

KOLEJNOŚĆ KONKURENCJI NIEOLIMPIJSKICH WG ŚREDNIEJ WIEKU FINALISTÓW		
Lp.	Symbol konkurencji	Średnia wieku
1	LW1x	28.0
2	LM1x	26.5
3	LW4x	25.792
4	M2+	25.5
5	LM2-	25.25
6	W4-	25.2
7	LM8+	24.75
8	LM4x	23.917

KOLEJNOŚĆ KONKURENCJI NIEOLIMPIJSKICH WG ŚREDNIEJ WIEKU KONKURENCJI		
Lp.	Symbol konkurencji	Średnia wieku
1	LW4x	25.75
2	LM1x	25.282
3-4	W4-	25.2
	LW1x	
5	LM8+	24.75
6	LM2-	24.7
7	LM4x	24.6
8	M2+	24.438

Wśród konkurencji nieolimpijskich trudno jest dopatrzeć się jakiejś zasady, tym bardziej w roku kwalifikacji olimpijskich, kiedy wszyscy najlepsi zawodnicy szukają swoich szans kwalifikacji olimpijskich, bez względu na indywidualne ambicje. Dotyczy to głównie skifistek i skifistów wagi lekkiej. W konkurencjach nieolimpijskich z roku na rok także poszczególne federacje przyjmują różne strategie wystawiania w nich swoich osad.

Dla przykładu w konkurencjach wagi otwartej raz są to zawodniczki i zawodnicy rezerwowi, innym razem federacje dają zawodnikom starszym na zakończenie kariery ewentualną możliwość zdobycia medalu, a jeszcze w innym przypadku zgłaszają młodych obiecujących zawodników, którzy wybili się w kategoriach młodzieżowych, ale jeszcze nie ma dla nich miejsca w pierwszych osadach reprezentacyjnych.

Najstarszymi zawodniczkami i zawodnikami startującymi w tegorocznych Mistrzostwach Świata w Aiguebelette byli:

NAJSTARSZE ZAWODNICZKI				
Lp.	Nazwisko i imię	Kraj	Wiek	Konkurencja
1	Karsten Ekaterina	BLR	43	W2x
2	Levina Julia	RUS	42	W1x
3	Rodenberg P.	THA	41	LW2x
	Nikree			
4	Grainger Katherine	GBR	40	W2x
5	Jennings Sinead	IRL	39	LW2x
6	Lebedeva Elena	RUS	37	W8+
7	Rasmussen Juliane	DEN	36	LW2x
8-9	Knapkova Mirka	CZE	35	W1x
	Houghton Frances	GBR		W4x

NAJSTARSZY ZAWODNICZY				
Lp.	Nazwisko i imię	Kraj	Wiek	Konkurencja
1	Chykanov Sergiy	UKR	42	M2-
2-3	Stoič Nikola	SRB	41	M4-
	Gonzales Alvarez Jesus	ESP		LM4-
4	Tufte Olaf	NOR	39	M1x
5	Hacker Marcel	GER	38	M2x
6	Drysdale Mahe	NZL	37	M1x
7-10	Lykov Oleg	UKR	36	M2-
	Crawshay David	AUS		M4x
	Endrekson Tonu	EST		M4x
	Chapman James	AUS		M8+

W dziesiątkach obu płci znajduje się wiele zasłużonych nazwisk, a liderka wśród kobiet Ekaterina Karsten to przecież multimedalistka i sześciokrotna olimpijka przygotowująca się do swojego siódmego startu w Igrzyskach (zdobyła kwalifikacje w dwójce podwójnej).

Najmłodszymi zawodniczkami i zawodnikami startującymi w tegorocznych Mistrzostwach Świata byli:

NAJMŁODSZE ZAWODNICZKI				
Lp.	Nazwisko i imię	Kraj	Wiek	Konkurencja
1-2	Asoumanaki Sofia	GRE	18	W2x
	Yuliawati Dewi	INA		W1x
3-7	Ayivon Akossiwa	TOG	19	W1x
	Van Veen Jose	NED		W8+
	Bleich Stella-Izabell	GER		W8+
	Popa Iuliana	ROU		W8+
	Ettaieb N. Elhouda	TUN		LW2x
8-19	Nikulina Ina	BLR	20	W2-
	Horton Genevieve	AUS		W2-
	Wierzbowska Maria	POL		W2-
	Krimi Khadija	TUN		LW2x
	Ravera-Scaramozzino Elodie	FRA		W2x
	Claesson Lovisa	SWE		W2x
	Sturm Fini	GER		LW2x
	Baleaga Gianina-Elena	ROU		LW2x
	Lehaci Ionela-Livia	ROU		LW2x
	Tsiavou Amalia	GRE		LW2x
	Leyden Jessica	GBR		W4x
	Dyke Emma	NZL		W8+

NAJMŁODSI ZAWODNICZY				
Lp.	Nazwisko i imię	Kraj	Wiek	Konkurencja
1	Bouehi Riccardo	CIV	16	M1x
2-5	Cetraro Bruno	URU	17	LM2x
	Martoleki Nodari	GEO		LM2x
	Antonis Spyridon	GRE		LM4-
	Vardakas Konstantinos	GRE		LM4-
6-10	Gentili Giacomo	ITA	18	M2x
	Rettali Saad	MAR		M2x
	Lopez Garcia Alexis	MEX		LM2x
	Ntouskos Stefanos	GRE		LM4-
	Mantzios Konstantinos	GRE		LM4-

Z reguły są to zawodnicy bardzo młodzi, nierzadko też z tzw. trzeciego świata w wioślarstwie mało znani. Podobnie jest i tym razem. Choć teraz na czele zestawienia wśród kobiet znalazła się Greczynka Sofia Asoumanaki z dwójki podwójnej kobiet, która to osada tak przebojowo wdarła się na podium swojej konkurencji (srebrny medal) pozostawiając w pokonanym polu wiele gwiazd światowego wioślarstwa, w tym między innymi Polki: Madaj/Fularczyk-Kozłowską. Wśród sporej grupy dwudziestolatek znalazła się też najmłodsza zawodniczka w polskiej reprezentacji – Maria Wierzbowska.

Tym razem jednak wśród najmłodszych więcej było mężczyzn, a start szesnastoletniego skifisty Wybrzeża Kości Słoniowej to lekka przesada (podobnie zresztą jak również siedemnastolatek). W wielu przecież federacjach, czy też większość wymienionych wcześniej jako najstarszych zawodników w tym wieku nie wiedziało, że istnieje wioślarstwo i oni będą w nim brali udział.

KOLEJNOŚĆ POLSKICH OSAD WG ŚREDNIEJ WIEKU		
Lp.	Symbol konkurencji	Średnia wieku
1-2	W1x	30.0
	LM4-	
3	W2x	28.0
4-5	M2-	27.5
	M8+	
6	LWx	26.5
7	M4x	25.5
8	LM2x	25.0
9	W4x	24.75
10	W2-	22.5
11	M2x	21.5
12	M1x	20.0

W polskiej reprezentacji najwyższy średni wiek miała 30 – letnia skifistka i czwórka bez sternika wagi lekkiej. Najmłodszymi w naszej reprezentacji byli skifista i zawodnicy dwójki podwójnej i połowa męskiej czwórki podwójnej.

KOLEJNOŚĆ KONKURENCJI OLIMPIJSKICH WG ŚREDNIEJ WIEKU OSAD ZAKWALIFIKOWANYCH DO IGRZYSK OLIMPIJSKICH		
Lp.	Symbol konkurencji	Średnia wieku
1	M1x	30.556
2	W1x	28.223
3	M2-	27.591
4	LM4-	27.5
5	M4x	27.469
6	W8+	27.35
7	LW2x	27.182
8	W2x	26.819
9	M8+	26.5
10	W4x	26.25
11	M4-	25.909
12	M2x	25.728
13	W2-	25.455
14	LM2x	25.137

Natomiast średnia wieku konkurencji wśród osad zakwalifikowanych do Igrzysk Olimpijskich z tegorocznych Mistrzostw Świata na czele oczywiście znalazły się obie jedyńki, męska i żeńska, a w obu konkurencjach kwalifikowało się po dziewięć osad. Konkurencjami o najniższych średnich wieku były męska dwójka podwójna wagi lekkiej i żeńska dwójka bez sterniczki i w obu tych konkurencjach zakwalifikowało się po jedenaście osad.

KWALIFIKACJE OLIMPIJSKIE

- W Igrzyskach Olimpijskich w wioślarstwie może uczestniczyć maksymalnie 550 zawodniczek i zawodników. 331 mężczyzn i 219 kobiet.
- Rozgrywanych jest 14 konkurencji. Sześć kobiecych, w tym jedna wagi lekkiej i 8 męskich w tym dwie wagi lekkiej.
- Maksymalna ilość osób w reprezentacji olimpijskiej jednego kraju to 20 zawodniczek i 28 zawodników, razem 48 osób.
- Każda federacja może mieć maksymalnie jedną osadę w każdej konkurencji.

- Głównymi kwalifikacjami olimpijskimi były Mistrzostwa Świata Seniorów w Aiguebelette. Z nich do Igrzysk Olimpijskich w Rio de Janeiro poszczególne federacje kwalifikują łodzie, a nie osoby. Każda federacja może w poszczególnych łodziach wystawić dowolnych zawodników. Z Mistrzostw Świata w Aiguebelette kwalifikacje zdobyły następujące państwa w konkurencjach:

KWALIFIKACJE OLIMPIJSKIE W WIOŚLARSTWIE DO IGRZYSK OLIMPIJSKICH RIO DE JANEIRO 2016

Lp.	Państwo	Kobiety			Mężczyźni			Ogółem	
		Ilość osad	Ilość zawodniczek	Konkurencje	Ilość osad	Ilość zawodników	Konkurencje	Ilość osad	Ilość zawodniczek i zawodników
1	Wielka Brytania	4	15	2-,2x,LW2x,8+	8	28	1x,2x,4x,2-,4-,8+,LM2x,LM4-	12	43
2	USA	6	20	2-,2x,LW2x,4x,1x,8+	4	10	2-,4-, LM2x,LM4-	10	30
3-4	Niemcy	4	10	2-,2x,4x,LW2x	5	21	2x,4-, LM2x,4x,8+	9	31
	Nowa Zelandia	4	15	2-,2x,LW2x,8+	5	18	2-, 2x, 1x,8+,LM4-		33
5	Australia	3	7	1x,4x,2x	4	12	2-,2x,4-,4x	7	19
6-9	Francja	2	4	2x,2-	4	10	2-,LM2x, LM4,2x	6	14
	Holandia	2	6	2-,4x	4	19	8+,LM4-,4-,2-		25
	Kanada	4	14	2-,1x,LW2x,8+	2	8	4-,LM4-		22
	Polska	3	8	2x,4x,LW2x	3	7	LM2x,4x,1x		15
10-11	Litwa	2	3	1x,2x	3	7	1x,2x,4x	5	10
	Włochy	0	0	-	5	14	2-,2x,4-,LM4-,LM2x		14
12-15	Białoruś	2	3	1x,2x	2	5	1x,4-	4	8
	Chiny	3	5	1x,2x,LW2x	1	4	LM4-		9
	Południowa Afryka	2	4	2-,LW2x	2	4	2-,LM2x		8
	Szwajcaria	1	1	1x	3	10	LM4-,4x,LM2x		11
16-18	Czechy	1	1	1x	2	5	1x, LM4-	3	6
	Dania	2	4	2-,LW2x	1	4	LM4-		8
	Rosja	2	11	LW2x,8+	1	9	8+		20
19-25	Austria	1	1	1x	1	2	LM2x	2	3
	Chorwacja	0	0	-	2	3	1x,2x		3
	Grecja	1	2	2x	1	4	4-		6
	Irlandia	1	2	LW2x	1	2	LM2x		4
	Kuba	0	0	-	2	3	1x,2x		3
	Norwegia	0	0	-	2	3	1x, LM2x		3
	Rumunia	1	2	2-	1	4	4-		6
26-31	Azerbejdżan	0	0	-	1	2	2x	1	2
	Estonia	0	0	-	1	4	4x		4
	Hiszpania	0	0	-	1	2	2-		2
	Serbia	0	0	-	1	2	2-		2
	Szwecja	1	1	1x	0	0	-		1
	Ukraina	0	0	-	1	4	4x		4

- Po Mistrzostwach Świata w Aiguebelette w dniach 5-7 października odbyły się Afrykańskie Kontynentalne Regaty Kwalifikacyjne i z nich kwalifikacje zdobyli:

Lp.	Państwo	Ilość kwalifikacji	Konkurencje	Ilość zawodników i zawodniczek
1	Egipt	3	W1x,M1x,LM2x	4
2-4	Tunezja	2	M1x,LW2x	3
	Zimbabwe		M1x,W1x	2
	Algieria		M1x,W1x	2
5	Nigeria	1	W1x	1

- Kwalifikacje do Igrzysk Olimpijskich rozgrywane są od Igrzysk 1996 roku w Atlancie.
- Polska w dotychczasowych kwalifikacjach olimpijskich zakwalifikowała następujące ilości osad i zawodników:

		Konkurencja	Miejsce	Ilość startujących	Miejsce w Igrzyskach razem	Ilość startujących	Ilość zakwalifikowanych osad
Atlanta 1996	Mistrzostwa Świata 1995 Tampere	M4-	III	24	XII	14	3
		LM2x	V	32	VII	17	
		M4x	X	21	IX	14	
	Finałowe Regaty Kwalifikacyjne 1996 Lucerna	M2x	II	12	XIII	19	1
Sydney 2000	Mistrzostwa Świata 1999 St. Catharines	M4x	XI	19	VIII	13	6
		W1x	IX	19	VIII	19	
		LW2x	IX	22	VIII	18	
		M2-	IX	20	X	15	
		M4-	X	18	XIII	13	
	M2x	XI	18	VI	16		
Finałowe Regaty Kwalifikacyjne 2000 Lucerna	LM2x	I	14	I	19	1	
Ateny 2004	Mistrzostwa Świata 2003 Mediolan	LM2x	II	24	I	21	3
		M4x	III	21	IV	13	
		M4-	IX	22	VI	13	
	Finałowe Regaty Kwalifikacyjne 2004 Lucerna	M8+	II	-	VIII	9	3
		LW2x	I	-	VI	18	
		M2x	III	-	XIII	14	
Pekin 2008	Mistrzostwa Świata 2007 Monachium	W1x	VIII	29	VI	26	5
		M2-	VII	24	XIV	14	
		LM4-	VIII	27	II	13	
		M4x	I	19	I	13	
		M8+	VI	16	V	7	
	Finałowe Regaty Kwalifikacyjne 2008 Lucerna	-	-	-	-	-	-
Londyn 2012	Mistrzostwa Świata 2011 Bled	M4x	IV	20	VI	13	4
		W2x	V	19	III	10	
		M8+	V	13	VII	8	
		LM4-	VII	24	XIII	13	
	Finałowe Regaty Kwalifikacyjne 2012 Lucerna	W4x	I	5	VIII	8	3

IV. OCENA STARTU POLSKICH OSAD

KIEROWNICTWO EKIPY

Ryszard Stadniuk

Prezes PZTW

Bogusław Gryczuk

Dyrektor Sportowy

Robert Zaborski

Sekretarz Generalny

Jolanta Chwałbińska

Lekarz

Dominik Grzyb

Fizjoterapeuta

Wojciech Pietraszkiewicz

Fizjoterapeuta

Jakub Smolski

Fizjoterapeuta

Wojciech Jankowski

Trener wiosł
długich mężczyzn

Jerzy Broniec

Trener współpracujący
przy wiosłach długich mężczyzn

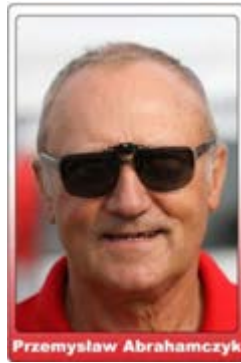

Marcin Witkowski

Trener wagi
otwartej kobiet

Trener
wioseł krótkich mężczyzn

Trener
wagi lekkiej kobiet

Trener współpracujący przy
wadze otwartej kobiet

Trener współpracujący
przy wiosłach krótkich mężczyzn

Trener wioseł krótkich
wagi lekkiej

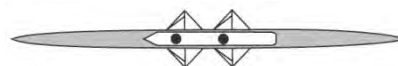

Trener czwórki bez sternika
wagi lekkiej mężczyzn

I. DWÓJKA PODWÓJNA KOBIET

W2x

Nazwisko i imię	Wiek	Klub
Madaj Natalia	27 lat	Lotto Bydgoscia
Fularczyk-Kozłowska Magdalena	29 lat	Lotto Bydgoscia

Trener klubowy:
Michał Kozłowski

Trener prowadzący w reprezentacji:
Marcin Witkowski

Prognoza miejsca: II-V miejsce
Zadanie wynikowe: do IV miejsca
Ostateczny wynik: IV miejsce

Do tegorocznych Mistrzostw Świata w tej konkurencji zgłoszono 24 dwójki i była to największa liczba zgłoszeń w ostatnich dwóch cyklach olimpijskich od 2009 roku.

LICZBA DWÓJEK PODWÓJNYCH KOBIET STARTUJĄCYCH W MISTRZOSTWACH ŚWIATA SENIORÓW W LATACH 2009-2015

Rok mistrzostw	Liczba startujących dwójek
2009	13
2010	11
2011	19
2013	14
2014	22
2015	24

W związku z taką ilością zgłoszonych osad, zgodnie z systemem eliminacji Międzynarodowej Federacji Wioślarskiej FISA, najpierw rozegrano cztery przedbiegi, z których pierwsze załogi bezpośrednio awansowały do dwóch półfinałów A/B. Pozostałe dwójki rozegrały cztery repasaże, z których po dwie pierwsze załogi uzupełniały dwunasto-osadową stawkę półfinałów A/B. Pozostałe dwójki wystartowały w dwóch półfinałach C/D. Po trzy pierwsze osady z półfinałów A/B utworzyły stawkę osad walczących o medale w finale A, a pozostałe o podział miejsc 7-12 w finale B. Po trzy pierwsze dwójki z półfinałów C/D walczyły w finale C o miejsca 13-18, a pozostałe w finale D o miejsca 19-24. Do każdego przedbiegu drogą losowania zostały

rozstawione po dwie dwójki. W przedbiegu, którym startowały Polki rozstawione zostały nasze reprezentantki oraz Chinki.

Do Igrzysk Olimpijskich w Rio de Janeiro kwalifikowało się jedenaście pierwszych dwójek, to jest o trzy więcej niż do Igrzysk w Londynie. Dodatkowo jeszcze w przyszłym roku w maju w Finałowych Regatach Kwalifikacyjnych, podobnie jak przez Londynem kwalifikacje uzyskają dwie dwójki. Łącznie w tej konkurencji w Igrzyskach 2016 roku rywalizować będzie trzynaście osad. W poprzednich Igrzyskach było ich zaledwie dziesięć. Jest to wynikiem zmiany ram kwalifikacyjnych w związku ze zwiększeniem procentowego udziału w igrzyskach liczby kobiet do liczby mężczyzn do 40%. Dodatkowym założeniem pozostaje uzyskanie równowagi na kolejnych Igrzyskach 2020 roku w Tokio.

Wśród zgłoszonych osad nie zabrakło nikogo, kto mógłby się jeszcze liczyć w tej konkurencji. Medale olimpijskie w Londynie w dwójkach podwójnych pań zdobyły kolejno Brytyjki, Australijki i Polki. Ze składów osobowych tamtych osad w stawce rywalizujących pozostały jedynie Brytyjka Katherine Grainger i Polka Magdalena Fularczyk-Kozłowska. Największe sukcesy w ostatnich latach miały dwójki:

- Nowej Zelandii - w tym roku z jedną zmianą osobową, ale to Mistrzyni Świata w tej konkurencji w 2014 i wicemistrzyni świata w 2013 roku (złoty medal przegrały o 0,04 sek.)
- Litwy - Mistrzyni Świata i Europy w 2013 roku oraz wicemistrzyni Europy w 2014 i 2015 roku
- Australijki - brązowe medalistki ubiegłorocznych Mistrzostw Świata
- Chinki - czwarte w tym samym składzie w Igrzyskach Olimpijskich w Londynie i piąte w ubiegłorocznych Mistrzostwach Świata
- Rumunki - to Młodzieżowe Mistrzyni Świata w tej konkurencji w 2014 i 2015 roku oraz w 2013 roku w czwórce podwójnej i Mistrzyni Świata Juniorek w czwórce podwójnej w 2012 roku
- Brytyjki - to nowy skład osady, oparty o powracającą do ścigania się ikonę brytyjskiego wioślarstwa kobiecego - złotą medalistkę w tej konkurencji w Igrzyskach Olimpijskich w Londynie K. Grainger. Angielki zdobyły brązowy medal w tegorocznych Mistrzostwach Europy w Poznaniu
- Białorusinki - osada złożona z czterokrotnej medalistki olimpijskiej w tym trzy razy na jedyńce (złoto, srebro i brąz), multimedalistki Mistrzostw Świata E. Karsten i J. Bichyk - brązowej medalistki Igrzysk Olimpijskich w 2008 roku w Pekinie w dwójce bez sterniczki
- Całkowicie nowe dwójki zbudowali Grecy i Niemcy. W greckiej dwójce wiosłowała 18-letnia jeszcze w tym roku juniorka, która w tegorocznych Mistrzostwach Świata Juniorek na skifie zdobyła srebrny medal (w ubiegłym roku była czwarta, także w jedyńce w Mistrzostwach Świata Juniorek) - Sofia Asoumanaki, wspólnie z Aikaterini Nikolaidou, która dla odmiany przez dwa ostatnie lata 2013 i 2014 była Mistrzynią Europy i wicemistrzynią świata w jedyńce wagi lekkiej. Natomiast Niemcy usupelnili swojego kobiecego debla ubiegłoroczną Mistrzynią Świata Seniorek w czwórce podwójnej Julią Lier

- I wreszcie Polki wiosłujące ze sobą już trzeci rok z rzędu, ale po czteroletniej przerwie. Obie już wspólnie wiosłowały w dwójce w 2008 roku, próbując zakwalifikować się do Igrzysk Olimpijskich w Pekinie. Wtedy zabrakło 2,32 sek., ale tego samego roku później zdobyły brązowy medal Młodzieżowych Mistrzostw Świata, srebrny Mistrzostw Europy Seniorek i złoty Akademickich Mistrzostw Świata. Polki to ubiegłoroczne wicemistrzyni świata w tej konkurencji, Mistrzyni Europy w 2014 i 2015 roku, oraz wicemistrzyni Europy w 2013 roku. W 2013 roku po przegranej w Mistrzostwach Europy dwójki z Litwinkami postanowiono na jeden rok dać im szansę w czwórce podwójnej, w której zdobyły brązowy medal Mistrzostw Świata w Chungju w Korei.

W ciągu ostatnich dwóch cykli olimpijskich tzn. od roku 2009, dwójki podwójne tylko Polski i Wielkiej Brytanii zawsze kiedy startowały, walczyły w finale A. Z tym, że Polki nie wystartowały w ogóle w tej konkurencji w Mistrzostwach Świata 2013 roku, a Brytyjki w 2014 roku.

Nowozelandki od 2011 roku także zawsze stawały do walki o medale w finale A. W 2009 i 2010 roku zajmowały dwukrotnie siódme miejsce. Pozostałe reprezentantki z czołówki ostatnich dwóch lat w tej konkurencji balansowały pomiędzy finałami A i B, rotując także składami personalnymi w swoich osadach.

W latach 2009-2015 dwójki poszczególnych reprezentacji zajmowały w Mistrzostwach Świata i Igrzyskach w Londynie następujące miejsca:

Kraj	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015
NZL	VII	VII	III	V	II	I	I
POL	I	III	V	III	n/s	II	IV
GBR	II	I	I	I	IV	n/s	VI
GER	VIII	VI	VII	IX	V	VIII	III
AUS	X	II	II	II	n/s	III	X
USA	VI	V	IX	VI	VII	VI	XI
CHN	n/s	VIII	VIII	IV	n/s	V	VII

Całkowicie oddzielnymi przypadkami są dwójki Litwy i Grecji, którymi notabene opiekuje się jeden ten sam trener - Włoch Gianni Postiglione. W obu dwójkach początki kariery międzynarodowej są łądząco podobne. Litwinki, kiedy w 2013 roku po raz pierwszy wystartowały i od razu zdobyły tytuł Mistrzyń Europy i Świata miały po 19 lat (szlakowa) i 23 lata (noskowa). A w kolejnych dwóch latach zajęły czwarte i piąte miejsce. Tegoroczne Mistrzostwa Świata w Aiguebelette były natomiast pierwszym rokiem startów młodych Greczynek mających odpowiednio 18 lat (szlakowa) i 23 lata (noskowa) i podobnie zaczęły z bardzo wysokiego pułapu. Wszystkie też cztery zawodniczki miały podobne wyniki, czy to w Mistrzostwach Świata Juniorek (obie szlakowe) czy to w seniorkach (noskowe). Natomiast czas pokaże dalszą historię karier obu dwójek.

Dwójka podwójna kobiet jest konkurencją o najniższej średniej wieku złotych medalistek, a także wszystkich medalistek oraz drugą z kolei (ustępując czwórce bez sternika o 0,125 roku) najniższych średnich wieku finalistów wśród wszystkich konkurencji olimpijskich.

W2- DWÓJKA BEZ STERNICZKI KOBIET					
Średni wiek złotych medalistek	Średni wiek medalistek	Średni wiek finalistek	Średni wiek konkurencji	Średni wiek osad zakwalifikowanych do IO	Średni wiek polskiej osady
23.5	22.834	25.667	25.959	26.819	28.0

Kolejno wśród sześciu o najwyższej średniej wieku dwójek w konkurencji znalazły się kolejno:

Lp.	Państwo	Średnia wieku	Ostateczne miejsce w Mistrzostwach Świata
1	BLR	37,5	IX
2	GBR	34,0	VI
3	USA	31,0	XI
4	IRL	29,5	XIX
5	FIN	28,5	XIV
6	POL	28,0	IV

Wśród sześciu o najniższej średniej wieku osady znalazły się kolejno:

Lp.	Państwo	Średnia wieku	Ostateczne miejsce w Mistrzostwach Świata
1	GRE	20,5	II
2	ROU	21,0	XVII
3	FRA	22,0	VIII
4	UKR	23,0	XXI
5-8	CZE	23,5	XII
	LTU		V
	KOR		XXIV
	NZL		I

Natomiast pięcioma najstarszymi zawodniczkami startującymi w konkurencji dwójek podwójnych kobiet były:

1	Ekaterina Karsten	BLR	43 lata
2	Katherine Grainger	GBR	40 lat
3	Helen Walshe	IRL	35 lat
4	Frida Svensson	SWE	34 lata
5	Julia Bichyk	BLR	32 lata

Najmłodszymi zawodniczkami w tej konkurencji były:

1	Sofia Asoumanaki	GRE	18 lat
2-3	Elodie Ravera -Scaramozzino	FRA	20 lat
	Lavisa Claesson	SWE	
4-7	Milda Valciukaite	LTU	21 lat
	Iana Vrinceanu	ROU	
	Viviana-Juliana Bejrinarriu	ROU	
	Veji Kim	KOR	

Reprezentantki Polski w tej konkurencji - Natalia Madaj i Magdalena Fularczyk-Kozłowska to także przecież bardzo utytułowane zawodniczki, zarówno w juniorkach, jak i w dotychczasowej karierze seniorskiej.

W tegorocznych swoich krajowych i międzynarodowych startach kontrolnych zajmowały kolejno następujące miejsca:

STARTY KRAJOWE

31.01 Mistrzostwa Polski na ergometrze wioślarskim - Szczecin

Natalia Madaj	IV miejsce (6:54.0)
Magdalena Fularczyk-Kozłowska	V miejsce (6:55.8)

8.04 Wiosenne Regaty Długodystansowe - Warszawa (indywidualnie na jedynkach)

Natalia Madaj	II miejsce
Magdalena Fularczyk-Kozłowska	I miejsce

18-19.04 Mistrzostwa Polski Seniorów w jedynkach - Poznań

Natalia Madaj	III miejsce
Magdalena Fularczyk-Kozłowska	I miejsce

STARTY MIĘDZYNARODOWE

8.05 Regaty Międzynarodowe - Bled (Słowenia)

I miejsce - startowało sześć osad z pięciu państw CHN, CRO, CZE, MDA, POL

9-10.05 Puchar Świata - Bled (Słowenia)

I miejsce - startowało osiem osad z sześciu państw CHN, CRO, CZE, GER, MDA, POL

29-31.05 Mistrzostwa Europy Seniorów - Poznań

I miejsce - startowało 15 państw
BLR, CZE, DEN, FIN, FRA, GBR, GER, GRE, IRL, LTU, POL, ROU, SRB, SWE, UKR

19-21.06 Puchar Świata - Varese (Włochy)

IV miejsce - startowało 16 osad z 15 państw
ARG, AUS, AUT, BLR, CAN, CHN, DEN, FRA, GBR, GER, ITA, NZL, POL, SWE, USA

10-12.07 Puchar Świata - Lucerna (Szwajcaria)

Polki nie wystartowały z powodu leczenia kontuzji M. Fularczyk-Kozłowskiej.
Startowało 17 osad z 17 państw
AUS, AUT, BLR, CRO, CZE, DEN, FIN, FRA, GBR, GER, GRE, IRL, ITA, NOR, NZL, SWE

Łącznie w tegorocznych startach kontrolnych w Pucharze Świata czy Mistrzostwach Europy wystartowały w konkurencjach żeńskich dwójek podwójnych osady 27 państw. Sześć z nich (ARG, CRO, MDA, NOR, BUL i SRB) postanowiło nie zgłaszać ich do Mistrzostw Świata, zmieniając koncepcję lub uznając ich poziom za niezadowalający. Natomiast do Mistrzostw Świata dodatkowo zgłoszono dwójki Rosji, Kuby i Korei.

- Polki przed mistrzostwami rywalizowały w torze niemal ze wszystkimi liczącymi się w stawce
- Nad osiemnastoma odniosły zwycięstwo
- Z Niemkami wygrały aż pięć razy
- Z Chinkami i Czeszkami trzy razy
- Z CAN, AUS, DEN, SRB, CRO, UKR i GBR dwa razy
- Z ITA, FRA, ROU, IRL, SWE, LTU, BLR i MDA po jednym
- Naszym zawodniczkom przed Mistrzostwami Świata nie udało się jedynie pokonać Nowozelandek i Amerykanek

W przedbiegu Mistrzostw Świata nasze zawodniczki miały tylko jedno godne siebie przeciwniczki. Były nimi Chinki, które zresztą jak wspomniano zostały przez międzynarodową federację wspólnie z Polkami rozstawione na podstawie poprzednich startów. Jednak nasza dwójka już po starcie uzyskała niemalże 2 sek. przewagę nad Chinkami, którą kontrolowała i prowadziła od startu do mety.

Wyścig w wykonaniu Polek rozegrany był wręcz koncertowo. Pierwszą pięćsetkę miały lepszą od Chinek 1,97 sek., a drugą o 0,41 sek. Na trzeciej i czwartej pięćsetce obie osady płynęły identyczną niemal prędkością, bo różnice wynosiły kolejno 0,04 i 0,05 sek. na korzyść Chinek, ale to właśnie świadczyło o pełnej kontroli. Dodatkowo na mecie uzyskały najlepszy rezultat wszystkich czterech przedbiegów. Korespondencyjnie lepszy od Mistrzyń Świata Nowozelandek (zwycięzczyń pierwszego przedbiegu) o 2,39 sek. Drugi natomiast rezultat tej fazy eliminacji uzyskały wicemistrzynie Europy - Litwinki, gorszy od Polek o pół sekundy. Z tym, że Litwinki do półmetka stoczyły morderczą walkę z Australijkami i Brytyjkami. Już na tym etapie z dobrej strony pokazały się młode Greczynki, które wygrały jeden z przedbiegów z rezultatem gorszym od Polek o 2,86 sek. Jednak w pokonanym polu pozostawiły utytułowane wprawdzie, ale już „wiekowe” Białorusinki i słabsze w tych mistrzostwach Amerykanki. Możliwe, że to dość swobodne zwycięstwo polskiej osady w przedbiegu także miało jakiś psychologiczny wpływ na ostateczny wynik w tych mistrzostwach.

Wyścig półfinałowy mógł być czymś w postaci „dzwonka alarmowego” dla Polek w tych mistrzostwach. Nasze zawodniczki prowadziły na półmetku z młodymi Greczynkami, a i kolejnymi Niemkami, ale z wielkim trudem i tylko odpowiednio o 0,16 sek. i 0,99 sek. Po dalszych 500m ciężkiej walki sytuacja się na tyle skomplikowała, że to Greczynki nieznacznie prowadziły o 0,18 sek. i pomimo ataków Polek utrzymały się na pozycji lidera, zwyciężając o 0,48 sek. Trzecie były Niemki, ale też bardzo blisko w tym zaciętym wyścigu o 1,36 sek. za Polkami. Greczynki uzyskały najlepszy rezultat półfinałów, ale w finale zapowiadała się bardzo wyrównana walka, gdyż wszystkie sześć osad, które awansowały do finału łącznie z dwóch półfinałów, osiągnęły rezultaty zamykające się w granicach 2,25 sek. Nawet Chinki będące czwarte w pierwszym półfinale przegrały z Angielkami awans do finału o 0,77 sek.

Niestety sam finał, mimo próby walki, był najslabszym wyścigiem naszych zawodniczek w tych mistrzostwach. Nawet ostatecznie osiągnięty w nim rezultat był ich najslabszym spośród trzech startów w Aiguebelette, kiedy wszystkie pozostałe załogi (z wyjątkiem Litwinek) akurat w finale osiągnęły najlepszy czas wyścigu.

Nasza utytułowana i już rutynowana osada wyścig finałowy nie wiedzieć czemu rozpoczęła bardzo bojaźliwie. Od startu bardzo ostro rozpoczęły, nie mające nic do stracenia Niemki, gdyż ta osada przed startem w finale, a po startach w całym sezonie teoretycznie mogła być tylko szóstą, a w najlepszym przypadku piątą. Więc można się było spodziewać, że postawią na początku

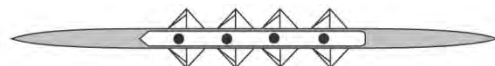
wszystko „na jedną kartę”. Przewodząc całej stawce na półmetku miały przewagi nad Polkami w tej tak bardzo wyrównanej konkurencji aż 1,77 sek. A to przecież nasze zawodniczki w swoim zwyczaju powinny w tym miejscu prowadzić, a nie płynąć dopiero na piątej pozycji. Za półmetkiem zgodnie z przewidywaniami zaczęły słabnąć Niemki, a do ataku ruszyły Nowozelandki, Brytyjki i Greczynki. Nawet Litwinki miały wprawdzie o 0,03 sek., ale lepszy czas trzeciej piąćsetki od polskiej dwójki. Nasze zawodniczki wprawdzie zerwały się do finiszu na ostatniej piąćsetce, ale nie na tyle skutecznie, aby wyprzedzić osłabione Niemki. Na finiszu całkowicie nie wytrzymały narzuconego przez siebie tempa Brytyjki i będąc już na trzecim medalowym miejscu spadły aż na koniec stawki. Najmocniejszy finisz miały Greczynki i Litwinki. Litwinkom pozwoliło to się jedynie przesunąć z szóstego na piąte miejsce, ale młodym Greczynkom pozwoliło na sprawienie jednej z największych sensacji tych mistrzostw, w postaci zdobycia srebrnego medalu, który przed nimi wydawał się być przeznaczony dla Polek.

Na mecie zawodniczki były bardzo niezadowolone z przebiegu rywalizacji w wyścigu finałowym i rozczarowane tym najgorszym dla każdego sportowca czwartym miejscem, ponieważ czuły jeszcze u siebie rezerwy. Pewien wpływ na taki obrót sytuacji mogło mieć między innymi ustawienie łodzi na bardzo szybkie, wymagające wyższego tempa wiosłowania. Inną przyczyną mogła być przerwa w treningach, brak startu w Pucharze Świata w Lucernie i związany z tym inny proces treningowy w BPS-ie. Zawodniczki mogły nie znać do końca swoich możliwości, a dosyć łatwy układ w półfinale mógł uśpić ich czujność. Bo przecież właśnie w półfinale Polki szósty raz z rzędu pokonały Niemki, które w finale tak zaryzykowały, postawiły wszystkie swoje siły na pierwszy tyśiąc i udało się im tą przewagę nad naszymi zawodniczkami „dowieźć” do mety. Bo przecież na mecie już było tylko 0,72 sek. różnicy. Być może przyczyną miejsca poza podium jest coś co leży w sferze mentalnej. Obie zawodniczki widziały jaką tragedię poprzedniego dnia przeżyły ich koleżanki z grupy w dwójce bez sterniczki, które w finale B odważnie od startu zaatakowały, prowadząc ponad 1000m, jeszcze na 500m przed metą były drugie, aby na mecie przegrać ze wszystkimi i wszystko, a w tym i kwalifikacje olimpijskie. Stąd być może nasza dwójka podwójna następnego dnia, nie znając do końca swoich możliwości, zawahała się i bojąc się podjąć prowadzenia, co w większości swoich poprzednich startów robiła, aby nie przegrać medalu, być może nawet złotego. Stąd takie nietypowe dla tej osady wiosłowanie na miejscach w całej stawce: cztery - pięć - pięć na poszczególnych punktach pomiaru czasu co 500m, a potem okazało się, że zabrakło dystansu na odrobienie strat.

Reasumując wydaje się, że ta osada w pełni sprawna i po zrealizowaniu całości przygotowań może walczyć o najwyższe miejsca. Należy zrobić wszystko, aby zawodniczki wyleczyły po sezonie wszystkie dolegliwości, tak aby w roku olimpijskim nie przydarzały się żadne problemy zdrowotne związane z przebytymi kontuzjami.

II. CZWÓRKA PODWÓJNA KOBIEC W4x

Nazwisko i imię	Wiek	Klub
Ciaciuch Monika	23 lata	Lotto Bydgoscia
Leszczyńska Joanna	27 lat	WTW Warszawa
Springwald Maria	24 lata	AZS AWF Kraków
Kobus Agnieszka	25 lat	AZS AWF Warszawa

Trenerzy klubowi:

Michał Kozłowski – Lotto Bydgoscia
Danuta Kotwińska – WTW Warszawa
Iwona Wójcik-Pietruszka – AZS AWF Kraków
Adam Skwarski – AZS AWF Warszawa

Trener prowadzący w reprezentacji:

Marcin Witkowski
Michał Kozłowski

Prognoza miejsca: IV-VIII miejsce
Zadanie wynikowe: kwalifikacja olimpijska - do VI miejsca
Ostateczny wynik: IV miejsce

Na starcie tej konkurencji stanęło 11 czwórek i była to tradycyjnie zgłaszana ilość, może w wyjątkiem ubiegłorocznych Mistrzostw Świata w Amsterdamie, kiedy było 13 osad. A tak w ostatnich dwóch cyklach olimpijskich w 2010, 2011, 2013 i 2015 roku startowało po 11 czwórek, a w 2009 i na Igrzyskach w Londynie po 8 osad.

Zgodnie z nowymi kryteriami kwalifikacji do Igrzysk Olimpijskich w Rio de Janeiro w tegorocznych Mistrzostwach Świata kwalifikacje zdobywało pięć pierwszych osad, a w przyszłorocznych Finałowych Regatach Kwalifikacyjnych w maju w szwajcarskiej Lucernie na kwalifikacje mogą liczyć jeszcze dwie czwórki. Tak, że na igrzyskach w Brazylii łącznie wystartuje siedem osad, tzn. o jedną mniej niż na Igrzyskach w Londynie.

W związku ze zgłoszeniem jedenastu osad system eliminacji Międzynarodowej Federacji Wioślarskiej FISA przewiduje rozegranie dwóch przedbiegów, dwóch repasaży oraz finałów A i B. Z przedbiegów zwycięzcy bezpośrednio zdobywają awans do finału A, w którym sześć osad stanie do walki o podział medali. Z repasaży po dwie pierwsze osady uzupełniają stawkę finału A. Pozostali walczą w finale B o podział miejsc 7-11.

Z czwórek, które stanęły na starcie tegorocznych Mistrzostw Świata, najbardziej utytułowanymi były:

- Niemki - tegoroczne Mistrzynie Europy i ubiegłoroczne Mistrzynie Świata z jedną zmianą osobową w stosunku do 2014 roku
- Chinki - ubiegłoroczne wicemistrzynie świata w pełnym, tym samym składzie osobowym
- Amerykanki - ubiegłoroczne brązowe medalistki Mistrzostw Świata w tej konkurencji, ale ze zmienioną połową osady. Co ciekawe, że obie zawodniczki, które w tym roku weszły w skład czwórki podwójnej to zawodniczki zdobywające medale w ostatnich latach w osadach długowiosłowych. Jedną Młodzieżową Mistrzyni Świata w ósemce w 2013 roku, a drugą ubiegłoroczna wicemistrzyni świata seniorek w dwójce bez sterniczki
- Australijki - to ten sam skład czwórki, która w ubiegłym roku w Amsterdamie zajęła czwarte miejsce
- Nowozelandki - skład osobowy ze zmianą jednej zawodniczki, który w ubiegłym roku zajął w Mistrzostwach Świata V-te miejsce
- Holenderki - to tegoroczne wicemistrzynie Europy i siódma czwórka ubiegłorocznych Mistrzostw Świata, ale w stosunku do ubiegłego roku do osady weszły dwie zawodniczki brązowej dwójki podwójnej Mistrzostw Europy ubiegłego roku
- Polki - to tegoroczne i ubiegłoroczne brązowe medalistki Mistrzostw Europy. W ubiegłym roku w Mistrzostwach Świata w Amsterdamie zajęły ósme miejsce, ale w stosunku do ubiegłego roku do osady wsiadła nowa szlakowa, która także szlakowała srebrną czwórkę ubiegłorocznych Młodzieżowych Mistrzostw Świata

Pozostałe czwórki startujące w tym roku w Aiguebelette to różne nowe kombinacje i jak było widać, że nie zawsze udane, bo na przykład w rosyjskiej czwórce wiosłowały dwie ubiegłoroczne Młodzieżowe Mistrzynie Świata w tej samej konkurencji, a tu zajęły dopiero dziewiąte miejsce.

Podobnie jest w przypadku czwórki angielskiej, w której zastosowano typową mieszankę rutyny z młodością. Wiosłuje w niej kilkakrotna Mistrzyni Świata i medalistka olimpijska w czwórkach poprzednich lat z Mistrzynią Świata Juniorek w jedyńce sprzed dwóch lat. Pozostałe dwie członkinie tej załogi także miały sukcesy medalowe w różnych łódkach, a jednak taka mieszanka wystarczyła jedynie na ósme miejsce w Aiguebelette.

W ciągu ostatnich dwóch cykli olimpijskich od 2009 roku, czyli w sześciu Mistrzostwach Świata i Igrzyskach Olimpijskich w Londynie można zaryzykować stwierdzenie, że ton tej konkurencji głównie nadawały Niemki i Amerykanki. Obie te federacje zawsze miały swoją czwórkę walczącą o medale w finale A. Przy czym Niemki zawsze ten medal zdobywały (w tym trzy razy złoty), a Amerykanki miały medal pięciokrotnie (jeden złoty w tym roku). Poza tym czterokrotnie w finałach były Nowozelandki i Ukrainki. Ukrainki wyłącznie w poprzednim cyklu olimpijskim przed Londynem, kiedy to miały rewelacyjną osadę, która w ciągu czterech tamtych lat zdobyła dwa złote medale i jeden srebrny (w tym złoty olimpijski). Po trzy razy w finale A były czwórki Wielkiej Brytanii (zdołyły dwa medale - złoty i srebrny) i Chin (jeden medal srebrny). Po dwa razy w finale

wystąpiły czwórki Polski, Kanady i Holandii, które zdobyły po jednym medalu i Włoch. Poza tym raz tylko, i to na początku tego okresu w 2009 roku do finału udało się wejść Rosjankom.

Średnia wieku konkurencji medalistek oraz wszystkich zawodniczek nie należy ani do najstarszych, ani do najmłodszych i jest dokładnie w środku konkurencji olimpijskich na 7-8 miejscu w kolejności.

W4x CZWÓRKA PODWÓJNA KOBIET					
Średni wiek złotych medalistek	Średni wiek medalistek	Średni wiek finalistek	Średni wiek konkurencji	Średni wiek osad zakwalifikowanych do IO	Średni wiek polskiej osady
27.0	27.0	26.084	25.909	26.25	24.75

Wśród pięciu osad o najwyższej średniej wieku w konkurencji znalazły się kolejno czwórki:

Lp.	Państwo	Średnia wieku	Ostateczne miejsce w Mistrzostwach Świata
1	GBR	28,5	VIII
2	NED	28,0	III
3	USA	27,0	I
4	UKR	26,25	XI
5	GER	26,0	II

Wśród sześciu o najniższej średniej wieku osady znalazły się kolejno:

Lp.	Państwo	Średnia wieku	Ostateczne miejsce w Mistrzostwach Świata
1	CHN	23,25	VII
2-3	FRA POL	24,75	X IV
4	NZL	25,25	VI
5	AUS	25,5	V
6	RUS	25,75	IX

Natomiast pięcioma najstarszymi zawodniczkami wiosłującymi w konkurencji czwórek podwójnych kobiet były:

1	Frances Houghton	GBR	35 lat
2	Kerry Hore	AUS	34 lata
3	Megan Kalmoe	USA	32 lata
4-7	Annekatrin Thiele Carline Bouw Pauline Bugnard Melanie Wilson	GER NED FRA GBR	31 lat

a pięcioma najmłodszymi zawodniczkami w tej konkurencji były:

1	Jessica Leyden	GBR	20 lat
2-3	Eleonore Dubuis Ekaterina Kurochkina	FRA RUS	21 lat
4-7	Jenifer Cleary Georgia Perry Lyu Yang Xinyue Zhang	AUS NZL CHN CHN	22 lata

Zawodniczki wchodzące w skład polskiej czwórki zdobywały już medale w światowych i europejskich imprezach mistrzowskich różnych grup wiekowych. Na stałe w centralnym szkoleniu osada prowadzona jest drugi pełny cykl olimpijski od jesieni 2008 roku. W tegorocznych zawodach i regatach kontrolnych zawodniczki wchodzące w skład reprezentacyjnej czwórki osiągały następujące wyniki:

STARTY KRAJOWE

31.01 Mistrzostwa Polski na ergometrze wioślarskim - Szczecin

Joanna Leszczyńska - II miejsce (6:51.0)
Maria Springwald - VI miejsce (6:57.3)
Agnieszka Kobus - VIII miejsce (6:59.4)
Monika Ciaciuch - X miejsce (7:00.6)

8.04 Wiosenne Regaty Długodystansowe - Warszawa (indywidualnie na jedynekach)

Monika Ciaciuch - III miejsce
Agnieszka Kobus - IV miejsce
Joanna Leszczyńska - V miejsce
Maria Springwald - VI miejsce

18-19.04 Mistrzostwa Polski Seniorów w jedynekach - Poznań

Agnieszka Kobus - IV miejsce
Monika Ciaciuch - V miejsce
Maria Springwald - VI miejsce
Joanna Leszczyńska - VII miejsce

STARTY MIĘDZYNARODOWE

8.05 Regaty Międzynarodowe - Bled (Słowenia)

IV miejsce (w składzie Kobus, Leszczyńska, Dittmann, Ciaciuch)
Startowało 5 państw
CZE, GER, NED, CHN, POL

9-10.05 Puchar Świata - Bled (Słowenia)

II miejsce (w składzie Kobus, Leszczyńska, Springwald, Ciaciuch)
Startowało 5 państw
CZE, GER, NED, CHN, POL

29-31.05 Mistrzostwa Europy Seniorów - Poznań

III miejsce - startowało 7 państw
FRA, GBR, GER, NED, POL, RUS, UKR

19-21.06 Puchar Świata - Varese (Włochy)

II miejsce - startowało 10 czwórek z 8 państw
AUS, CHN, FRA, GBR, GER, NZL, POL, USA oraz CHN2 i GER2

10-12.07 Puchar Świata - Lucerna (Szwajcaria)

V miejsce - startowały czwórki 6 państw
AUS, GBR, GER, NED, NZL, POL

- Ogólnie w tym sezonie wystartowało 12 czwórek
AUS, CZE, CHN, FRA, GBR, GER, NED, NZL, POL, RUS, UKR, USA i jedynie Czesi nie zgłosili swojej osady w tej konkurencji do Mistrzostw Świata
- Polki przed Mistrzostwami Świata rywalizowały bezpośrednio w torze ze wszystkimi zgłoszonymi w Aiguebelette
- Dodatni bilans zwycięstw w bezpośredniej walce w torze miały z siedmioma czwórkami
CZE 3:0, FRA 3:0, CHN 3:1, GBR 3:1, RUS 2:0, UKR 2:0, USA 1:0
- Ujemny bilans w bezpośredniej walce w torze miały z czwórkami
GER 0:8, NED 1:6, AUS 1:2
- Remisowy bilans miały z czwórką Nowej Zelandii 2:2

W Mistrzostwach Świata w Aiguebelette polska czwórka wystartowały nasze zawodniczki był niemal kopią finału tegorocznych Mistrzostw Europy w Poznaniu, gdyż wystartowało w nim aż pięć pierwszych czwórek z tamtego wyścigu, a szóste wtedy Francuzki w Aiguebelette zastąpiły Rosjanki, które w Poznaniu były siódme. Ponieważ bezpośrednio do finału awansowała tylko pierwsza w tym wyścigu osada, rutynowane Niemki nie ryzykowały i prowadziły od startu do mety, mając przy tym najlepsze czasy trzech pierwszych pięćsetek, co dało im przewagę na 500m przed metą 3,42 sek. nad kolejną czwórką i spokojne płynięcie do mety. Natomiast Polki stoczyły kolejny raz zaciętą i wyrównaną walkę z Holenderkami, o czym świadczą różnice pomiędzy nimi na poszczególnych punktach kontrolnych pomiaru czasu co 500m, które wynosiły 0,82 - 1,00-0,43 sek. na korzyść naszych zawodniczek i niestety 0,5 sek. na mecie na korzyść Holenderek. Nasza czwórka po raz kolejny w tym sezonie nie potrafiła się obronić przed skutecznym finiszem Holenderek. Ostateczny układ kolejności w tym przedbiegu pierwszych czterech osad odzwierciedlał kolejność wyścigu finałowego z Mistrzostw Europy. Polki w przedbiegu osiągnęły łącznie piąty rezultat obu przedbiegów i dlatego powiało optymizmem już po tej fazie eliminacji, że jest szansa na spełnienie już na tych regatach marzeń w postaci kwalifikacji do Igrzysk Olimpijskich 2016 roku w Rio de Janeiro, gdyż to właśnie pięć osad w tej konkurencji miało je zdobyć.

Optymizm zawodniczek i wszystkich osób towarzyszących został wzmocniony po wyścigu repasażowym, w którym Polki odniosły zwycięstwo w całym wyścigu, a przede wszystkim nad zaciekle atakującymi na finiszu Amerykankami (późniejszymi Mistrzyniami Świata w tej konkurencji). Nasze zawodniczki prowadziły od startu do mety, dodatkowo uzyskały najlepszy rezultat obu repasaży.

Mimo zwycięstwa druga część dystansu była wolniejsza, co pokazywało utrzymującą się w tym sezonie tendencję do taktyki rozgrywania wyścigów przez zawodniczki. Poprawiono wprawdzie w okresie BPS skuteczność ostatnich 500m, ale jednak czasy najgroźniejszych rywali na tym odcinku były lepsze. Spektakularny awans do finału naszej czwórki przybliżył je do nakreślonego celu, a nawet rozbudził apetyty osady na „coś więcej”. Głośno się o tym nie mówiło, ale myśli w głowach o medalach powstały. Do finału nie awansowały Brytyjki i ubiegłoroczne wicemistrzynie świata - Chinki, co było niemałą negatywną sensacją, bo to oznaczało, że obie te osady nie mają na razie kwalifikacji olimpijskich i będą musiały o nie walczyć w przyszłym roku w Lucernie, a przecież ostatnia czwórka w finale A także do nich stanie. Aby nią nie były Polki wymagało to od nich ogromnej koncentracji i pełnej mobilizacji.

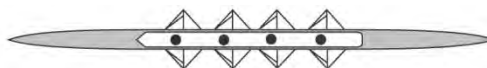
W finale rewelacyjnie popłynęły Amerykanki. Po 500m objęły prowadzenie nad zdezorientowanymi, zdecydowanymi faworytkami tej konkurencji - Niemkami i nie oddały tego zwycięstwa do końca. Ponad $\frac{3}{4}$ dystansu bardzo dobrze też płynęły maksymalnie zmotywowane Polki, tym bardziej, że po starcie pogubiły się technicznie bardzo mocne Australijki. Niestety nasze zawodniczki, pomimo, że na trzech kolejnych punktach kontrolnych pomiaru czasu miały przewagę nad Holenderkami 1,98 - 2,34 - 1,7 sek. to kolejny raz w tym sezonie, podobnie jak w finale Mistrzostw Europy, czy na tych mistrzostwach w przedbiegu, nie potrafiły odeprzeć rewelacyjnego finiszu holenderskiej czwórki, ulegając im na mecie 1,32 sek. Tak więc na ostatnich 500m były one lepsze od Polek aż o 3,02 sek. Natomiast osłabionych i podłamanych naszych zawodniczek faktem, że medal uciekł na ostatnim odcinku o przysłowiowy „mały włos” nie pokonałyby rozpędzone po chwilowych problemach Australijki, a zabrakło im jedynie 0,02 sek. A w walce w finale od połowy dystansu w ogóle przestały się liczyć Nowozelandki, stąd też to one w przyszłym roku będą musiały walczyć z Chinkami, Brytyjkami i kilkoma innymi czwórkami o dwa pozostałe miejsca na Igrzyskach w Rio de Janeiro.

Wyścig finałowy w wykonaniu Polek był zarazem dobrym wyścigiem, jak również pozostawił pewien niedosyt. Zdobyte kwalifikacje olimpijskie, czyli wykonanie 100% planu, a z drugiej niewykorzystanie nadarzającej się szansy zdobycia dla większości zawodniczek pierwszego medalu Mistrzostw Świata Seniorek. Niestety finał obnażył kolejny raz największy mankament naszej czwórki, tzn. bardzo słaby finisz. Załoga potrafiła rozpędzić łódkę w torze na tyle, że nie raz już prowadziła z największymi faworytkami, a tu przecież jeszcze 100m przed metą nasze zawodniczki miały brązowy medal, a jednak były bezsilne. Poprawa skuteczności finiszu z pewnością powinna być przewodnim zadaniem dla osady i trenera w przygotowaniach olimpijskich.

Natomiast występ czwórki podwójnej w tych mistrzostwach jako całość należy ocenić bardzo pozytywnie. Załoga awansowała z ósmego miejsca w ubiegłorocznych Mistrzostwach Świata na czwarte w tym roku, a więc postęp imponujący, tym bardziej, że odbył się on na poziomie światowej czołówki. Wykonanie planu i zadania poprzez pewne zdobycie w bardzo ograniczonym systemie (tylko pięć osad) kwalifikacji olimpijskich. Szkoda jedynie tej niewykorzystanej szansy medalowej, ale być może ten niezaspokojony „głód medalowy” oraz rozbudzona złość sportowa da zawodniczkom medal o wiele cenniejszy, bo olimpijski.

III. CZWÓRKA PODWÓJNA MĘŻCZYZN M4x

Nazwisko i imię	Wiek	Klub
Biskup Mateusz	21 lat	AZS AWFIS Gdańsk
Radosz Dariusz	29 lat	Lotto Bydgoscia
Ziętarski Mirosław	22 lata	AZS UMK Energa Toruń
Chabel Wiktor	30 lat	Posnania Poznań

Trenerzy klubowi:

Piotr Buliński – AZS AWFIS Gdańsk
Marian Drażdżewski – Lotto Bydgoscia
Mariusz Szumański – AZS UMK Energa Toruń
Maciej Hoffmann – Posnania Poznań

Trenerzy prowadzący w reprezentacji:

Aleksander Wojciechowski

Prognoza miejsca:

V-X miejsce

Zadanie wynikowe:

kwalifikacja olimpijska – do VIII miejsca

Ostateczny wynik:

VII miejsce

W tej konkurencji na starcie tegorocznych Mistrzostw Świata Seniorów stanęło 16 czwórek. Nie była to jakaś rekordowa liczba, gdyż w ostatnich dwóch cyklach olimpijskich od 2009 roku startowało ich kolejno:

Rok mistrzostw	Ilość startujących czwórek
2009	14
2010	10
2011	20
2012	13 (Igrzyska Olimpijskie)
2013	18
2014	20
2015	16

Być może, że mniejsza ilość zgłoszonych w tej konkurencji osad jest efektem zmiany ram kwalifikacyjnych do Igrzysk Olimpijskich w stosunku do poprzednich kwalifikacji. Do tej pory od czasu kiedy wprowadzono kwalifikacje do Igrzysk Olimpijskich, czyli od Igrzysk 1996 roku w Atlancie zawsze kwalifikowało się łącznie 13 czwórek. Natomiast do Igrzysk w Rio de Janeiro wskutek prowadzonej polityki wyrównywania szans kobiet i mężczyzn, akurat tą konkurencję ograniczono najbardziej. Obecnie w Igrzyskach będzie startować 10 czwórek podwójnych (osiem z Mistrzostw Świata w

Aiguebelette i dwie z Finałowych Regat Kwalifikacyjnych, które rozegrane zostaną w przyszłym roku w Lucernie). W związku z powyższym mniejsze federacje szukają swoich szans kwalifikacji zawodników wioseł krótkich w innych konkurencjach, gdyż spodziewali się w czwórkach podwójnych ciężkiej rywalizacji na bardzo wysokim poziomie. Na marginesie trzeba zaznaczyć, że odkad wprowadzono kwalifikacje olimpijskie, to polska załoga w konkurencji czwórek podwójnych zawsze je zdobywała, zajmując ostatecznie w Igrzyskach następujące miejsca:

- 1996 Atlanta IX miejsce
- 2000 Sydney VIII miejsce
- 2004 Ateny IV miejsce
- 2008 Pekin I miejsce
- 2012 Londyn VI miejsce

W tegorocznych Mistrzostwach Świata zastosowano system eliminacji, który przewidywał przy szesnastu zgłoszonych osadach najpierw rozegranie trzech przedbiegów, z których po dwie pierwsze załogi awansowały do półfinałów A/B, a następnie dwóch repasaży, z których po trzy pierwsze czwórki uzupełniały dwa półfinały A/B. Pozostałe osady rozegrały finał C o podział miejsc 13-16. Z półfinałów A/B po trzy pierwsze czwórki utworzyły stawkę walczącą o medale w finale A, natomiast pozostali w finale B rywalizowali o ustalenie miejsc 7-12.

Startujące w tegorocznych Mistrzostwach Świata czwórki, z wyjątkiem reprezentantów Litwy, brały udział w ubiegłorocznych mistrzostwach w Amsterdamie.

- Trzy czwórki nie zmieniły swojego składu w stosunku do ubiegłego roku - Ukraina (mistrzowie świata w ubiegłym roku), Wielka Brytania (wicemistrzowie) i Chiny (IV miejsce w ubiegłym roku)
- Po jednym zawodniku zmienili Szwajcarzy, Rosjanie i Polacy
- Połowę składu zmienili:
 - Estończycy, którzy wrócili do olimpijskiego składu z Londynu, gdzie zajęli IV miejsce
 - Niemcy - do czwórki powrócił Mistrz Olimpijski z Londynu w tej konkurencji oraz zawodnik wiele lat pływający w dwójce podwójnej. Między innymi Mistrz Świata w 2009 roku i piąte miejsce w ubiegłym roku
 - Nowa Zelandia - do czwórki wsiadł po studiach na Oxfordzie kilkakrotny wicemistrz świata i wicemistrz olimpijski z Pekinu w dwójce bez sternika oraz ubiegłoroczny brązowy medalista Mistrzostw Świata Seniorów w dwójce podwójnej
 - Kanada - do czwórki wsiadł wicemistrz olimpijski z Londynu w ósemce oraz Julien Bahain, który dla Francji zdobył srebrny medal w czwórce podwójnej w Mistrzostwach Świata 2007 roku i brązowy w Igrzyskach Olimpijskich w Pekinie, a także medale w 2009 i 2010 w dwójce podwójnej
 - Dwóch zawodników zmieniono także w czwórce Norwegów, u których do czwórki wsiadł między innymi młodzieżowy wicemistrz świata w dwójce podwójnej
- Po trzech zawodników zmienili Włosi i Australijczycy. Włosi do czwórki wsadzili między innymi jednego z wicemistrzów świata z 2014 roku w deblu, natomiast Australijczycy wzmocnili swoją czwórkę złotym medalistą olimpijskim w deblu z Pekinu i brązowym medalistą olimpijskim w czwórce podwójnej z Londynu oraz jednym młodym zawodnikiem długowiosłowym - młodzieżowym medalistą w ósemce i Młodzieżowych Igrzysk w dwójce bez sternika
- Całkowicie nowy skład w tym roku wystawili Amerykanie

- Nową, ale już z utytułowanych młodych zawodników za wyjątkiem jednego, który nie startował w światowych imprezach mistrzowskich od 2004 roku, złożyli Litwini. Wiosłowali w niej obok w/w Młodzieżowi Mistrzowie Świata w 2013 roku w deblu i ubiegłoroczny brązowy medalista Młodzieżowych Mistrzostw Świata w skifie.

Na tych wszystkich zmianach najwięcej skorzystali Australijczycy, którzy przesunęli się z trzynastego miejsca w ubiegłym roku na drugie w roku bieżącym, czyli awansowali aż o 11 pozycji. Natomiast pozostali:

- Australia + 11 pozycji
- Włosi + 4
- Nowa Zelandia i Polska + 3
- Niemcy i Estonia + 2
- Szwajcaria i Norwegia + 1

Pozostali niestety spadli w dół, z tym, że zdecydowanie najwięcej w niezmiennym swoim składzie czwórka Chińczyków, ale to był głębszy problem całej chińskiej reprezentacji

- Chiny - 11 pozycji
- Ukraina i Francja - 7
- Kanada i USA - 4
- Wielka Brytania i Rosja - 2

Skład finałów w tej konkurencji jest dość stabilny. Od 2009 roku w każdym mistrzostwach w finale zawsze byli Niemcy. Natomiast od czterech lat, tj. od 2012 roku dołączyli do nich również na stałe Anglicy i Estończycy. A od 2013 roku Szwajcarzy. Tak więc obecnie w finałach na starcie stają te cztery nacje, a tylko dwa miejsca rotacyjnie się wymieniają. W 2013 roku byli to Chorwaci i Ukraińcy, w 2014 Ukraińcy i Chińczycy, a w tym Australia i Litwini. Jak widać, gdyby nie tegoroczny słaby występ to do wymienionej czwórki mieli by szanse dołączyć Ukraińcy.

Konkurencja męskiej czwórki podwójnej ma jedną z najwyższych średnich wieku. Wśród najwyższej średniej wieku medalistów wyprzedzają ją tylko skifiści, a wśród najwyższych średnich wieku całej konkurencji plasuje się również na drugiej pozycji za męskimi czwórkami bez sternika wagi lekkiej.

M4x CZWÓRKA PODWÓJNA MĘŻCZYZN					
Średni wiek złotych medalistów	Średni wiek medalistów	Średni wiek finalistów	Średni wiek konkurencji	Średni wiek osad zakwalifikowanych do IO	Średni wiek polskiej osady
27.25	30.75	27.792	26.625	27.469	25.5

Wśród ośmiu czwórek o najwyższej średniej wieku w konkurencji znalazły się kolejno:

Lp.	Państwo	Średnia wieku	Ostateczne miejsce w Mistrzostwach Świata
1	AUS	32,75	II
2	EST	32,25	III
3	CAN	28,5	XI
4	GBR	28,25	IV
5	NZL	28,0	IX
6	UKR	27,5	VIII
7	GER	27,25	I
8	RUS	26,75	XIII

Wśród sześciu o najniższej średniej wieku osady znalazły się kolejno:

Lp.	Państwo	Średnia wieku	Ostateczne miejsce w Mistrzostwach Świata
1	NOR	21,75	XIV
2	SUI	22,25	V
3	LTU	24,0	VI
4	FRA	24,25	XVI
5	CHN	24,5	XV
6	POL	25,5	VII
7	USA	25,75	XII
8	ITA	26,75	X

Natomiast pięcioma najstarszymi zawodnikami startującymi w konkurencji męskich czwórek podwójnych byli:

1-2	David Cravshay Tonu Endiekson	AUS EST	36 lat
3-5	Karsten Forsterling Artem Morozov Sergey Fedorovtsev	AUS UKR RUS	35 lat

Wśród sześciu najmłodszych zawodników tej konkurencji znaleźli się:

1-2	Pavel Sorin Jan Oscar Helvig	RUS NOR	20 lat
3-6	Barnabe Delarze Mateusz Biskup Erik Solbakken Martin Helseth	SUI POL NOR NOR	21 lat

W polskiej czwórce do osady po rocznej przerwie wrócił Wiktor Chabel i jest ona mieszanką rutyny (Chabel, Radosz) z młodością (Biskup, Ziętarski). Poszczególni zawodnicy i potem cała osada w tym roku przed Mistrzostwami Świata zajmowała kolejno następujące miejsca w startach krajowych i zagranicznych:

STARTY KRAJOWE

31.01 Mistrzostwa Polski na ergometrze wioślarskim - Szczecin

- Ziętarski Mirosław – III miejsce (5:50.4)
- Biskup Mateusz – XVI miejsce (5:58.2)
- Radosz Dariusz – XXIII miejsce (6:02.6)
- Chabel Wiktor – nie startował (zawieszony)

8.04 Wiosenne Regaty Długodystansowe - Warszawa (indywidualnie na jedynkach)

- Biskup Mateusz – I miejsce
- Radosz Dariusz – II miejsce
- Ziętarski Mirosław – V miejsce
- Chabel Wiktor – nie startował (zawieszony)

18-19.04 Mistrzostwa Polski Seniorów w jedynkach - Poznań

- Ziętarski Mirosław – II miejsce
- Biskup Mateusz – III miejsce
- Radosz Dariusz – V miejsce
- Chabel Wiktor – nie startował (zawieszony)

STARTY MIĘDZYNARODOWE

8.05 Regaty Międzynarodowe - Bled (Słowenia)

II miejsce za CHN (w składzie Biskup-Ziętarski-Grabowski-Wicenciak)

Startowały 4 czwórki z 10 państw

CHN, EST, POL, SUI

9-10.05 Puchar Świata - Bled (Słowenia)

V miejsce za CHN (w składzie Biskup-Radosz-Ziętarski-Chabel)

Startowało 8 czwórek

CHN, CRO, CZE, EST, FRA, GER, POL, SUI

29-31.05 Mistrzostwa Europy Seniorów - Poznań

IV miejsce

Startowało 11 państw

CZE, EST, FRA, GBR, GER, LTU, NOR, POL, RUS, SUI, UKR

19-21.06 Puchar Świata - Varese (Włochy)

IV miejsce

Startowało 12 czwórek z 11 państw

AUS, CAN, CHN, GBR, GER1, GER2, ITA, NOR, NZL, POL, SUI, USA

10-12.07 Puchar Świata - Lucerna (Szwajcaria)

VII miejsce

Startowało 10 czwórek

AUS, CZE, EST, FRA, GER, ITA, NZL, POL, RUS, SUI

- łącznie w okresie startów kontrolnych wystartowało 18 czwórek, w tym wszystkie, które zgłoszono do Mistrzostw Świata w Aiguebelette. Do startu w Mistrzostwach Świata nie zdecydowali się jedynie zgłosić swoich osad Chorwaci i Czesi
- Nasza czwórka walczyła bezpośrednio w torze ze wszystkimi osadami
- Ujemny bilans spotkań mieli z siedmioma czwórkami
GER 2:4, CHN 1:3, CAN 0:2, RUS 0:2, GBR 1:2, UKR 0:1, ITA 0:1
- Dodatni bilans spotkań mieli także z siedmioma
CZE 4:0, FRA 4:1, SUI 4:1, NOR 3:0, EST 3:0, USA 1:0, LTU 1:0
- Bilans remisowy 1:1, czyli po jednym zwycięstwie i jednej porażce mieli z dwoma czwórkami Australii i Nowej Zelandii

W Aiguebelette Polacy wystartowali trzykrotnie. W przedbiegu, w półfinale i w finale B. Po rozlosowaniu przedbiegów trafili do teoretycznie bardzo mocnego wyścigu, wspólnie z Mistrzami Świata i tegorocznymi wicemistrzami Europy - Ukraińcami, Mistrzami Europy - Rosjanami i piątą, ale wzmocnioną czwórką ubiegłorocznych Mistrzostw Świata - Estonią. Ale jak się później okazało, to nie oni nadawali ton temu wyścigowi, a czwórki Australii i Polski. Wprawdzie Ukraińcy i Estończycy próbowali walczyć do półmetka, ale nie utrzymali dalej narzuconego przez siebie początkowego tempa. Od półmetka, a tak naprawdę już 300m wcześniej do głosu doszła Australia, a za nią Polska. Australia miała najlepszy z całej stawki drugi i trzeci odcinek 500 metrowy, a Polska czwarty, z tym, że drugi i trzeci miała za Australią drugi w kolejności. To był dobrze rozegrany wyścig polskiej czwórki, a do zwycięstwa nad Australią zabrakło 0,26 sek. Nasz osada uzyskała trzeci czas wszystkich trzech przedbiegów. Z tym, że trzeba zwrócić uwagę, że poziom awansujących bezpośrednio do półfinałów czwórek okazał się na podstawie osiągniętych rezultatów niezwykle wyrównany. Rezultaty pięciu

osad różniły się o 0,8 sek., ale i szósta Litwa do naj słabszego z nich straciła jedynie 1,1 sek. Po przedbiegach wydawało się, że w tych mistrzostwach nasza czwórka może walczyć nawet o miejsca medalowe, tym bardziej, że z walki odpadli, nie wchodząc do półfinałów z repasaży, Rosjanie i czwarta czwórka ubiegłorocznych Mistrzostw Świata - Chińczycy.

Niestety w półfinale trafił się naszej czwórce fatalny występ, który można wytłumaczyć jedynie brakiem umiejętności wiosłowania przy zmiennym, bocznym wietrze. Zawodnicy niby próbowali walczyć, mieli przecież jeden trzeci i dwa czwarte czasy pięćsetek, ale niestety nie spowodowało to zmiany ich pozycji. Zaczęli od piątej pozycji, a skończyli na szóstej, choć do trzeciego premiowanego awansem do finału miejsca zabrakło 0,93 sek. Do finału z tego półfinału awansowali zgodnie ubiegłoroczni finaliści - Niemcy, Estonia i Wielka Brytania (III, V i II miejsce w 2014 roku). Natomiast do ogromnej sensacji doszło w drugim półfinale, który nieoczekiwanie wygrali niedoświadczeni Litwini, a do finału nie weszli Mistrzowie Świata w tej konkurencji - Ukraińcy. Ta sytuacja w półfinale polskiej czwórki po dobrym wyścigu w przedbiegach przypominała natychmiast tegoroczne Mistrzostwa Europy, kiedy to po wygranym przedbiegu z Niemcami, co dawało tam bezpośredni awans do finałów przyszedł zdecydowanie słabszy finał, w którym zamiast medalu było „dopiero” czwarte miejsce. Wydaje się to wskazywać na psychiczną niestabilność, powodującą swego rodzaju rozprężenie po bardzo udanym wyścigu.

Całe szczęście, że w tegorocznych mistrzostwach najważniejsza była kwalifikacja olimpijska, a dla jej zdobycia pozostawała jeszcze szansa w finale B. I pomimo, że w walce już nie było wspomnianych Rosjan i Chińczyków, to i tak sytuacja wydawała się bardzo trudna. Jednak taktyczne rozegranie przez Polaków tego wyścigu było mistrzowskie. Nie przstraszyli się początkowego prowadzenia Mistrzów Świata z Ukrainy czy też dobrej jazdy w pierwszej fazie świetnie w tym roku dysponowanych Kanadyjczyków. Nasi zawodnicy po spokojnym starcie i czwartym miejscu na pierwszym kontrolnym punkcie pomiaru czasu po 500m ze stratą 2,7 sek. do prowadzącej w tym momencie Ukrainy, rozpoczęli ostry atak, aby już po półmetku wyjść na czoło wyścigu i pomimo zaciekłych kontrataków Mistrzów Świata i ataków Nowej Zelandii pierwsze miejsce dowieźli do mety 0,53 sek. przed Ukrainą i 0,58 sek. Przed Nową Zelandią.

Podsumowując start tej osady w tegorocznych Mistrzostwach Świata trzeba stwierdzić, że pomimo wszystko za każdym razem walczyła z determinacją, a poziomem sportowym nie odbiegali od najlepszych. Po ubiegłorocznym starcie, w którym zabrakło szczęścia w staraniach o satysfakcjonujący wynik, w tym roku mieliśmy nadzieję na skuteczny występ związany z dobrą dyspozycją zawodników. Szanse na kwalifikacje olimpijskie zostały wykorzystane, a zwycięstwa na przestrzeni całego sezonu nad wszystkimi reprezentacjami pozwalają z optymizmem patrzeć w przyszłość na start w Igrzyskach Olimpijskich. Przy lepszej stabilizacji formy czwórka powinna skutecznie walczyć z każdą reprezentacją. W procesie treningowym przed Igrzyskami konieczne jest stworzenie elementu rywalizacji poprzez zapewnienie wartościowej konkurencji, poprawa jakości treningu beztlenowego i wyeliminowanie istniejących błędów technicznych.

IV. DWÓJKA PODWÓJNA WAGI LEKKIEJ MĘŻCZYZN LM2x

Nazwisko i imię	Wiek	Klub
Jankowski Miłosz	25 lat	AZS AWFIS Gdańsk
Mikołajczewski Artur	25 lat	Gopło Kruszwica

Trenerzy klubowi:

Piotr Buliński – AZS AWFIS Gdańsk
Kazimierz Naskręcki – Gopło Kruszwica

Trener prowadzący w reprezentacji:

Piotr Buliński

Prognoza miejsca: X-XVI miejsce

Zadanie wynikowe: kwalifikacja olimpijska – do XI miejsca

Ostateczny wynik: VII miejsce

Do Mistrzostw Świata w Aiguebelette zgłoszono 32 męskie dwójki podwójne wagi lekkiej. Nie była to rekordowa ilość zgłoszonych osad w tej konkurencji, bo chociażby cztery lata wcześniej do Mistrzostw Świata 2011 roku w Bled, które także były kwalifikacjami olimpijskimi, na starcie stanęły 34 dwójki.

W ostatnich dwóch cyklach olimpijskich od roku 2009 do startu w Mistrzostwach Świata przystępowała w tej konkurencji następująca ilość osad:

Rok mistrzostw	Ilość startujących dwójek
2009	19
2010	18
2011	34
2012	20 (Igrzyska Olimpijskie)
2013	21
2014	26
2015	32

Również do Igrzysk w Rio de Janeiro zakwalifikowanych zostanie łącznie 20 dwójek, w tym:

- 11 osad z Mistrzostw Świata w Aiguebelette
- Po 3 osady z Południowoamerykańskich i Azjatycko-Oceanicznych Kontynentalnych Regat Kwalifikacyjnych
- 1 osada z Afrykańskich Kontynentalnych Regat Kwalifikacyjnych

- 2 osad z Europejskich Kontynentalnych Regat Kwalifikacyjnych, z tym, że na europejskie regaty mogą zgłosić swoje dwójki Australijczycy, Nowozelandczycy, Kanadyjczycy i Amerykanie

Przy 32 zgłoszonych osadach do Mistrzostw Świata w Aiguebelette system eliminacji FISA przewidywał rozegranie 6 przedbiegów, z których po trzy pierwsze dwójki zdobywały awans do ćwierćfinałów. Następnie rozegrano trzy repasaże, z których po dwie pierwsze załogi uzupełniały 24-osadową stawkę ćwierćfinałową. Pozostałe załogi rozegrały dwa półfinały E/F o start w finale E i F, walkę o miejsca 25-30 (finał E) i 31-32 (finał F). Na kolejnych etapach po trzy pierwsze załogi awansowały do wyższego finału. Z ćwierćfinałów do półfinałów A/B i z półfinałów A/B do finałów A i B. Natomiast przegrywające załogi startowały kolejno w półfinałach C/D i dalej w finałach C i D, aby ustalić kolejność osad od 1-6 (finał A) i 7-12 (finał B), 13-18 (finał C) i 19-24 (finał D).

W czołowych osadach, które ostatecznie startowały w finale Mistrzostw Świata w Aiguebelette tylko Wielka Brytania dokonała korekty osobowej, awansując tym samym z finału B na drugie miejsce, Anglicy jednak do swojej dwójki wsadzili Richarda Chambersa, zdobywającego każdego roku medale Mistrzostw Świata w dwójce wagi lekkiej (brązowy w 2013 r.) lub czwórce bez sternika wagi lekkiej (brązowy w ub. Roku). Jest też srebrnym medalistą olimpijskim z 2012 roku, właśnie w czwórce. Natomiast Francuzi, Norwegowie, Włosi, Niemcy i zawodnicy Południowej Afryki wystąpili w tym roku w niezmienionych składach. Podobnie jak dwójki Austrii, Holandii, Danii, Ukrainy i Angoli. Oprócz Anglików w połowie swoje składy zmienili:

- Grecy, którzy powrócili do składu z Igrzysk Olimpijskich w Londynie, gdzie zajęli VIII miejsce. Obaj też zawodnicy zdobyli złote medale Mistrzostw Świata Seniorów 2013 roku w czwórce podwójnej wagi lekkiej
- Amerykanie, którzy do dwójki w tym roku wsadzili Młodzieżowego Mistrza Świata w jedynce wagi lekkiej w 2013 i 2014 roku
- oraz Japończycy i Węgrzy

Całkowicie nowe osady w tym roku przywieźli:

- Szwajcarzy - dwójka oparta o trzeciego skifistę wagi lekkiej ubiegłorocznych Mistrzostw Świata
- Nowa Zelandia - dwójka oparta o brązowego medalistę Igrzysk Olimpijskich w Londynie w tej konkurencji. Zdobył też medale w latach 2009-2011 (złoty i dwa srebrne). Ostatnie dwa lata pływał w srebrnej czwórce bez sternika wagi lekkiej w Mistrzostwach Świata
- Chińczycy - skład oparty o ubiegłorocznego medalistę Mistrzostw Świata w czwórce podwójnej

- W tegorocznych Mistrzostwach Świata wystartowało 18 dwójek z państw, które miały także swoich reprezentantów w ubiegłorocznych mistrzostwach
- Pięć federacji (Armenia, Brazylia, Kanada, Chile i Hiszpania), które startowały w ubiegłym roku, nie zdecydowało się na przysłanie swoich dwójek w tym roku
- Aż czternaście federacji zgłosiło swoje dwójki do eliminacji olimpijskich w tym roku, nie mając swoich przedstawicieli w tej konkurencji w roku ubiegłym. Były wśród nich ARG, KOR, INA, MEX, THA, URU, UZB, VAN, VIE, GEO oraz cztery najbardziej znane - Polski, Portugalii, Irlandii i Turcji, bo przecież Portugalczycy to piąta dwójka Igrzysk

Olimpijskich w Londynie w tym samym składzie, a poza tym noskowsy Pedro Fraga zdobywał już także medale w Mistrzostwach Europy Seniorów w jedynce wagi lekkiej. Irlandia ma także w składzie jednego z czołowych skifistów wagi lekkiej - Paula O`Donovana.

- W tej konkurencji, jak w żadnej innej, w finale A w stosunku do ubiegłorocznych Mistrzostw Świata nastąpiła wymiana tylko jednej osady. Zamiast Holendrów do finału weszli Brytyjczycy
- Porównując całą konkurencję w stosunku do ubiegłorocznych Mistrzostw Świata, to z dwójek, które w obu występowały, największy awans w wyniku zmian czy też samego treningu zrobiły dwójki:

Wielkiej Brytanii	+ 5 miejsc
Austrii	+ 3
USA	+ 2
Francji	+ 1
- Natomiast największe spadki zanotowali:

Holendrzy	- 10 miejsc
Chińczycy	- 8
Duńczycy	- 4
Południowa Afryka	- 3
Włosi, Niemcy	- 1
- a dwójka Norwegów - Mistrzów Świata z 2013 roku, w tym i w poprzednim roku pozostawała na tym samym trzecim miejscu.

W ostatnich siedmiu latach od 2009 roku nie było osady w tej konkurencji, która zawsze walczyła w finale A. Jednak bliscy maksymalnej liczby byli Brytyjczycy, Niemcy i Włosi, którzy w finałach byli sześciokrotnie, Francuzi i Nowozelandczycy - czterokrotnie, Norwegowie - trzykrotnie, Portugalczycy, Kanadyjczycy i Duńczycy - dwukrotnie. Natomiast sporadycznie jednokrotnie do finału udało się awansować Szwajcarom, Grekom i Holendrom. Można powiedzieć, że w/w państwa nadawały w ostatnich siedmiu latach ton tej konkurencji.

Dwójka podwójna wagi lekkiej mężczyzn pomimo rywalizacji w niej kilku starszych zawodników nie jest konkurencją o wysokiej średniej wieku. Spowodowane jest to dużą ilością startujących osób. A osady te plasujące się na dalszych pozycjach, a szczególnie państw z Azji i Południowej Afryki mają w swoich składach bardzo młodych zawodników, którzy zdecydowanie obniżają średnią wieku konkurencji. Średnie wieku w poszczególnych przedziałach tej konkurencji są następujące:

LM2x DWÓJKA PODWÓJNA WAGI LEKKIEJ MĘŻCZYŹN					
Średni wiek złotych medalistów	Średni wiek medalistów	Średni wiek finalistów	Średni wiek konkurencji	Średni wiek osad zakwalifikowanych do IO	Średni wiek polskiej osady
27.0	27.334	26.0	24.844	25.137	25.0

Wśród ośmiu o najwyższej średniej wieku męskich dwójek wagi lekkiej znalazły się:

Lp.	Państwo	Średnia wieku	Ostateczne miejsce w Mistrzostwach Świata
1	POR	31,5	XVII
2	JPN	29,5	XXV
3	GBR	28,0	II
4-8	RSA	27,0	IV
	NOR		III
	FRA		I
	NED		XVI
	NZL		XIII

Wśród siedmiu o najniższej średniej wieku są dwójki:

Lp.	Państwo	Średnia wieku	Ostateczne miejsce w Mistrzostwach Świata
1	THA	19,5	XXIX
2	UZB	20,0	XXVIII
3-4	GER	21,0	VI
	GEO		XXIV
5	VAN	21,5	XXXII
6-7	IRL	22,0	XI
	KOR		XXVII

Natomiast pięcioma najstarszymi zawodnikami startującymi w tej konkurencji byli:

1-2	Pedro Fraga	POR	32 lata
	Rodolfo Tourn Colazzo	URU	
3-5	Nuno Mendes	POR	31 lat
	Peter Taylor	NZL	
	Hideki Omoto	JPN	

Natomiast najmłodszymi zawodnikami w tej konkurencji byli:

1-2	Bruno Centario	URU	17 lat
	Nodari Martoleki	GEO	
3	Alexis Garcia Lopez	MEX	18 lat
4	Jaruwat Saensuk	THA	19 lat
5-9	Bin Tian	CHN	20 lat
	Doston Oripov	UZB	
	Abbos Abdujabborov	UZB	
	Prem Nampratueng	THA	
	Donald Kalo	VAN	

Polskę reprezentowała osada stworzona z zawodników o największym potencjale fizycznym, którzy mimo własnych kłopotów udowodniali wielokrotnie, że ten skład w Polsce jest najszybszy. Wydaje się, że posiadają wszystko, co potrzebne jest żeby wiosłować w czołówce światowej. Dwójka w tym składzie zdobyła srebrny medal Młodzieżowych Mistrzostw Świata w 2012 roku. Wchodziła w skład złotej czwórki podwójnej wagi lekkiej w Mistrzostwach Świata Seniorów w 2012 roku. Wygrała także drugi Puchar Świata w 2013 roku w Eton. Potem była piąta w trzecim Pucharze Świata w Lucernie, aby Mistrzostwa Świata Seniorów w Korei zakończyć na ósmym miejscu.

Sezon 2014 był dla nich całkowicie nieudany i to do tego stopnia, że nie zostali zakwalifikowani do startu w Mistrzostwach Świata Seniorów w Amsterdamie.

W tegorocznych swoich krajowych i międzynarodowych startach kontrolnych zajmowali odpowiednio miejsca:

STARTY KRAJOWE

31.01 Mistrzostwa Polski na ergometrze wioślarskim - Szczecin

Artur Mikołajczewski – I miejsce (6:11.5)

Miłosz Jankowski – III miejsce (6:13.7)

8.04 Wiosenne Regaty Długodystansowe - Warszawa

Artur Mikołajczewski – I miejsce

Miłosz Jankowski – II miejsce

18-19.04 Mistrzostwa Polski Seniorów w jedynkach - Poznań

Artur Mikołajczewski – I miejsce

Miłosz Jankowski – IV miejsce

STARTY MIĘDZYNARODOWE

8.05 Regaty Międzynarodowe - Bled (Słowenia)

IV miejsce za NED, POR i CZE

Startowało 14 dwójek z 10 państw

BRA, CHI, CHN, CZE1, CZE2, EGY1, EGY2, NED, POL, POR, SUI1, SUI2, UZB1, UZB2

9-10.05 Puchar Świata - Bled (Słowenia)

III miejsce za NED i POR

Startowało 20 dwójek z 15 państw

AUT, BRA1, BRA2, BUL, CHI, CHN, CZE1, CZE2, EGY1, EGY2, HUN, NED, POL, POR, SRB, SUI1, SUI2, TUR, UZB1, UZB2

29-31.05 Mistrzostwa Europy Seniorów - Poznań

XIV miejsce

Startowało 17 państw

AUT, CZE, DEN, FIN, FRA, GBR, GRE, HUN, IRL, NED, NOR, POL, POR, SRB, SUI, TUR, UKR

19-21.06 Puchar Świata - Varese (Włochy)

IX miejsce

Startowały 22 dwójki z 16 państw

ANG, ARG, AUT, CHN, DEN, FRA, GBR1, GBR2, GEO, GER, HKG, ITA, JPN1, JPN2, KOR, NOR, NZL, POL1, POL2, SUI1, SUI2, USA

10-12.07 Puchar Świata - Lucerna (Szwajcaria)

XVI miejsce

Startowało 26 dwójek z 24 państw

ANG, AUT, CZE, DEN1, DEN2, FIN, FRA, GBR, GER, GRE, HKG, HUN, INA, IRL, ITA, JPN1, JPN2, NOR, NZL, POL, POR, RSA, SLO, SUI, TUR

- Polska dwójka spotkała się w bezpośredniej walce w torze z przedstawicielami 28 państw, z tym, że Czesi swoją dwójkę podwójną po Pucharze Świata w Lucernie wsadzili z powrotem do czwórki bez sternika wagi lekkiej
- Ujemny bilans spotkań przed Mistrzostwami Świata nasza dwójka miała aż z czternastoma państwami
CZE 1:4, NED 0:3, NZL 0:3, IRL 0:3, FRA 0:2, JPN 0:2, POR 1:2, GRE, ITA, GBR, USA, RSA, NOR, GER po 0:1
- Z dwoma państwami miała bilans remisowy z SUI 3:3 i AUT 2:2
- Natomiast polska dwójka nie spotkała się w bezpośredniej walce z Duńczykami w składzie, który został zgłoszony do Mistrzostw w Aiguebelette

W Aiguebelette Polacy wystartowali czterokrotnie. W przedbiegu, w ćwierćfinale, półfinale i finale B. W przedbiegu w wyniku losowania stanęli na starcie z Włochami - czwartą dwójką ubiegłorocznych Mistrzostw Świata oraz słabszymi w ubiegłym roku - dwójkami USA oraz Portugalii i Tajlandii, ale przecież jak wspomniano wcześniej, osady USA i Portugalii wzmocniły lub powróciły do swoich dawniejszych mocnych zestawień i mogli stworzyć niebezpieczeństwo zaskoczenia. Założeniem taktycznym dla osady w tym wyścigu był bezpośredni awans do ćwierćfinałów. Przewidywano, że o trzecie, premiowane awansem miejsce, trzeba będzie stoczyć walkę z dwójką Portugalii. Polacy od startu płynęli na trzecim miejscu, powiększając przewagę nad Portugalczycami, ale też systematycznie tracąc do walczących pomiędzy sobą Włochów i Amerykanów. Na mecie trzecie miejsce było bezdyskusyjne ze stratą 7,56 sek. do zwycięskich w tym przedbiegu Włochów i 6,02 sek. do drugich zawodników USA i aż 17,31 sek. nad odpuszczającymi na końcu walkę Portugalczycami. Polacy bez angażowania się w końcowy finisz uzyskali wprawdzie dziesiąty rezultat wszystkich sześciu przedbiegów, ale poza nieco lepszymi rezultatami końcowymi sześciu osad, kolejne siedem (w tym Polska) miały rezultaty bardzo zbliżone i różniące się o 0,77 sek. Stąd wniosek, że większość dwójek popłynęła faktycznie na wejście do ćwierćfinałów, a poziom wyścigu dyktowały z reguły pierwsze „niewchodzące” osady.

W ćwierćfinale nasza dwójka spotkała jedną bardzo mocną osadę Norwegii - złotych i brązowych medalistów tej konkurencji ostatnich dwóch lat (później także zdobyli brązowy medal w tegorocznym finale). Byli także Duńczycy z kilkukrotnym Mistrzem Świata w jedyńce wagi lekkiej (w Pucharze Świata w Lucernie zajęli szóste miejsce, a we własnej reprezentacji wyeliminowali Mistrzów Olimpijskich z Londynu w tej konkurencji). Była także nowa dwójka Szwajcarów, zestawiona między innymi z brązowego medalisty ubiegłorocznych Mistrzostw Świata w jedyńce wagi lekkiej. Jednak całe szczęście, że wiosłarska osada to zespół, a nie zbiór indywidualistów.

Nasza dwójka w drugim swoim starcie w tych mistrzostwach drugi raz dobrze rozpoczęła swój wyścig, z czym do tej pory w większości mieli poważne problemy. Od startu do półmetka płynęli w środku stawki na trzeciej pozycji (a nie jak poprzednio na końcu stawki) tracąc na kolejnych punktach kontrolnych pomiaru czasu 1,44 i 2,58 sek. do prowadzących od startu do mety Norwegów oraz 0,55 i 1,79 sek. do wiosłujących do 1000m na drugiej pozycji Duńczyków. Z takiej pozycji, co wielokrotnie tłumaczyło się osadzie, mogli z powodzeniem wykorzystać swój atut, jakim jest piorunujący finisz. Tym razem za półmetkiem atak rozpoczęli płynący do tego momentu na czwartym miejscu Szwajcarzy (mieli najlepszą z całej stawki trzecią pięćsetkę), a wykończyli go Polacy (to oni mieli na odmian najlepszy czas ostatniej pięćsetki). Na mecie najgorzej na tym wyszli Duńczycy, którzy do półmetka próbowali rywalizować o przodownictwo w wyścigu z faworyzowanymi Norwegami, ulegając im kolejno jedynie - po 500m 0,89 sek., a na 1000m 0,79 sek. A jednak na mecie to właśnie Duńczycy musieli pogodzić się z tragedią porażki, nie wchodząc do półfinału, a przez to tracąc szansę na kwalifikacje olimpijskie. Różnice na mecie były minimalne. Pierwsi Norwegowie mieli przewagę

nad drugimi Szwajcarami 1,01 sek., z kolei Szwajcarzy nad trzecimi Polakami 0,73 sek., a Polacy nad czwartą Danią 0,75 sek. Po szczęśliwym dla Polaków wyścigu narzekali na dość sporą przeszkadzającą boczną falę na pierwszym 1000m, która szczególnie szlakowego M. Jankowskiego kosztowała bardzo dużo wysiłku, co spowodowało, że dali się wyprzedzić za półmetkiem Szwajcarom. Ogólnie wyścig, pomimo szczęśliwego zakończenia, kosztował wiele nerwów samych zawodników, ale również i osób towarzyszących.

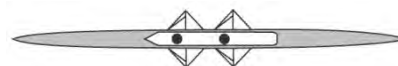
W półfinale niestety po dwóch dobrze rozegranych na całym dystansie wyścigach powróciły stare przyzwyczajenia spokojnego rozpoczynania na dalszych pozycjach wyścigu i maksymalnie ostrego finiszu za półmetkiem. Tylko, że tym razem przeciwnicy byli znakomici i o wiele mocniejsi. Nasza dwójka trafiła do jednego półfinału z ubiegłorocznymi mistrzami i wicemistrzami świata oraz czwartą dwójką tamtych mistrzostw. Poza nimi byli ćwierćfinałowi przeciwnicy Polaków - Szwajcarzy i zawsze groźni Grecy o czym nasi zawodnicy przekonali się w półfinałowym wyścigu Mistrzostw Świata 2013 roku w Chungju, kiedy to właśnie Grecy o 0,41 sek. nie wpuścili ich do finału A. Polacy w półfinale w Aiguebelette rozpoczęli słabo, zajmując kolejno piąte i szóste miejsce, mając przy tym piąty i szósty rezultat dwóch pierwszych pięćsetek. Dopiero po półmetku nastąpiło u nich otrzeźwienie, że to tylko trzy pierwsze osady premiowane są awansem do finału i rozpoczęli totalny atak, mając rezultaty kolejnych pięćsetek drugą i pierwszą z całej stawki. Niestety, wystarczyło to jedynie na przesunięcie się na czwartą pozycję, choć trzeba przyznać, że na ok. 50m przed metą wyszli nawet na trzecią pozycję, ale spokojnie do tej pory kontrolujący sytuację ubiegłoroczni Mistrzowie Świata z Południowej Afryki „skontrolowali” i to oni, a nie Polacy weszli do ostatecznej rozgrywki medalowej. Polakom zabrakło ostatecznie do awansu 0,74 sek., a na półmetku tracili do trzeciej osady w tym wyścigu aż 4,24 sek. Niestety nasi zawodnicy muszą wymazać z pamięci takie taktyczne rozgrywanie wyścigów na poziomie Mistrzostw Świata jeżeli chcą walczyć o medale, a przecież wydaje się, że takie możliwości posiadają.

Na całe szczęście, że po porażce w półfinale zawodnicy w finale B w walce o kwalifikacje olimpijskie (kwalifikowało się pięć pierwszych dwójek) powrócili do taktyki, którą realizowali w przedbiegu i ćwierćfinale. Pierwszy tysiąc płynęli na trzeciej pozycji z niewielką stratą do prowadzących przez $\frac{3}{4}$ całego dystansu Amerykanów. Różnice pomiędzy tymi osadami na poszczególnych punktach kontrolnych pomiaru czasu wynosiły 0,69 - 1,35 - 0,92 sek. Za półmetkiem Polacy zaatakowali i to nie najmocniej, gdyż mieli drugie rezultaty kolejnych pięćsetek, ale to wystarczyło, aby na mecie wyprzedzić prowadzącą cały czas amerykańską dwójkę o 0,30 sek.

Zwycięstwo w tym finale B dało nie tylko kwalifikację olimpijską, ale też odbudowało wiarę zawodników, że stać ich na walkę z najlepszymi. Szkoda oczywiście awansu do finału A, ale być może w ich przypadku spełni się powiedzenie, że „do trzech razy sztuka”. Start w Aiguebelette był drugim startem tych zawodników w Mistrzostwach Świata Seniorów w tej konkurencji i drugi raz w sposób jakby skopiowany zaprzepaszczone awans z półfinału do finału A. Tyle tylko, że w 2013 roku w koreańskim Chungju zabrakło po „szaleńczym” finiszu 0,41 sek., a teraz 0,74 sek. Oby następny taki półfinał podczas Igrzysk Olimpijskich w Rio de Janeiro różnił się od nich całkowicie.

V. DWÓJKA PODWÓJNA WAGI LEKKIEJ KOBIECI LW2x

Nazwisko i imię	Wiek	Klub
Deresz Weronika	30 lat	WTW Warszawa
Dorociak Joanna	23 lata	WTW Warszawa

Trenerzy klubowi:

Danuta Kotwińska – WTW Warszawa

Trener prowadzący w reprezentacji:

Przemysław Abrahamczyk

Prognoza miejsca:

VII-XII miejsce

Zadanie wynikowe:

kwalifikacja olimpijska - do XI miejsca

Ostateczny wynik:

VIII miejsce

W tej konkurencji do Mistrzostw Świata w Aiguebelette zgłoszono rekordową ilość 26 dwójek. W dotychczasowych rozegranych kwalifikacjach olimpijskich startowało ich kolejno:

Rok i miejsce kwalifikacji	Ilość startujących dwójek
1995 Tampere	24
1999 St. Catharines	22
2003 Mediolan	21
2007 Monachium	18
2011 Bled	24

W ostatnich dwóch cyklach olimpijskich od 2009 roku w imprezach głównych wystartowało:

Rok mistrzostw	Ilość startujących dwójek
2009	16
2010	16
2011	24
2012	17 (Igrzyska Olimpijskie)
2013	16
2014	22
2015	26

Ta rekordowa ilość startujących najprawdopodobniej jest efektem zwiększonej ilości kwalifikujących się dwójek podwójnych wagi lekkiej kobiet w nowych ramach kwalifikacyjnych, związanych z wyrównywaniem balansu pomiędzy startującymi w Igrzyskach kobietami i

mężczyznami. W poprzednich Igrzyskach w Londynie zakwalifikowano 17 dwójek, a w Rio de Janeiro będzie ich 20. Te trzy osady więcej w tej konkurencji to wynik powiększenia liczby kwalifikującej się z tegorocznych Mistrzostw Świata Seniorów. Dotychczas kwalifikowało się osiem dwójek. Obecnie ilość i zasady kwalifikacji do Igrzysk Olimpijskich są identyczne jak w przypadku męskich dwójek podwójnych wagi lekkiej. Łącznie 20 osad zostanie zakwalifikowanych:

- 11 osad - z Mistrzostw Świata w Aiguebelette
- Po 3 osady - z Południowoamerykańskich i Azjatycko-Oceanicznych Kontynentalnych Regat Kwalifikacyjnych
- 1 osada - z Afrykańskich Kontynentalnych Regat Kwalifikacyjnych
- 2 osady - z Europejskich Kontynentalnych Regat Kwalifikacyjnych, z tym, że na europejskie regaty mogą zgłosić swoje dwójki Australijczycy, Nowozelandczycy, Kanadyjczycy i Amerykanie

Przy 26 zgłoszonych osadach system eliminacji Międzynarodowej Federacji Wioślarskiej FISA przewiduje rozegranie pięciu przedbiegów, z których po cztery pierwsze załogi kwalifikują się do ćwierćfinałów, a pozostali (6 osad) startują w jednym repasażu, z którego także cztery pierwsze dwójki uzupełniają stawkę ćwierćfinałową. Ostatnie dwie osady rozgrywają pomiędzy sobą finał E o ustalenie kolejności miejsce 25 i 26. Natomiast dalszy system eliminacji dla pozostałych od ćwierćfinałów do finałów A, B, C i D został opisany przy ocenie męskiej dwójki podwójnej wagi lekkiej.

W tej konkurencji nastąpiły bardzo duże przetasowania pomimo niewielu zmian personalnych w dwójkach poszczególnych reprezentacji.

Ze startujących w ubiegłorocznych Mistrzostwach Świata osad w tym roku na starcie zabrakło reprezentantek Argentyny (XVII m w ub. roku), Białorusi (XVII), Brazylii (nie ukończyły z uwagi na brak regulaminowej masy ciała) i Czech (XII miejsce).

Natomiast wystartowało osiem nowych osad z Holandii, Rumunii, Francji, Ukrainy, Wietnamu, Hongkongu, Tajlandii i Tunezji.

W niezmiennych składach osobowych wystartowało dziewięć dwójek reprezentujących: NZL, RSA, CAN, POL, USA, SWE, SUI, AUS i ITA.

Całkiem nowe dwójki stworzyły Chiny oraz:

- Dania - ale reprezentantki tego kraju to czwarta osada Igrzysk Olimpijskich w Londynie w tej konkurencji, która po trzech latach powróciła do międzynarodowej rywalizacji.
- Niemcy - tegoroczne wicemistrzyni Europy z Poznania to typowa mieszanek rutyny z młodością. Podstawowa zawodniczka tej osady Maria-Louise Draeger startowała w Igrzyskach olimpijskich w Londynie w wadze otwartej, ale tam zajęła dość dalekie, bo jedenaste miejsce. W Mistrzostwach Świata 2010 roku była Mistrzynią Świata Seniorek w jedynej wagi lekkiej, a w Igrzyskach Olimpijskich w Pekinie była czwarta w dwójce podwójnej wagi lekkiej, zdobywając rok wcześniej w niej medal Mistrzostw Świata.
- Japonia - zgłosiła do tegorocznych Mistrzostw Świata złote medalistki tegorocznej letniej Uniwersjady w Chungju, ale w Aiguebelette weryfikacja okazała się dla nich okrutna, bo zajęły dopiero XVII miejsce.

- Holandia - zgłosiła w dwójce ubiegłoroczne Mistrzyni Świata w czwórce podwójnej wagi lekkiej, a poza tym noskowa zawodniczka to ubiegłoroczna Młodzieżowa Mistrzyni Świata w jedyńce wagi lekkiej.
- Rumunia - zgłosiła medalistki Mistrzostw Świata Juniorek poprzednich lat w ósemce i dwójce podwójnej.

W swojej osadzie jednej, ale jakże znaczącej zmiany dokonali Irlandczycy. Po siedmiu latach przerwy do międzynarodowej rywalizacji powróciła Sinead Jennings, sięgająca po najwyższe medale Mistrzostw Świata, głównie w jedyńce wagi lekkiej - złoty medal w 2001 roku i brązowy w 2000 roku oraz IV-ta w 2004 roku. Niestety w dwójce już tej indywidualistce nie szło tak dobrze.

W wyniku powyższych zmian, ale być może także pod wpływem różnego sposobu osiągnięcia wagi startowej, a przecież średnia masa ciała w tej konkurencji wynosi tylko 57 kg, w finale A w porównaniu do ubiegłorocznych Mistrzostw Świata pozostały reprezentantki trzech nacji - Nowozelandki, Kanadyjki i Republiki Południowej Afryki. Natomiast największy awans miejscowy zanotowały:

Dunki	+ 10 miejsc
Brytyjki i Irlandki	+ 5
Greczynki, Japonki i Rosjanki	+ 3
Południowa Afryka	+ 1

Dla odmiany największy regres miały:

Australijki	- 15 miejsc
Austriaczki	- 7
Chinki	- 4
Kanadyjki i Szwedki	- 3
Amerykanki	- 1

Pozostały na swoich miejscach z poprzedniego roku Mistrzyni Świata - Nowozelandki, Polki i Szwajcarki. Można zaryzykować stwierdzenie, że nasza dwójka nie zrobiła znaczącego postępu i można się zastanawiać na ile możliwy jest postęp w wyniku samego treningu. Kiedy dwa lata temu w Mistrzostwach Świata 2013 roku polska dwójka w składzie Deresz-Wełna była dziesiąta, to w następnym roku po wymianie zawodniczki (K. Wełnę zastąpiła J. Dorociak) nowa osada awansowała o dwa miejsca. Ale w obecnej sytuacji można jedynie zadać pytanie czy wymienić jest na kogo i następnie kogo?

Z powyższych wyliczeń widać, że jeżeli poszczególne kraje wymieniają w swoich osadach zawodniczki to do osady wsiadają z reguły medalistki poprzednich lat, grup młodzieżowych lub w innych konkurencjach, a w Polsce na razie takich nie widać.

Całkowicie oddzielnym zjawiskiem w przeciągu trzech ostatnich lat są Włoszki, które nie zmieniając składu rozpoczęły od złotego medalu w tej konkurencji w 2013 roku. W ubiegłym roku były szóste, a w tym roku po niezakwalifikowaniu się do półfinałów A/B i przegranym półfinale C/D, załamane w ogóle nie stanęły na starcie finału D. Prawdopodobnie jest to efekt nadmiernego zrzućenia wagi przez Elisabettę Sancassani, która do Igrzysk Olimpijskich 2012 roku w Londynie była zawodniczką wagi otwartej z masą 70 kg.

Dwójka podwójna wagi lekkiej wśród konkurencji olimpijskich ma najmniejszą średnią wieku złotych medalistek, wspólnie z dwójką podwójną wagi otwartej kobiet (obie osady są reprezentantkami Nowej Zelandii) jedną z mniejszych średnich wszystkich medalistów, natomiast są w górnej połowie zestawień o najwyższych średnich wieku finalistów i całej konkurencji.

LW2x DWÓJKA PODWÓJNA WAGI LEKKIEJ KOBIET					
Średni wiek złotych medalistek	Średni wiek medalistek	Średni wiek finalistek	Średni wiek konkurencji	Średni wiek osad zakwalifikowanych do IO	Średni wiek polskiej osady
23.5	25.667	27.75	26.327	27.182	26.5

Wśród ośmiu państw o najwyższych średnich wieku w tej konkurencji znalazły się:

Lp.	Państwo	Średnia wieku	Ostateczne miejsce w Mistrzostwach Świata
1	DEN	34	V
2	IRL	32	IX
3-4	ITA THA	31,5	XXIV XXV
5	AUT	30,5	XVIII
6	CA	28,5	IV
7-8	AUS USA	28,0	XX XI

Wśród ośmiu państw o najniższej średniej wieku znalazły się:

Lp.	Państwo	Średnia wieku	Ostateczne miejsce w Mistrzostwach Świata
1	TUN	19,5	XXVI
2	ROU	20,0	XIII
3-4	RUS SUI	22,0	X XVI
5-6	JPN FRA	23,0	XVII XIX
7-8	NLZ VIE	23,5	I XXI

Natomiast pięcioma najstarszymi zawodniczkami startującymi w tej konkurencji były:

1	Nikree Rodenberg	THA	41 lat
2	Sinead Jennings	IRL	39 lat
3	Julane Rasmussen	DEN	36 lat
4-5	Louise-Marie Draeger Sara Lambing	GER AUT	34 lata

Natomiast najmłodszymi zawodniczkami w tej konkurencji były:

1	Elhouda Nour Ettaieb	TUN	19 lat
2-6	Khadija Krimi Fini Sturm Livia-Ionela Lehaci Elena-Gianina Beleaga Amalia Tsiavou	TUN GER ROU ROU GRE	20 lat

Polskę w tegorocznych Mistrzostwach Świata reprezentowała ta sama dwójka, która w ubiegłym roku w Amsterdamie zajęła ósme miejsce. Średnia wieku naszej osady jest na poziomie średniej wieku całej konkurencji.

W tegorocznych swoich krajowych i międzynarodowych startach kontrolnych zawodniczki zajmowały kolejno następujące miejsca:

STARTY KRAJOWE

31.01 Mistrzostwa Polski na ergometrze wioślarskim - Szczecin

Joanna Dorociak - III miejsce (7:08.5)

Weronika Deresz - V miejsce (7:10.3)

8.04 Wiosenne Regaty Długodystansowe - Warszawa (indywidualnie na jedykach)

Weronika Deresz - I miejsce

Joanna Dorociak - II miejsce

18-19.04 Mistrzostwa Polski Seniorów w jedykach - Poznań

Weronika Deresz - I miejsce

Joanna Dorociak - IV miejsce

STARTY MIĘDZYNARODOWE

8.05 Regaty Międzynarodowe - Bled (Słowenia)

I miejsce (Dorociak-Deresz)

Startowało 5 dwójek z 4 państw

CHN1, CHN2, NED, POL, SUI

9-10.05 Puchar Świata - Bled (Słowenia)

II miejsce (Deresz-Mikołajczak)

Startowało 6 dwójek z 5 państw

AUT, CHN1, CHN2, NED, POL, SUI

29-31.05 Mistrzostwa Europy Seniorów - Poznań

III miejsce - startowało 13 państw

CZE, DEN, FRA, GBR, GER, GRE, IRL, NED, POL, ROU, RUS, SUI, UKR

19-21.06 Puchar Świata - Varese (Włochy)

VIII miejsce (Deresz-Mikołajczak) - startowały 22 dwójki z 18 państw

ARG, AUS, AUT, CAN, CHN1, CHN2, CZE, DEN, FRA, GER1, GER2, GBR1, GBR2, HKG, ITA1,

ITA2, JPN, KOR, NZL, POL, SUI, SWE

10-12.07 Puchar Świata - Lucerna (Szwajcaria)

X miejsce (Dorociak-Deresz) - startowało 21 dwójek z 20 państw

AUS, AUT, CAN, CZE, DEN, GBR, GER, GRE, HKG, INA, IRL, JPN1, JPN2, NED, NZL, POL, RSA,

RUS, SUI, SWE, USA

- Ogólnie w tym sezonie wystartowały dwójki z 27 państw
ARG,AUS, AUT, CAN, CHN, CZE, DEN, FRA, GBR, GER, GRE, HKG, INA, IRL, ITA, JPN, KOR, NED, NZL, POL, ROU, RUS, RSA, SUI, SWE, UKR, USA
Z tych osad startujących w Pucharach Świata i Mistrzostwach Europy w tym sezonie do startu w Mistrzostwach Świata nie zgłosili swoich dwójek ARG, CZE, INA i KOR
- Polki spotkały się w bezpośredniej walce w torze z 26 dwójkami z 21 państw
- Dodatni bilans zwycięstw w bezpośredniej walce w torze miały z przedstawicielkami 15 państw
SUI 7:0, NED 4:1, IRL 3:1, AUT 3:0, GRE 2:0, CAN 2:0, ITA 2:0, GER2 1:0, UKR 1:0, RUS 1:0, ROU 1:0, CZE 1:0, INA 1:0, HKG 1:0, FRA 1:0, ARG 1:0
- Ujemny bilans w bezpośredniej walce w torze miały z dwójkami 4 państw
GBR 0:4, NZL 0:2, GER 0:2, AUS 0:1
- Remisowy bilans mają z dwójkami 2 państw
DEN 3:3, CHN 2:2
- Nie spotkały się w bezpośredniej walce w torze z dwoma czołowymi osadami w tej konkurencji w Pucharze Świata w Lucernie - RSA (II m) i USA (III m)

W Mistrzostwach Świata w Aiguebelette wystartowały czterokrotnie – w przedbiegu, ćwierćfinale, półfinale i niestety w finale B.

W przedbiegu nasza dwójka trafiła na dwie osady z ubiegłorocznego finału – Włoszki i Chinki (choć Chinki w całkowicie innym składzie) oraz dwie dwójki – Szwecji i USA, które w ubiegłorocznych Mistrzostwach Świata przytyły w finale B bezpośrednio za Polkami. Nerwy przed startem były więc ogromne, a ostatecznie okazało się, że całkiem niepotrzebnie, gdyż Mistrzyni Świata z 2013 roku i ubiegłoroczne finalistki Włoszki okazały się być tak słabe, że praktycznie od startu nie podjęły żadnej walki, za to od startu bardzo dobrze wioślowały Polki, które prowadziły od startu do mety. Jednak po analizie czasu poszczególnych pięćsetek nie były zadowolające. Najlepszą miały jedynie pierwszą, a dwie kolejne dopiero czwarte z całej walczącej pięcioosadowej stawki. Całe szczęście, że na finiszu potrafiły się jeszcze poderwać, aby obronić zwycięstwo w tym wyścigu. Na mecie osiągnęły siódmy rezultat wszystkich pięciu przedbiegów, z tym, że aż trzy zmieściły się w różnicy 0,56 sek.

W ćwierćfinale, do którego trafiły nasze zawodniczki wydawało się, że jest wszystko jasne kto powinien dalej awansować. Teoretycznie znalazły się w nim trzy wyraźnie słabsze dwójki: młode Rumunki (VIII m na Mistrzostwach Europy w Poznaniu), Ukrainki (które w Poznaniu były XII-te) oraz egzotyczny Wietnam. Trzy wyraźnie mocniejsze to srebrne i brązowe medalistki tegorocznych Mistrzostw Europy w Poznaniu – Niemki i Polki oraz wzmocnione utytułowaną skifistką Irlandki. W finałowym Pucharze Świata w Lucernie kolejność była następująca: Niemki – szóste, Irlandki – siódme, a Polki dziesiąte. Taka też była kolejność w „naszym” ćwierćfinale regat w Aiguebelette. Całe szczęście, że tak szczęśliwe dla naszych zawodniczek było rozstawienie ćwierćfinałów, bo tego wyścigu w ich wykonaniu nie należy zaliczyć do udanych. Były wprawdzie dość trudne technicznie warunki w pierwszej części dystansu. Powstająca boczna fala spowodowała u naszych zawodniczek błędy techniczne i nerwowość, która nie pozwoliła na pokazanie pełnych możliwości. Natomiast na finiszu Polki i Irlandki musiały bronić się przed agresywnie finiszującymi młodymi Rumunkami. Nasze zawodniczki uzyskały dopiero jedenasty rezultat czterech ćwierćfinałów, a wśród awansujących do półfinałów dziesiąty. Niewątpliwymi niespodziankami tej fazy eliminacji było odpadnięcie z dalszej walki o najwyższe miejsca

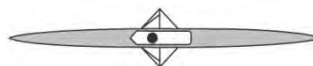
ubiegłorocznych finalistek – Australijek i Włosek oraz Holenderek – ubiegłorocznych Mistrzyń Świata w czwórce podwójnej wagi lekkiej (był to jedyny medal gospodarzy ubiegłorocznych Mistrzostw Świata), które w innym ćwierćfinale miały nawet lepszy czas od Polek, ale mniej szczęścia w losowaniu.

W półfinale przeciwniczkami Polek były Irlandki i Chinki, z którymi już w tych mistrzostwach rywalizowały, druga i czwarta osada ubiegłorocznych Mistrzostw Świata i rutynowane finalistki Igrzysk Olimpijskich w Londynie, powracające do międzynarodowej rywalizacji – Dunki. Wyścig półfinałowy ze względu na okoliczności związane z dość niefortunnym poruszaniem się katamaranów telewizyjnych po jeziorze, trudno do końca ocenić obiektywnie. Rewelacyjnie wyścig popłynęły ubiegłoroczne wicemistrzynie świata Kanadyjki, a czego dokonały na ostatnich 500m mogło zrobić wrażenie. Czas ostatniej pięćsetki miały aż cztery sekundy lepszy od następnej osady i dzięki temu przesunęły się z czwartej pozycji na pierwszą. Od startu przez 1500m prowadziły czwarte w ubiegłym roku zawodniczki Południowej Afryki. Natomiast na finiszu płynące na drugiej pozycji nie miały sił obronić się przed rutynowanymi Dunkami. Polkom wyścig półfinałowy od początku nie układał się po ich myśli. Plan zakładał utrzymywanie się w ścisłej czołówce, czego niestety nie udało się zrealizować. Od połowy dystansu naszej osadzie, płynącej na torze szóstym, przeszkadzała rozchodząca się fala od płynącego z boku katamaranu, co nie było bez wpływu na jakość wiosłowania i końcową różnicę do zwyciężczyń. Polki straciły aż 9,23 sek. do zwyciężek Kanadyjek i miały najgorszy rezultat obu półfinałów, co mogło podnieść adrenalinę przed finałem B na maksymalny poziom, gdyż ostatnia w nim dwójka odpadała z kwalifikacji olimpijskich.

Finał B okazał się niebywale wyrównany. Wszystkie sześć osad na metę przyplętnęło w odległości 3,14 sek. A ostatnie – szóste Szwedki przegrały kwalifikację olimpijską z piątą USA o 0,24 sek. Polki ten finał rozegrały poprawnie i niemal niezagrożone zajęły drugie miejsce, choć nie ominęły ich słabości i nerwy. Rozpoczęły dobrze od prowadzenia po 500m, ale z minimalną przewagą 0,14 sek. nad Irlandkami i 0,38 sek. nad Chinkami, ale potem miały dwie najgorsze pięćsetki z całej stawki, co zepchnęło je na czwarte miejsce, ale tym razem potrafiły wykonać skuteczny finisz. Ostatecznie skończyły na drugim ze stratą 1,06 sek. do zwyciężek Chinek, realizując tym samym cel nadrzędny, czyli zdobycie awansu do Igrzysk Olimpijskich w Rio de Janeiro. Będzie to trzeci w historii tej konkurencji start polskiej osady w Igrzyskach Olimpijskich po Sydney i Atenach. Czołówka tej konkurencji jest szeroka i niezwykle wyrównana. Nie można zapomnieć o brakach i niedociągnięciach technicznych naszej osady, które występują na dużym zmęczeniu. Jedynie ciężka intensywna praca zawodniczek może pozwolić im myśleć o ewentualnym awansie do ścisłego finału olimpijskiego. Na razie został spełniony tylko pierwszy etap na tej drodze.

VI. JEDYNKA MĘŻCZYZN M1x

Nazwisko i imię **Wiek** **Klub**
 Węgrzycki-Szymczyk Natan 20 lat AZS AWF Warszawa

Trener klubowy i w reprezentacji:

Jarosław Szymczyk

Prognoza miejsca: **IX-XIV miejsce**
Zadanie wynikowe: **kwalifikacja olimpijska - do IX miejsca**
Ostateczny wynik: **IX miejsce**

Do tegorocznych Mistrzostw Świata w tej konkurencji, podobnie jak do kilku innych, zgłoszono rekordową liczbę 41 skifistów, pomimo, że akurat w niej ilość kwalifikujących się łądzi bezpośrednio z Mistrzostw Świata do Igrzysk ograniczono z jedenastu do dziewięciu.

W dotychczasowo rozegranych kwalifikacjach olimpijskich wystartowało kolejno:

Rok i miejsce kwalifikacji	Ilość startujących skifistów
1995 Tampere	31
1999 St. Catharines	29
2003 Mediolan	26
2007 Monachium	29
2011 Bled	36

W ostatnich dwóch cyklach olimpijskich od 2009 roku w imprezach głównych wystartowało:

Rok mistrzostw	Ilość startujących skifistów
2009	22
2010	23
2011	36
2012	33 (Igrzyska Olimpijskie)
2013	32
2014	31
2015	40

Do Igrzysk Olimpijskich w Rio de Janeiro zakwalifikowanych zostanie łącznie 32 skifistów wg następującego klucza:

- 9 skifistów z Mistrzostw Świata w Aiguebelette
- 6 z Południowoamerykańskich i 7 z Azjatycko-Oceanicznych Kontynentalnych Regat Kwalifikacyjnych
- 4 z Afrykańskich Kontynentalnych Regat Kwalifikacyjnych

- 3 z Europejskich Kontynentalnych Regat Kwalifikacyjnych, z tym, że na europejskie regaty mogą zgłosić swoje dwójki Australijczycy, Nowozelandczycy, Kanadyjczycy i Amerykanie
- 2 miejsca na zaproszenie komisji trójstronnej. MKOl. zaprosi wszystkie Narodowe Komitety Olimpijskie do składania wniosków o przydzielenie jednego z miejsc na zaproszenie
- 1 miejsce dla gospodarza Igrzysk Olimpijskich, o ile jego przedstawiciel nie zdobędzie kwalifikacji w w/w regatach

Niewykorzystane miejsce przez gospodarza Igrzysk lub jeśli komisja trójstronna zrezygnuje z przydzielenia dodatkowych miejsc, to wszystkie te miejsca zostaną przyznane dla państw, których skifisci uzyskali kolejne miejsca podczas Europejskich Regat Kwalifikacyjnych w maju w Lucernie, ale te państwa nie mają jeszcze kwalifikacji olimpijskich.

W związku ze zgłoszeniem 41 skifistów do Mistrzostw Świata w Aiguebelette zgodnie z systemem eliminacji na wstępie rozegrano osiem przedbiegów, z których po dwóch pierwszych jedynkarzy bezpośrednio awansowało do ćwierćfinałów A/D, a następnie osiem repasaży, z których tylko zwycięzcy uzupełnili ćwierćfinały A/D do 24 osad. Pozostali tracili już szanse na dalszy awans do najwyższych finałów, ale rozgrywali ćwierćfinały E/H. Z wszystkich ćwierćfinałów po trzy pierwsze załogi awansowały wyżej tzn. z ćwierćfinałów E/H do półfinałów E/F. Pozostali walczyli w półfinałach lub finałach najniższych tzn. z ćwierćfinałów A/D w półfinałach C/D, a z ćwierćfinałów E/H w finale G o ustalenie kolejności miejsc 37-41. Także z półfinałów po trzech pierwszych skifistów awansowało do wyższego finału, a pozostali walczyli w niższych finałach. Tzn. z półfinałów A/B po trzech pierwszych do finału A, gdzie finalnie walczone o podział medali, a pozostali w finale B o podział miejsc 7-12, z półfinałów C/D po trzech pierwszych do finału C i walki o miejsca 13-18, pozostali w finale D o miejsca 19-24. Z półfinałów E/F po trzech pierwszych startowało w finale E o miejsca 25-30, a pozostali w finale F o miejsca 31-36.

- Ze startujących w ubiegłorocznych Mistrzostwach Świata w konkurencji jedynek w tym roku swoich przedstawicieli nie zgłosiło sześć następujących federacji: Holandii, Hiszpanii, Słowenii, Paragwaju, Peru i Kataru
- Tych samych skifistów, co w ubiegłorocznych mistrzostwach zgłosiło 13 państw: ARG, BEL, BLR, CHN, CUB, DEN, CZE, FIN, LTU, MEX, NOR, NZL, PUR
- Natomiast dziewięć federacji zgłosiło innych skifistów: CAN, CRO, GER, ITA, ROU, SUI, UKR, USA i ZIM
- Swoich zawodników zgłosiło w tym roku 19 innych państw, które nie miały swoich przedstawicieli w tej konkurencji w ubiegłorocznych Mistrzostwach Świata w Amsterdamie: BEN, BRA, CIV, EGY, GBR, INA, IRQ, ISR, KAZ, KOR, LBA, MON, POL, SRB, SWE, TUN, URU, UZB i VAN
- W finale A wystartowało czterech ubiegłorocznych finalistów oraz dwóch innych skifistów, ale za to jakich. To Norweg Olaf Tufte – dwukrotny złoty medalista olimpijski w jedyńce (Ateny i Pekin), dwukrotny złoty medalista Mistrzostw Świata w skifie (2001 i 2003 rok), srebrny medalista Mistrzostw Świata w skifie w 2005 i srebrny medalista Igrzysk Olimpijskich w 2000 roku w Sydney w dwójce podwójnej oraz trzykrotnie brązowy medalista Mistrzostw Świata (w 1999 roku w dwójce podwójnej i w 2002 oraz 2007 roku w skifie). Nie wspominając już, że był kilkakrotnym finalistą Mistrzostw Świata w skifie.

Oraz Chorwat Damir Martin – tegoroczny Mistrz Europy w skifie, wicemistrz olimpijski w czwórce podwójnej z 2012 roku w Londynie oraz trzykrotny medalista Mistrzostw Świata Seniorów w czwórce podwójnej, w tym dwukrotnie złoty – w 2010 i 2013 roku.

- W finale B znalazło się trzech skifistów, którzy w ubiegłym roku nie startowali w tej konkurencji. Brytyjczyk Alan Campbell – brązowy medalista Igrzysk Olimpijskich 2012 roku w Londynie w skifie i trzykrotny medalista Mistrzostw Świata także w skifie (2009 r. – II m, 2010 – III m, 2011 – III m) oraz skifista Izraela Dani Fridman, oraz nasz Natan Węgrzycki-Szymczyk
- Wśród dziewiętnastu zawodników, którzy startowali w Mistrzostwach Świata w tym i ubiegłym roku, największy awans w pozycjach miejscowych zanotowali

Norweg + 10 miejsc
 Duńczyk + 6
 Meksykanin + 5
 Chińczyk + 2
 Litwin + 1

Spadki w pozycjach zanotowali jedynie:

Belg - 4 pozycje
 Kubańczyk - 3 pozycje

i słaby skifista Puerto Rico – 10 pozycji, ale to spadek z miejsca 30 na 40-te.

Czterech skifistów utrzymało swoje ubiegłoroczne pozycje:

Czech Ondrej Synek - I miejsce
 Nowozelandczyk Mahe Drysdale - II miejsce
 Białorusin (VII miejsce) i Fin (XV miejsce)

Męska jedynka jest konkurencją o najwyższym wieku złotego medalisty, o najwyższej średniej medalistów i finalistów wśród wszystkich konkurencji olimpijskich. Jedynie w zestawieniu średnich wieku wszystkich zawodników startujących w konkurencji ilość startujących oraz bardzo młody wiek skifistów zajmujących dalsze miejsca przesuwa ją na jedenastą pozycję wśród czternastu konkurencji.

M1x JEDYNKA MĘŻCZYZN					
Średni wiek złotych medalistów	Średni wiek medalistów	Średni wiek finalistów	Średni wiek konkurencji	Średni wiek osad zakwalifikowanych do IO	Średni wiek polskiej osady
33.0	33.0	32.167	25.708	30.556	20

Wśród ośmiu najstarszych skifistów tegorocznych Mistrzostw Świata znaleźli się:

Lp.	Państwo	Wiek	Ostateczne miejsce w Mistrzostwach Świata
1	NOR	39	IV
2	NZL	37	II
3	USA	34	XXI
4	CZE	33	I
5-6	GBR PUR	32	VIII XXXX
7	BRA	31	XVIII
8	BLR	30	VII

Wśród najmłodszych skifistów znaleźli się:

Lp.	Państwo	Wiek	Ostateczne miejsce w Mistrzostwach Świata
1	CIV	16	XXXXI
2	IRQ	19	XXXVI
3-5	CHN INA POL	20	XVII XXX IX
6-9	MON ITA ZIM LBA	21	XXIV XXV XXXI XXXIX

Polskę w tej konkurencji reprezentował Mistrz Świata Juniorów w skifie z 2013 roku oraz dwukrotny medalista Młodzieżowych Mistrzostw Świata w skifie - w 2014 roku zdobył srebrny medal, a w bieżącym roku brązowy.

Po zdobyciu srebrnego medalu w Młodzieżowych Mistrzostwach Świata w Varese w sierpniu 2014 roku wyjechał do USA, gdzie rozpoczął studia na University of California, Berkeley. Stypendium, które otrzymał oprócz nauki zobowiązuje go również do trenowania wioślarstwa. Podstawową konkurencją trenowaną na uczelniach w Stanach Zjednoczonych jest ósemka ze sternikiem i pływał on głównie w tej osadzie. Na jedyńce natomiast tylko w miarę możliwości i wolnego czasu. Również system treningowy jest inny niż w Polsce. Zawodnicy ćwiczą intensywniej i każdy trening jest wyzwaniem z pełną rywalizacją. Efektem tego typu treningu był uzyskany już w grudniu rewelacyjny czas 5:49,9 w teście 2000 metrów na ergometrze. Później jednak przez dwa miesiące borykał się z kontuzjami. Sezon dla studentów wioślarzy w USA kończy się w maju i Natan po zdobyciu srebrnego medalu na ósemce w mistrzostwach National Collegiate Athletic Association pierwszego czerwca powrócił do kraju. Po kilku dniach rozpoczął zgrupowanie w COS-OPO Wałcz przygotowując się do startu na jedyńce w Pucharze Świata Seniorów w Varese. Jednak zbyt krótki czas na ponowne opływanie jedyńki spowodował, że startu w Varese nie można uznać za udany. Natan nie zakwalifikował się do ćwierćfinału wygrywając ostatecznie finał E (XXV miejsce).

Jednak zgodnie z wcześniejszymi założeniami kryterium kwalifikacji startu w Mistrzostwach Świata Seniorów w Aiguebelette było zdobycie medalu w tegorocznych Młodzieżowych Mistrzostwach Świata w Płowdiw. Zawodnik to kryterium wprawdzie w minimalnym stopniu (zdołał brązowy medal) wypełnić. Choć gdyby nieco inne taktycznie rozegranie w tych mistrzostwach wyścigu finałowego z powodzeniem mógł zdobyć złoty medal. Pomiedzy złotym medalem, a brązowym różnica na mecie była minimalna i wynosiła 0,21 sek.

W tegorocznych Mistrzostwach Świata Seniorów w Aiguebelette, które były jego pierwszym startem w seniorskiej imprezie mistrzowskiej na jedyńce, wystartował czterokrotnie – w przedbiegu, ćwierćfinale, półfinale i finale B.

Do Igrzysk Olimpijskich w Rio de Janeiro kwalifikacje uzyskiwali zawodnicy startujący w finale A i trzech pierwszych w finale B.

W pięćoosadowym przedbiegu, oprócz Polaka na starcie stanął Białorusin (w ubiegłorocznych mistrzostwach – siódmy skifista), Niemiec (ubiegłoroczny wicemistrz świata seniorów w jedyńce

wagi lekkiej) oraz dwóch skifistów egzotycznych z Korei Płd. i Vanuatu. Teoretycznie wydawało się, że może dojść do twardej, ciężkiej walki o dwa premiowane bezpośrednim awansem do ćwierćfinałów miejsca. Jednak nasz skifista od startu pilnował miejsca w premiowanej dwójce. Po starcie wprawdzie ostro płynął Niemiec, ale czym ubywało dystansu to i jemu mocy. Natan po objęciu prowadzenia po 800m nie oddał go do samej mety. Na drugim miejscu przy płynął ostatecznie całkowicie nieangażujący się w walkę, ale znający swoje możliwości, rutynowany Białorusin. Polak miał najlepsze rezultaty drugiej, trzeciej i czwartej pięćsetki. Białorusin miał drugie w kolejności rezultaty tych samych pięćsetek, a prowadzący po 500m Niemiec, będąc trzecim przegrał do uzyskującego kwalifikację do ćwierćfinałów Polaka i Białorusina odpowiednio 22,02 i 18,53 sek. Nasz skifista uzyskał trzeci rezultat wszystkich ośmiu przedbiegów, ale wyraźnie widać było, że te pierwsze wyścigi w mistrzostwach najlepsi potraktowali jako rozpoznanie. Zresztą wśród szesnastu skifistów bezpośrednio do następnej fazy awansowali wszyscy, którzy później znaleźli się w finale A i B. Natan Węgrzycki-Szymczyk popłynął dobrze taktycznie i stylowo wykorzystując nadarzącą się okazję na zwycięstwo w tym wyścigu.

Dzięki temu zwycięstwu trafił do nieco łżejszego ćwierćfinału, w którym za groźnego przeciwnika miał jedynie tegorocznego Mistrza Europy – Chorwata i w pewnym sensie Duńczyka, którego pokonał już dość pewnie w tegorocznych Młodzieżowych Mistrzostwach Świata. Duńczyk to zawodnik z finału C ubiegłorocznych Mistrzostw Świata i finału B tegorocznych Mistrzostw Europy. Pozostali Szwajcar, Brazylijczyk i Argentyńczyk nawet teoretycznie nie mogli stanowić zagrożenia dla dobrze dysponowanego w tych mistrzostwach Polaka.

Natan ten wyścig rozpoczął bardzo ostro, prowadząc ponad 1000m. Miał rezultaty obu pięćsetek najlepsze z całej stawki, jednak potem do głosu doszedł przyczajony, płynący na drugiej pozycji Chorwat. Zdecydowanie wzmocnił i minął przechodzącego pewien kryzys naszego skifistę, a uzyskana przewaga w torze nad trzecim Duńczykiem nie stwarzała już żadnego zagrożenia utraty drugiego, premiowanego awansem do fazy półfinałowej miejsca. Polak uzyskał siódmy rezultat ćwierćfinałów, realizując założenia taktyczne. To był drugi jego dobry występ zarówno taktycznie, jak i technicznie.

Niestety rozstawienie wg systemu w półfinale nie było dla Natana zbyt łaskawe. Choć na tym etapie jakie ono by nie było to dla tego młodego debiutanta byłoby mało szczęśliwe. Wraz ze wspomnianym Duńczykiem trafili do jednego wyścigu ze świetnie płynącym w tych mistrzostwach, czwarty w ubiegłym roku Litwinem i dwoma medalistami z ubiegłego roku – złotym Czechem i brązowym Kubańczykiem. Oprócz w/w w tym wyścigu znalazł się ósmy skifista ubiegłorocznych Mistrzostw Świata – Belg Obreno.

Trudno w ogóle dywagować, który półfinał byłby lepszy, bo żeby znaleźć się w tym drugim, musiałby w ćwierćfinale pokonać Mistrza Europy – Chorwata Martina Damira. Na tym etapie w tym wyścigu już nikt z faworytów nie ryzykował i nie czekał. Zaraz po starcie utworzyły się dwie grupki zawodników – walczących o awans (Litwin, Czech i Kubańczyk) i o jak najlepsze miejsce na torze w finale B. Kolejny świetny wyścig w tych mistrzostwach popłynął Litwin Griskonis, prowadząc od startu do mety i pozostawiając w pokonanym polu Mistrza Świata – Czecha Ondreja Synka. Natan Węgrzycki-Szymczyk w dobrym dla siebie stylu od startu płynął na czwartym miejscu, jednak na finiszu dał się wyprzedzić szalejącemu na ostatniej pięćsetce Belgowi Obreno (miał najlepszy rezultat tego odcinka). Polak uzyskał łącznie zdecydowanie

dziewiąty-dziesiąty rezultat obu półfinałów, choć i z dwunastym czasem Duńczyk miał tylko gorszy o 1,68 sek.

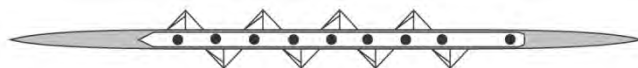
Zapowiadała się więc bardzo ciężka walka o trzy pierwsze miejsca w finale B, premiowane awansem do Igrzysk Olimpijskich w Rio de Janeiro. Finał B ostro zaczął Duńczyk, podobnie jak w wyścigu finałowym tegorocznych Młodzieżowych Mistrzostw Świata. Bardzo blisko niego na początku trzymał się rutynowany weteran – medalista olimpijski Alan Campbell, by natychmiast po 500m przejąć prowadzenie. Natan taktycznie płynął świetnie. Od startu na trzecim, premiowanym miejscu, mając nawet czas drugiej pięćsetki najlepszy z całej stawki i nawet jak ostro od tyłu zaczął atakować inny rutyniarz – Białorusin, to stać było Polaka na skuteczny finisz na ostatnim odcinku. W wyścigu od startu nie liczył się Belg Obreno. Na końcu całkowicie osłabł Duńczyk, a od zawodnika z Izraela Natan był tego dnia po prostu lepszy. Pewne trzecie miejsce dało naszemu skifście przede wszystkim kwalifikacje olimpijskie, ale i poczucie pewności, że pomimo debiutanckiego startu i bardzo młodego wieku, ma w niedalekiej przyszłości walczyć skutecznie z najlepszymi.

To były bardzo dobre mistrzostwa tego zawodnika. Jak sam mówił czuł się w szczytowej formie. Jego wiosłowanie było poprawne technicznie, a przede wszystkim skuteczne na jego obecne możliwości. Trudno przewidzieć dzisiaj jaki wynik osiągnie na Igrzyskach Olimpijskich w Rio de Janeiro, bo trudno do końca powiedzieć jakie będą jego przygotowania na studiach w USA, których w tym roku nie chce zawiesić z uwagi na przygotowania do następnych Igrzysk w Tokio. Natan Węgrzycki-Szymczyk jest zawodnikiem tak zdeterminowanym, że już myśli o walce o medal w Tokio, zdając sobie sprawę, że jeszcze teraz będzie trudno mu się przebić przez całe grono starszych – rutynowanych i utytułowanych skifistów. A przecież za cztery lata najprawdopodobniej wielu z nich nie będzie, a i Natan nabierze zdecydowanie większego doświadczenia, mając za sobą kolejne lata treningów i startów wśród seniorów.

© Julia Kowacic

VII. ÓSEMKA MĘŻCZYZN M8+

Nazwisko i imię	Wiek	Klub
Burda Mikołaj	33 lata	Lotto Bydgoscia
Schodowski Zbigniew	28 lat	AZS AWF Gorzów Wlkp.
Brzeziński Marcin	31 lat	WTW Warszawa
Wilangowski Mateusz	24 lata	Wisła Grudziądz
Fuchs Robert	24 lata	AZS UMK Energa Toruń
Szapkowski Michał	26 lat	Zawisza Bydgoszcz
Aranowski Krystian	27 lat	Zawisza Bydgoszcz
Juszczak Piotr	27 lat	Zawisza Bydgoszcz
Ster. Trojanowski Daniel	33 lata	Zawisza Bydgoszcz

Mikołaj Burda

Zbigniew Schodowski

Marcin Brzeziński

Mateusz Wilangowski

Robert Fuchs

Michał Szpakowski

Krystian Aranowski

Piotr Juszczak

Daniel Trojanowski

Trenerzy klubowi:

Marian Drażdżewski – Lotto Bydgoscia
Piotr Basta – AZS AWF Gorzów Wlkp.
Robert Borys – WTW Warszawa
Krzysztof Zieliński – Wisła Grudziądz
Grzegorz Dudziński – Zawisza Bydgoszcz

Trenerzy prowadzący w reprezentacji:

Wojciech Jankowski
Jerzy Broniec

Prognoza miejsca:

IV-VIII miejsce

Zadanie wynikowe:

kwalifikacja olimpijska – do V miejsca

Ostateczny wynik:

VIII miejsce

W Mistrzostwach Świata w Aiguebelette wystartowało 12 ósemek i była to jedna z niższych ilości w rozegranych do tej pory kwalifikacjach olimpijskich.

Rok i miejsce kwalifikacji	Ilość startujących ósemek
1995 Tampere	14
1999 St. Catharines	11
2003 Mediolan	16
2007 Monachium	16
2011 Bled	13

Mniej było jedynie w kwalifikacjach przed Igrzyskami Olimpijskimi 2000 r. w Sydney, ale kwalifikacje odbywały się wtedy w Mistrzostwach Świata w St. Catharines w Kanadzie i koszty takiego startu były zdecydowanie większe ze względu na transport sprzętu, ale także koszty podróży większej grupy zawodników.

W ostatnich dwóch cyklach olimpijskich ilość startujących waha się w granicach 10-12 osad.

Rok mistrzostw	Ilość startujących ósemek
2009	10
2010	11
2011	13
2013	10
2014	12
2015	12

Jedynie na kwalifikacje olimpijskie przed Igrzyskami Olimpijskimi w Londynie zgłoszono o jedną ósemkę więcej, ale w ostatnich Igrzyskach Olimpijskich w Pekinie i Londynie zakwalifikowano po osiem osad. Natomiast do Igrzysk Olimpijskich 2016 roku w Rio de Janeiro zostanie zakwalifikowana jedna ósemka mniej, co jest wynikiem wspomnianej wcześniej polityki Międzynarodowej Federacji Wioślarskiej FISA, zgodnej ze światową tendencją wyrównywania liczby startujących w Igrzyskach kobiet i mężczyzn. Tak więc z tegorocznych Mistrzostw Świata Seniorów w Aiguebelette kwalifikowało się tylko pięć ósemek (dotychczas z Mistrzostw Świata kwalifikowało się siedem) i jeszcze w przyszłorocznych Finałowych Regatach Kwalifikacyjnych w drugiej połowie maja w Lucernie kwalifikacje zdobędą dwie osady w tej konkurencji (poprzednio zdobywała jedna). Przy dwunastu zgłoszonych osadach system eliminacji do finałów był identyczny jak w przypadku omawianej wcześniej czwórki podwójnej kobiet.

Przez ostatnie dwa cykle olimpijskie od 2009 roku dominującą rolę w tej konkurencji odgrywają Niemcy i Anglicy. Oni też każdego roku byli w finale. W cyklu olimpijskim przed Igrzyskami oraz samymi Igrzyskami Olimpijskimi w Londynie włącznie na najwyższym podium w tej konkurencji zawsze stawali Niemcy, a Anglicy dwa razy byli drudzy (2010 r. i 2011 r.), a na Igrzyskach w Londynie trzeci. W tym czasie dwa razy drudzy byli Kanadyjczycy (2009 i 2012) oraz raz trzeci (2011 r.) w imprezach głównych sezonu wioślarskiego. Po Igrzyskach to się odwróciło. Teraz trzy razy pod rząd Anglicy stali na najwyższym podium, a Niemcy trzy razy stopień niżej. Przez ten siedmioletni okres w finałach było łącznie jedenaście ósemek:

- Niemcy i Anglicy 7 razy
- Holendrzy 6 razy
- Polacy i Amerykanie 4 razy
- Australia i Kanada 3 razy
- Nowa Zelandia, Włochy, Francuzi i Rosjanie 2 razy

Natomiast medale zdobywało przez te dwa cykle olimpijskie od 2009 roku w tej konkurencji siedem państw:

- Niemcy 7 medali
- Anglicy 6 medali
- Kanadyjczycy 3 medale
- Holendrzy 2 medale
- Australijczycy, Polacy i Amerykanie po 1 medalu

W ostatnich dwóch latach 2014 i 2015 w Mistrzostwach Świata startowało po 12 ósemek z niemal tych samych państw. Startujących w 2014 roku Białorusinów w tym roku zastąpili dwukrotni Młodzieżowi Mistrzowie Świata w ósemce ostatnich dwóch lat - Nowozelandczycy.

Jedynie Rosjanie i Polacy wystartowali w tym roku w niezmiennych składach w porównaniu do ubiegłorocznych Mistrzostw Świata. Natomiast Anglicy, Hiszpanie i Niemcy wymienili po 3 wioślarzy. Amerykanie, Włosi i Francuzi wymienili połowę składu osobowego swoich ósemek. Australijczycy i Holendrzy wymienili aż po sześciu wioślarzy, a Chińczycy siedmiu, tzn. że w tym roku przywieźli niemal całkowicie nową ósemkę.

W wyniku tych zmian największy awans zanotowali

- Holendrzy + 5 miejsc
- Włosi + 4
- Hiszpanie i Rosjanie + 1

Niemcy i Anglicy zachowali swoje zeszłoroczne pozycje, a pozostali niestety spadli niżej. Najwięcej:

- Polacy i Francuzi - 5 miejsc
- Amerykanie - 3
- Australijczycy i Chińczycy - 2

Anglicy wsadzili do ósemki trzech ubiegłorocznych złotych medalistów Mistrzostw Świata w czwórce bez sternika.

Holandrzy wsadzili całą czwórkę bez sternika, która w ubiegłym roku była czwarta w Mistrzostwach Świata w Amsterdamie.

Do niemieckiej ósemki z powrotem wsiadło trzech zawodników, którzy już w niej wiosłowali w 2013 roku (srebrny medal).

Męska ósemka pod względem średniej wieku osad we wszystkich czterech działach (złotych medalistów, medalistów, finalistów i całej konkurencji) mieści się mniej więcej w środku zestawienia wśród wszystkich czternastu konkurencji olimpijskich, zajmując odpowiednio miejsca VI - VIII - IX - VI.

M8+ ÓSEMKA MĘŻCZYŹN					
Średni wiek złotych medalistów	Średni wiek medalistów	Średni wiek finalistów	Średni wiek konkurencji	Średni wiek osad zakwalifikowanych do IO	Średni wiek polskiej osady
27.625	26.875	26.75	26.23	26.5	27.5

Wśród sześciu ósemek o najwyższej średniej wieku w tegorocznych Mistrzostwach Świata znaleźli się:

Lp.	Państwo	Średnia wieku	Ostateczne miejsce w Mistrzostwach Świata
1	RUS	29,75	V
2	ITA	28,0	VI
3	GBR	27,625	I
4-5	POL AUS	27,5	VIII IX

Wśród sześciu państw o najniższej średniej wieku znalazły się kolejno ósemki:

Lp.	Państwo	Średnia wieku	Ostateczne miejsce w Mistrzostwach Świata
1	NZL	22,125	IV
2	ESP	23,0	XI
3	CHN	23,625	XII
4	GER	25,75	II
5	USA	25,875	VII
6	FRA	26,75	X

Najstarszymi zawodnikami startującymi w konkurencji ósemek byli:

1	James Chapman	AUS	36 lat
2	Luca Agamennoni	ITA	35 lat
3-4	Pete Reed Nikita Morgachev	GBR RUS	34 lata
5-6	Ivan Podshivalov Mikołaj Burda	RUS POL	33 lata

Natomiast najmłodszymi zawodnikami w tej konkurencji byli:

1-2	Giovanni Abagnale Junjie Fan	ITA CHN	20 lat
3-7	Thomas Murray Michael Brake Brook Robertson Tone Wieten Deming Kong	NZL NZL NZL NED CHN	21 lat

Należy zauważyć, że nasza ósemka jeszcze na Igrzyskach Olimpijskich w Londynie była jedną z najmłodszych w stawce walczących, a obecnie jest jedną z najstarszych.

W tegorocznych swoich krajowych i międzynarodowych startach kontrolnych zawodnicy i osada ósemki zajmowała kolejno miejsca:

STARTY KRAJOWE

31.01 Mistrzostwa Polski na ergometrze wioślarskim - Szczecin

Michał Szpakowski – V miejsce (5:53.9)

Marcin Brzeziński – VI miejsce (5:54.2)

Robert Fuchs – VII miejsce (5:54.9)

Mikołaj Burda – IX miejsce (5:56.1)

Zbigniew Schodowski - XII miejsce (5:57.5)

Krzysztof Aranowski - XIII miejsce (5:57.8)

Piotr Juszcak - XVII miejsce (5:59.0)

M. Wilangowski - XIV miejsce (5:57.9)

8.04 Wiosenne Regaty Długodystansowe - Warszawa (w dwójkach bez sternika)

Brzeziński/Juszczak - I miejsce
Burda/Hojka – II miejsce
Schodowski/Fuchs – III miejsce
Szpakowski/Aranowski - V miejsce
Wojewodzik/Wilangowski - VI miejsce

18-19.04 Mistrzostwa Polski Seniorów w dwójkach bez sternika - Poznań

Brzeziński/Juszczak - I miejsce
Wojewodzik/Wilangowski - II miejsce
Burda/Hojka – III miejsce
Szpakowski/Aranowski - IV miejsce
Schodowski/Fuchs – V miejsce

STARTY MIĘDZYNARODOWE

8.05 Regaty Międzynarodowe - Bled (Słowenia)

II miejsce za Francją - startowały 3 ósemki
FRA, POL, CHN

9-10.05 Puchar Świata - Bled (Słowenia)

II miejsce za Niemcami
Startowało 5 ósemek z 4 państw
CHN, FRA, GER1, GER2, POL

29-31.05 Mistrzostwa Europy Seniorów - Poznań

IV miejsce za GER, GBR i RUS
Startowało 8 państw
BLR, FRA, GBR, GER, NED, POL, RUS, UKR

19-21.06 Puchar Świata - Varese (Włochy)

V miejsce za GBR, GER1, USA, NZL
Startowało 9 ósemek z 8 państw
CHN, FRA, GBR, GER1, GER2, ITA, NZL, POL, USA

10-12.07 Puchar Świata - Lucerna (Szwajcaria)

VI miejsce za GBR, GER, NZL, NED, AUS
Startowało 8 ósemek
AUS, FRA, GBR, GER, ITA, NED, NZL, POL

- Ogółem przed mistrzostwami w Aiguebelette wystartowały ósemki 14 państw
AUS, BLR, CHI, CHN, FRA, GBR, GER, ITA, NED, NZL, POL, RUS, UKR, USA
Na start swoich ósemek w Mistrzostwach Świata nie zdecydowali się Białorusini, Chilijczycy i Ukraińcy. Natomiast swoją ósemkę, podobnie jak w roku ubiegłym, przystąpił Hiszpanie
- Polska ósemka ze wszystkimi spotkała się w bezpośredniej walce w torze
- Ujemny bilans spotkań miała z pięcioma państwami
GBR 0:6, GER 0:5, RUS i USA po 0:1 i NZL 1:2
- Remisowy bilans pojedynków miała z dwoma
z AUS 1:1 i NED 2:2
- Dodatni bilans pojedynków miała z pięcioma państwami
CHN 3:0, FRA 4:2, BLR 2:0, ITA 2:0, UKR 2:0

Polska ósemka, która w ubiegłym roku zdobyła pierwszy w historii medal Mistrzostw Świata Seniorów startuje w tym sezonie w niezmienionym składzie. Niestety starty w tym sezonie były poniżej oczekiwań wszystkich. Polacy oprócz słabo obsadzonych regat w Bled, ani razu nie stanęli na podium. Notabene podobnie było w ubiegłorocznym sezonie. W ubiegłym roku przed Mistrzostwami Świata ujemny bilans pojedynków mieli z czterema ósemkami - Niemcami 0:4, Brytyjkami 2:4 oraz Amerykanami i Rosjanami po 0:2.

Zawodnicy ósemki poprawili w przygotowaniach do tego sezonu wszystkie swoje wyniki indywidualne i wydolnościowe, a jednak nie zostało to uwidocznione w postaci wyników osady. Zawodnicy już podczas Mistrzostw Europy w Poznaniu narzekali na brak świeżości. Przed Pucharem Świata w Varese po zmianie środków treningowych na zgrupowaniu w Wałczu zawodnicy narzekali na bóle nóg po treningach, wywołane być może zbyt intensywnymi treningami biegowymi. Nie udało się odzyskać świeżości i w Varese osada w miarę poprawnie prezentowała się do 1300 m, a dalej walczyła głównie ze swoimi słabościami, a nie z przeciwnikiem. W analizie po starcie ustalono wtedy, że należy zwrócić uwagę na większą intensywność treningu specjalistycznego.

Polska ósemka w Mistrzostwach Świata w Aiguebelette wystartowała trzykrotnie. W przedbiegu, repasażu i finale B. W wyniku losowania nasza ósemka w pierwszym swoim starcie w przedbiegu trafiła na swoich tradycyjnych przeciwników, z którymi zawsze chcemy wygrać, a tylko raz ta sztuka się nam udała. W związku z tym, że tylko jedna osada uzyskiwała bezpośredni awans do finału, reszta przeciwników była mniej istotna, choć startowały w nim czwarta i piąta ósemka ubiegłorocznych Mistrzostw Świata w Amsterdamie - Amerykanie i Francuzi oraz Chińczycy i Hiszpanie.

Nasza ósemka dobrze rozpoczęła ten wyścig i do półmetka prowadziła wyrównaną walkę z Niemcami, mając przy tym najlepsze rezultaty dwóch pierwszych pięćsetek. Trzeba jednak przyznać, że przewaga nad drugimi Niemcami nie była zbyt duża. 0,45 sek. po 500m i 0,93 sek. na półmetku. I właśnie po minięciu półmetka niemiecka ósemka zaczęła zdecydowanie atakować słabnących niestety Polaków. Niemcy mieli najlepsze rezultaty kolejnych dwóch pięćsetek, a nasza ósemka trzeci i czwarty czas wśród całej stawki. Niestety efektem tego była zmiana na pozycji lidera i powiększająca się przewaga Niemców. Kolejno 1,03 sek. po 1500m do 3,46 sek. na mecie. Polska uzyskała na mecie piąty rezultat obu przedbiegów.

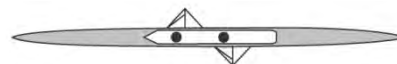
Po porównaniu końcowych rezultatów przedbiegów, ale i mając w pamięci ostateczny bilans spotkań w tegorocznym okresie startów kontrolnych w Pucharach Świata i Mistrzostwach Europy, wydawało się, że nasza ósemka ma ułatwione zadanie w repasażu, gdzie faworytem teoretycznie byli Rosjanie i Polacy. W trakcie wyścigu repasażowego do 1750m wydawało się, że w praktyce realizowała się teoria. Po 500m na czele była nasza ósemka 0,47 sek. przed Rosjanami, potem na czele płynęli Rosjanie przed Polską z przewagą 0,10 sek. na półmetku i 1,42 sek. po 1500m. Na trzecim miejscu w tym momencie płynęli Włosi ze stratą 1,43 sek. do naszej ósemki. To co zrobili na finiszu Włosi warto jest podkreślić. Ich ostatnia pięćsetka była lepsza od czasu polskiej ósemki na tym odcinku o 1,57 sek., a od Rosjan o 1,93 sek. Po porównaniu czasów wszystkich pięćsetek polskiej ósemki, trudno stwierdzić, że nasi zawodnicy nie zrobili finiszu. Kolejno czasy pięćsetek były następujące: 1:19,57 - 1:22,50 - 1:24,05 i 1:22,45 sek. i różniły się one odpowiednio od czasów ósemki włoskiej o -2,03 sek., -0,08 sek., +0,68 sek. i + 1,57 sek. Z tego widać wyraźnie, że Polaków po bardzo mocnym otwarciu w środkowej części toru coś przytknęło, a Włosi w stosunku do nich szli jak przysłowiowy walec, mając następujące czasy kolejnych pięćsetek 1:21,60 sek. - 1:22,58 - 1:23,37 i 1:20,88, czyli tzw. „narzuty czasowe” o wiele mniejsze. Dla porównania „narzuty” polskiej ósemki wynosiły +2,93 sek., +1,55 sek., -1,6 sek., a włoskiej ósemki wynosiły +0,98 sek., +0,79 sek., -2,49 sek. Przy takich narzutach obu ósemek tak musiało się to skończyć, choć powstają pytania: Dlaczego prowadząc 300-250 metrów przed metą niemal długość łodzi, osada nie obroniła przewagi? Czy już nie miała „z czego” czy też nie miał jej kto zebrać? W tym wyścigu jeden z zawodników miał

evidentne problemy żółdkowe. Powstaje pytanie czy to było jedyną przyczyną, gdyż wyścig w finale B rozegrany został przez polską ósemkę wg podobnego scenariusza. Polacy od startu przewodzili całej stawce, prowadząc w nim ponad $\frac{3}{4}$ dystansu z ósemką USA na kolejnych punktach pomiaru czasu co 500m 1,26 - 1,17 - 0,83, aby z nimi przegrać na mecie 1,60 sek. Narzuty naszej ósemki na kolejnych pięćsetkach wynosiły +2,88 sek., +1,84 sek. i -1,24 sek., natomiast ósemki USA odpowiednio +1,53 sek., +1,59 sek. i -3,33 sek.

Widać stąd, co też wynika z trenerskiej analizy, że osada dobrze była przygotowana pod względem siłowo-szybkościowym. Otwarcie wyścigu zawsze było poniżej 1,20 sek. na 500m. Zawodnicy nie wytrzymywali narzuconej sobie prędkości płynięcia łodzi. W każdym z trzech wyścigów brakowało skutecznego od przeciwników finiszu. Być może, że przygotowanie fizyczne i siłowe przesłoniło wykorzystanie elementów technicznych i ekonomicznego ruchu wioślarskiego. Dla osady, jako brązowych medalistów mistrzostw świata, była to psychicznie trudna w tym roku impreza. Pokładane w niej były nadzieje własne i kibiców. Jednak na powtórzenie sukcesu musiało się złożyć wiele czynników. Załoga musi być dobrze przygotowana taktycznie, fizycznie, wydolnościowo i technicznie, a do tego musi mieć trochę szczęścia. A tu w zaistniałej sytuacji z biegu na bieg trzeba było się podnosić i walczyć dalej. A w głowie krążyło wiele niepewności i pojawiały się kolejne znaki zapytania. Poza tym trzeba pamiętać o dwóch starych zasadach. Po pierwsze to, że trzeba do wszystkich przeciwników podchodzić z szacunkiem, odpowiednim nastawieniem i nie można tracić koncentracji, bo nie jeden raz rywale niżej notowani są w stanie sprawić faworytom niemiłą niespodziankę. A po drugie, że w sporcie nadal panuje zasada „bij mistrza”, w naszym przypadku medalistę.

Załoga na razie nie zakwalifikowała się do Igrzysk Olimpijskich, ale z pewnością należy dalej przygotowywać ją do dodatkowych kwalifikacji w Lucernie z różnych względów. Po pierwsze dlatego, że jest ogromna szansa kwalifikacji. Po drugie, że nie powinno się rezygnować w końcówce, przez co zaprzepaszczą włożone w przygotowania środki, energię ludzką, zawodników i osób z ósemką na co dzień współpracujących. A po trzecie, gdyby z tego projektu zrezygnować teraz na finiszu, oznaczałoby to zawieszenie go na wiele lat. Ósemka to duży zespół i gdy nie ma ciągłości, to w jego szkoleniu trudno się go potem rozpoczyna. Należy przypomnieć sobie, że impulsem do budowy obecnej ósemki na poziomie olimpijskim był złoty medal naszych juniorów w Mistrzostwach Świata 1999 roku, a więc 16 lata temu. Może należy zmienić przygotowania, ale też nie za wiele, bo to przecież będzie rok olimpijski, a to nie czas na eksperymenty. Muszą też wiele zmienić sami zawodnicy. W takim okresie nie mogą pojawiać się nieporozumienia i napięcia. Do kwalifikacji w Lucernie pozostało już tylko siedem miesięcy i tak naprawdę jeżeli chcemy być prawdziwymi profesjonalistami to wszystkie problemy i przyjemności, a nawet kłopoty natury osobistej powinny być odłożone na czas przyszły.

Nazwisko i imię	Wiek	Klub
Wierzbowska Anna	25 lat	AZS AWF Kraków
Wierzbowska Maria	20 lat	AZS AWF Kraków

Trenerka klubowa:
Leśniak Artur

Trener prowadzący w reprezentacji:
Marcin Witkowski
Michał Kozłowski

Prognoza miejsca: VIII-XII miejsce
Zadanie wynikowe: kwalifikacja olimpijska - do XI miejsca
Ostateczny wynik: XII miejsce

W tej konkurencji w Mistrzostwach Świata w Aiguebelette także wystartowała rekordowa ilość 21 dwójek.

W dotychczas rozegranych kwalifikacjach olimpijskich startowało:

Rok i miejsce kwalifikacji	Ilość startujących dwójek
1995 Tampere	14
1999 St. Catharines	14
2003 Mediolan	16
2007 Monachium	13
2011 Bled	16

W ostatnich dwóch cyklach olimpijskich od 2009 roku w imprezach głównych wystartowało:

Rok mistrzostw	Ilość startujących dwójek
2009	15
2010	10
2011	16
2013	14
2014	15
2015	21

Ta rekordowa ilość dwójek jest z pewnością spowodowana wspomnianym rozszerzeniem norm kwalifikacyjnych związanych z wyrównywaniem norm kwalifikacyjnych, związanych z wyrównywaniem ogólnej ilości kobiet do ilości mężczyzn, bo właśnie w tej konkurencji normy ilości na igrzyskach najbardziej zostały rozszerzone. W poprzednich Igrzyskach Olimpijskich

startowało 10 dwójek, z czego osiem kwalifikowało się z Mistrzostw Świata poprzedzających Igrzyska oraz dwie z Finałowych Regat Kwalifikacyjnych rozgrywanych na 2,5 miesiąca przed Igrzyskami Olimpijskimi. Natomiast do najbliższych Igrzysk z Mistrzostw Świata w Aiguebelette zakwalifikowało się jedenaście osad, a z regat kwalifikacyjnych zakwalifikują się jeszcze cztery, czyli w Rio de Janeiro razem wystąpi 15 dwójek bez sterniczki kobiet.

Przy tej ilości osad rozegrano cztery przedbiegi, z których tylko pierwsze dwójki awansowały bezpośrednio do dwóch półfinałów A/B, a następnie cztery repasaże, z których po dwie osady uzupełniały dwunastoosadową stawkę półfinałów A/B. Pozostałe rozegrały półfinały C/D. Ze wszystkich półfinałów po trzy pierwsze załogi awansowały do finału wyższego, a pozostałe do niższego. Z półfinałów A/B, do walki o medale w finale A, a pozostałe do finału B i podział miejsc 7-12. Z półfinałów C/D do finału C i walki o podział miejsc w przedziale 13-18, natomiast pozostałe w finale D o ustalenie miejsc 19-21.

Od Igrzysk Olimpijskich niepodzielnie w tej konkurencji rządzą zawodniczki Wielkiej Brytanii, ale w ostatnich dwóch cyklach olimpijskich od 2009 r. we wszystkich imprezach głównych na podium zawsze stały jako jedyne Nowozelandki. Angielki zawsze były na podium od 2010 roku, a od 2012 na najwyższym stopniu. W tym przypadku w tej konkurencji, jak widać, pozostałe dwójki ścigały się tylko o jeden medal. Od 2009 roku czterokrotnie zdobywały go Amerykanki oraz Rumunki i Australijki po dwa razy.

W ciągu tych siedmiu lat od 2009 roku zawsze były Angielki i Nowozelandki, sześć razy były Amerykanki, po pięć razy były Rumunki i Australijki, po trzy razy Niemki i zawodniczki Południowej Afryki, dwa razy Kanada i po razie Chinki, Holenderki i Dunki.

Tak więc tylko 11 państw podzieliło pomiędzy siebie 42 miejsca finałowe w ciągu 7 lat.

Do tegorocznych Mistrzostw Świata nie zostały zgłoszone startujące w ubiegłym roku Irlandki (VIII m w ub. roku) i Serbki (IX m). Doszły za to dwójki ośmiu nowych federacji, a w tym BEL, BLR, CRO, DEN, ESP, NED, POL i CHN.

- Wśród 13 państw, które miały swoje dwójki w Mistrzostwach Świata 2014 i 2015 roku, pięć dwójek płynęło w niezmiennym składzie - CZE, GBR, ROU, RSA i UKR
- Kanadyjki wymieniły połowę składu, ale obie zawodniczki startowały także w ósemce
- Natomiast AUS, FRA, GER, ITA, NZL, RUS, USA zgłosili całkiem nowe osady. Najciekawszą jest Nowa Zelandia - ubiegłoroczne Młodzieżowe Mistrzyni Świata, które na tych mistrzostwach w ubiegłym roku wręcz zdeklasowały rywalki. Najciekawiej została złożona dwójka tegorocznych brązowych medalistek. Jedna zawodniczka w ub. roku wiosłowała w złotej ósemce, a druga w brązowej czwórce podwójnej w Mistrzostwach Świata w Amsterdamie
- Czwarte w tym roku w finale Dunki, dwa lata temu zdobyły srebrny medal Młodzieżowych Mistrzostw Świata w Linzu, ale w dwójce podwójnej
- Wygrywające w tym roku finał B Rumunki, w tym roku nie dublowały swojego startu w ósemce, co nie wyszło ósemce na dobre, gdyż nie zdobyły kwalifikacji olimpijskich. Co ciekawe, w ubiegłorocznych mistrzostwach i ósemka i dwójka były siódme

W efekcie wszystkich rozsad medale zdobyły te same federacje co w ubiegłym roku. Jedynie Amerykanki zamieniły się z Nowozelandkami. Tym razem Nowozelandki były drugie, a Amerykanki trzecie. Z pozostałych federacji największe przesunięcie w górę tabeli zanotowały:

Niemki + 5 miejsc
 Kanadyjki i Francuzki + 4
 Południowoafrykanki + 1

Pozostałe niestety spadły, ale to niekoniecznie jest efektem zmian, a może być może większej ilości zgłoszonych całkiem nowych osad, nie startujących w ubiegłym roku. I tak:

Rosjanki spadek o - 12 pozycji
 Ukraiński - 6
 Czeszki - 4
 Rumunki - 3
 Włoszki - 1

Konkurencja dwójki bez sterniczki znalazła się na czwartym miejscu pod względem najwyższych średnich wieku złotych medalistek wśród czternastu konkurencji olimpijskich, dopiero na dziesiątym miejscu pod względem średniej wieku wszystkich medalistek i finalistek, natomiast była najmłodszą w całej stawce wszystkich zawodników.

W2- DWÓJKA BEZ STERNICZKI KOBIET					
Średni wiek złotych medalistów	Średni wiek medalistów	Średni wiek finalistów	Średni wiek konkurencji	Średni wiek osad zakwalifikowanych do IO	Średni wiek polskiej osady
29.5	26.334	26.084	24.81	25.455	22.5

Wśród sześciu dwójek o najwyższej średniej wieku znalazły się państwa:

Lp.	Państwo	Średnia wieku	Ostateczne miejsce w Mistrzostwach Świata
1	UKR	32,0	XVII
2	GBR	29,5	I
3-4	RSA CAN	27,5	V VI
5	USA	27,0	III
6	NED	26,5	IX

Wśród sześciu dwójek o najniższej średniej wieku znalazły się:

Lp.	Państwo	Średnia wieku	Ostateczne miejsce w Mistrzostwach Świata
1	AUS	21,0	XIII
2	CHN	21,5	XV
3	BLR	22,0	XI
4-6	NZL DEN POL	22,5	II IV XII

Najstarszymi zawodniczkami w tej konkurencji były:

1	Svitlana Novichenko	UKR	33 lata
2	Anna Kontseva	UKR	31 lat
3-4	Heather Stanning Marie Le Nepvou	GBR FRA	30 lat
5-6	Helen Glover Cristy Nurse	GBR CAN	29 lat

Natomiast najmłodszymi zawodniczkami w tej konkurencji były:

1-3	Ina Nikulina	BLR	20 lat
	Maria Wierzbowska	POL	
	Genevieve Horton	AUS	
4-5	Laura Opiea	ROU	21 lat
	Wenjing Cheng	CHN	

Polskę w tej konkurencji reprezentowały siostry, których atrybutami są: dla jednej siła na ergometrze, a dla drugiej młodość. Załoga została włączona do pełnego centralnego szkolenia przygotowującego do obecnego sezonu od jesieni ubiegłego roku. Na stosunkowo mały, wspólny staż treningowy osada prezentuje dość wysoki sportowy poziom międzynarodowy z tendencją wzrostową. Tegoroczne starty w Mistrzostwach Europy oraz Pucharach Świata były dla tej dwójki pierwszymi tak poważnymi zawodami w grupie senierek, a pomimo to zawodniczki potrafiły z zawodów na zawody rozwijać swój potencjał, poprawiać miejsca w kolejnych startach i zmniejszać różnice czasowe do najlepszych dwójek na świecie. W tegorocznych swoich startach krajowych i międzynarodowych zajmowały kolejno następujące miejsca:

KRAJOWE

31.01 Mistrzostwa Polski na ergometrze wioślarskim - Szczecin

Anna Wierzbowska - I miejsce (6:42.1)

Maria Wierzbowska - XIV miejsce (7:09.2)

8.04 Wiosenne Regaty Długodystansowe - Warszawa

I miejsce w konkurencji W2-

18-19.04 Mistrzostwa Polski Seniorów w dwójkach bez sterniczki - Poznań

I miejsce w konkurencji W2-

MIĘDZYNARODOWE

8.05 Regaty Międzynarodowe - Bled (Słowenia)

VII miejsce - startowało 10 osad z 5 państw. W tych regatach, ze względu na brak konkurencji w ósemce kobiet, Chińczycy zgłosili wszystkie zawodniczki z ósemki i stąd aż sześć dwójek kobiet z Chin oraz

CHI, CRO, NED i POL

9-10.05 Puchar Świata - Bled (Słowenia)

XI miejsce - startowało 13 dwójek z 7 państw. Podobnie jak w Regatach Międzynarodowych pierwszego dnia startowało sześć dwójek chińskich, dwie z Białorusi oraz

CHI, CZE, ESP, NED i POL

29-31.05 Mistrzostwa Europy Seniorów - Poznań

VI miejsce - startowało 13 państw europejskich

CRO, CZE, DEN, ESP, FRA, GBR, GER, IRL, NED, POL, ROU, RUS, UKR

19-21.06 Puchar Świata - Varese (Włochy)

VIII miejsce - startowało 15 dwójek z 12 państw

ARG, AUS, CHN, CRO, DEN, FRA, GBR1, GBR2, GER, ITA1, ITA2, NZL, POL, USA1 i USA2

10-12.07 Puchar Świata - Lucerna (Szwajcaria)

VI miejsce - startowało 19 dwójek z 16 państw

AUS, CAN, CRO, CZE, DEN, ESP, FRA, GBR1, GBR2, GER1, GER2, IRL, ITA, NED, NZL1, NZL2, POL I RSA

- Ogólnie przed Mistrzostwami Świata w Aiguebelette wystartowały dwójki bez sterniczki z 22 państw
ARG, AUS, CAN, CHI, CHN, CRO, CZE, DEN, ESP, FRA, GBR, GER, IRL, ITA, NED, NZL, POL, ROU, RUS, RSA, UKR, USA
Do startu w tej konkurencji w Mistrzostwach Świata nie zdecydowali się zgłosić swoich dwójek ARG, CHI i IRL
- Polki spotkały się w bezpośredniej walce w torze przed Mistrzostwami Świata z osadami 20 państw
- Pozytywny wynik spotkań miały z przedstawicielkami 5 państw
AUS 2:0, ITA 4:0, CRO 2:0, CHI 3:0, RUS 1:0
- Ujemny bilans w bezpośredniej walce miały z dwójkami 14 państw
NZL 0:3, GBR 0:4, RSA 0:2, DEN 1:3, CAN 0:1, USA 0:2, CHN 0:5, NED 0:3, ESP 1:4, IRL 0:1, GER 0:1, ROU 0:1, BLR 0:1
- Remisowy bilans miały z dwójkami 2 państw FRA 2:2, UKR 1:1

W Mistrzostwach Świata w Aiguebelette Polki wystartowały cztery razy - w przedbiegu, repasażu, półfinale A/B i finale B.

W przedbiegu nasze zawodniczki do jednego wyścigu trafiły z dwoma medalistkami tegorocznych Mistrzostw Europy w Poznaniu - Holandią i Rumunią. Przy tylko jednej awansującej dwójce nie miały większych szans, choć trzeba stwierdzić, że próbowały walczyć ponad 1000m. Prowadziły stawkę po 500m, a ich straty na półmetku do prowadzących już Holenderek wynosiły zaledwie 0,49 sek. Jednak dalej nie miały sił, aby dotrzymać tempa walczącym ze sobą o zwycięstwo Holenderkom i Rumunkom. Różnica pomiędzy nimi na mecie wynosiła 0,06 sek., a Polki uległy 3,97 sek. Jednak ich rezultat na mecie był ósmym wśród całej stawki czterech przedbiegów, a więc pozwalał optymistycznie patrzeć na kolejne wyścigi repasażowe.

W repasażu, w którym startowały Polki, zdecydowanie najlepsze okazały się Kanadyjki, prowadząc od startu do mety i mając najlepsze czasy wszystkich czterech pięćsetek. Nasze zawodniczki pokazały także, że potrafią walczyć. Ich straty do prowadzących Kanadyjek były niewielkie i wynosiły na poszczególnych punktach kontrolnych pomiaru czasu 0,02 - 0,73 - 0,97 - 1,98 sek. Dzięki temu nie dopuściły do nerwowej sytuacji i walki o awans do półfinałów A/B z Australijkami, które na mecie straciły do Polek 2,02 sek. Nasze zawodniczki uzyskały piąty rezultat tej fazy eliminacji. W półfinale do jednego wyścigu trafiły ze złotymi i srebrnymi medalistkami - Wielką Brytanią i Nową Zelandią oraz brązowymi medalistkami tegorocznych Mistrzostw Europy - Rumunią (czwarte w ubiegłorocznych Mistrzostwach Świata) oraz młodymi Dunkami, które w każdym wyścigu w tych mistrzostwach pokazywały dobrą jazdę. W przedbiegu trzeci rezultat na poziomie Mistrzyń Świata i Mistrzyń Olimpijskich Angielek, a w repasażu zdecydowanie miały najlepszy rezultat. Być może w tym półfinale został popełniony błąd taktyczny, gdyż nasze zawodniczki próbowały nawiązywać walkę z za silnymi na ich obecny poziom rywalkami. Do trzeciego, premiowanego awansem do finału miejsca kolejno im brakowało 0,36 sek. - 2,11 sek. - 3,0 sek. i na mecie 4,26 sek. Możliwe, że trzeba było chłodno ocenić przed finiszem swoje szanse na awans i dalej się nie szarpać, jak to zrobili w pierwszym półfinale Francuzki czy w naszym Białorusinki. Francuzki korespondencyjnie miały słabszy czas od Polek 7,64 sek., a Białorusinki bezpośrednio przegrały z Polkami 20,37 sek.

Nasze zawodniczki w kolejnym swoim starcie w finale B, starcie o kwalifikacje olimpijskie, stanęły z trzecim rezultatem półfinałowym wśród dwójek, które nie weszły do finału A. Różnica pomiędzy ich rezultatem, a drugim Holenderką wynosiła zaledwie 0,62 sek. Chyba poczuły się zbyt mocne i w tym momencie został popełniony drugi błąd taktyczny. Zaczęły od startu prowadzić i podbijać tempo tego wyścigu. Miały najlepszy rezultat pierwszej pięćsetki, drugi rezultat kolejnej, ale ciągle były na czele i w tym momencie rutynowane i mocniejsze od Polek Rumunki, Niemki i Holenderki zaczęły podganiać jeszcze bardziej tempo wyścigu, czego nasze zawodniczki same nie wytrzymały. Trzecią i czwartą pięćsetkę miały najslabsze z całej stawki. Dla odmiany Białorusinki całkowicie odwrotnie jak w lustrzanym odbiciu. Jak Polki prowadziły, one były ostatnie, natomiast jak Polki miały najslabsze czasy dwóch pięćsetek, to one miały najlepsze z całej stawki. Taka sytuacja skończyła się tym, że ku rozpaczy zawodniczek i wszystkich obserwatorów na mecie Polki były szóste, choć 500m przed metą jeszcze drugie, tracąc do przedostatniej Białorusi 0,84 sek., do czwartych Francuzek 0,86 sek., a trzecich w tym wyścigu Holenderek 1,17 sek. Stąd widać jak to był wyrównany wyścig, ale to Polki były ostatnie i to one muszą odroczyć pakowanie się do wyjazdu na Igrzyska w Rio de Janeiro. Na końcowym etapie tego wyścigu wkradło się do ich wiosłowania zbyt dużo nerwowości w momencie „napływania” na nie osad Francji i Białorusi. W przyszłości należy pracować z tą osadą nad skutecznym finiszem, odpornością na stres, skupieniem w najważniejszych biegach. Niezbędne jest wzmocnienie fizyczne młodszej z sióstr - Marii. Widać było, że każdy wyścig w tych zawodach bardzo dużo ją kosztował pod względem zmęczenia. Po niby w miarę spokojnym półfinale, trzecim biegu w tych mistrzostwach, zawodniczka długo nie mogła dojść do swojej równowagi. W ostateczności przy czterech rozgrywanych wyścigach nakładające się zmęczenie u dwudziestoletniej zawodniczki musiało rzutować na ostateczny wynik, tym bardziej, że taktyka rozgrywania wyścigów zakładała walkę bez kalkulacji na poszczególnych etapach regat.

W przyszłości przy tak długich i wymagających pełnego zaangażowania zawodach trzeba lepiej rozkładać siły na dystansie i na poszczególnych etapach. Kiedy zawodniczki nabiorą tych umiejętności powinny lepiej znosić trudy zawodów. Reasumując, należy podkreślić, że zawodniczki wykonały dużą i skuteczną pracę podczas całego sezonu i jeżeli w tak szybkim tempie dalej będą się rozwijać, to powinny wykorzystać kolejną szansę kwalifikacji do Igrzysk podczas Finałowych Regat Kwalifikacyjnych w maju w Lucernie. Są jeszcze cztery miejsca, ale i kandydatek nie brakuje. Na „placu boju” pozostały jeszcze ubiegłoroczne finalistki Mistrzostw Świata - Australijki (Australijczycy w tym roku postawili wszystko na ósemkę, ale przegrali i być może wrócą do dwójki). Pozostały Chinki, które przecież na początku sezonu były nie do pokonania, a potem Chińczycy zrobili jakiś błąd, bo cała ekipa na tych mistrzostwach (oprócz skifistki) wypadła bardzo słabo. Pozostały także Irlandki i Serbki, które na tych mistrzostwach w dwójkach bez sterniczki nie zostały zgłoszone. O wiele mocniejsza może stanąć na starcie osada rosyjska. Na wiosnę po zimowych przygotowaniach o wiele mocniejsze mogą być dwójki, które w Aiguebelette uplasowały się poza nami. Na razie jednak to nasze zawodniczki są osadą, która w pierwszej kolejności nie zakwalifikowała się do Igrzysk, jest młoda i rozwijająca swoje umiejętności, dlatego z pewnością trzeba ją dobrze profesjonalnie przygotować i dać jej powtórnie szansę.

IX. DWÓJKA PODWÓJNA MĘCZYZN M2x

Nazwisko i imię	Wiek	Klub
Czaja Dominik	20 lat	AZS AWF Warszawa
Zawojski Maciej	23 lata	AZS AWF Warszawa

Trenerzy klubowi:
Jarosław Szymczyk
Adam Skwarski

Trener prowadzący w reprezentacji:
Aleksander Wojciechowski

Prognoza miejsca: VIII-XIV miejsce
Zadanie wynikowe: kwalifikacja olimpijska – do XI miejsca
Ostateczny wynik: XIV miejsce

Do Mistrzostw Świata w Aiguebelette zgłoszono 29 męskich dwójek i to też była rekordowa ilość, choć w tej konkurencji zasady i ilość kwalifikujących się osad w stosunku do poprzednich Igrzysk w ogóle się nie zmieniły.

W dotychczasowo rozegranych kwalifikacjach olimpijskich startowało kolejno:

Rok i miejsce kwalifikacji	Ilość startujących dwójek
1995 Tampere	27
1999 St. Catharines	18
2003 Mediolan	26
2007 Monachium	27
2011 Bled	22

W ostatnich dwóch cyklach olimpijskich od 2009 roku w Mistrzostwach Świata Seniorów startowało:

Rok mistrzostw	Ilość startujących dwójek
2009	18
2010	15
2011	22
2013	17
2014	23
2015	29

Do Igrzysk Olimpijskich 11 dwójek zakwalifikowało się z tegorocznych Mistrzostw i pozostały jeszcze miejsca dla dwóch pierwszych osad z przyszłorocznych Finałowych Regat Kwalifikacyjnych w połowie maja w Lucernie.

Przy tej ilości zgłoszeń system eliminacji osad do finałów przewiduje najpierw rozegranie pięciu przedbiegów, z których po cztery pierwsze dwójki awansują bezpośrednio do ćwierćfinałów. Pozostali walczą w dwóch repasażach, z których po dwie pierwsze dwójki uzupełniają dwudziestoczteroosadową stawkę ćwierćfinałową. System awansu od ćwierćfinałów do finałów opisano w poprzednim rozdziale. Dwójki, które nie zakwalifikowały się do ćwierćfinałów rozgrywają finał E o ustalenie miejsc 25-29.

W tej konkurencji Mistrzami Olimpijskimi w Londynie byli Nowozelandczycy. Natomiast Mistrzami Świata w ciągu ostatnich dwóch cykli olimpijskich od 2009 roku dwa razy byli Nowozelandczycy (2010-2011), dwa razy Chorwaci (2014-2015) oraz po razie w każdym wypadku w roku poolimpijskim w 2009 roku – Niemcy i w 2013 roku – Norwegowie. Pozostałymi medalistami olimpijskimi w Londynie kolejno byli Włosi i Słowacy. Natomiast pozostałe medale w Mistrzostwach Świata od 2009 roku zdobywali Francuzi – 3, Litwini i Włosi po 2 oraz Estończycy, Anglicy, Niemcy i Nowozelandczycy po jednym.

W finałach wszystkich imprez głównych od 2009 roku tj. Mistrzostwach Świata i Igrzyskach Olimpijskich przez siedem lat byli:

- Niemcy i Nowa Zelandia 6 razy
- Francja, Australia i Litwa 4 razy
- Słowenia, Wielka Brytania i Włochy 3 razy
- Norwegia, Argentyna i Chorwacja 2 razy
- oraz Estonia i Serbia po 1 raz

Z pierwszego zestawienia widać, kto w tej ciężkiej fizycznie, bardzo siłowej konkurencji w ostatnich latach dominuje.

Niestety nie ma wśród wymienionych państw polskiej dwójki, pomimo wielu prób zbudowania takiej osady. Jednak zawsze priorytetową osadą w wioślach krótkich u nas była czwórka podwójna, a dwójka była budowana z kolejnych zawodników. Ostatni raz w finale Mistrzostw Świata była osada M. Słoma – M. Brzeziński (IV m w 2006 roku), a jedyny medal Mistrzostw Świata zdobyli dla Polski A. Korol – M. Kolbowicz (brązowy w 1998 roku), a ostatni raz w finale Igrzysk Olimpijskich wystąpiła polska dwójka w 2000 roku w Sydney (także A. Korol – M. Kolbowicz – VI m).

W konkurencji w stosunku do ubiegłorocznych Mistrzostw Świata wystartowało dziesięć nowych dwójek – z AZE, CUB, CZE, EGY, FRA, MAR, PER, POL, SLO i UKR. Natomiast Kanadyjczycy i Austriacy w tym roku nie zdecydowali się zgłosić swojej osady w tej konkurencji.

Wśród dziewiętnastu dwójek, które rywalizowały w Mistrzostwach Świata 2014 i 2015 roku, dziewięć wystartowało w tych samych zestawieniach osobowych i byli to AUS, BUL, CRO, DEN, ESP, GBR, HUN, LTU i NOR. Trzy federacje Chin, Estonii i USA zgłosiły innych zawodników, a siedem państw – ARG, GER, ISR, ITA, LAT, NZL i SRB dokonało roszad w swoich składach.

Najciekawszych dokonali:

- Niemcy - gdzie do dwójki wsiadł niemalże weteran wioślarskich torów, kilkakrotny medalista w skifie i ubiegłoroczny piąty jedynkarz Mistrzostw Świata – Marcel Hacker

Włosi - którzy do swojej dwójki wsadzili tegorocznego Mistrza Świata Juniorów w jedynce

a Serbowie - tegorocznego młodzieżowego wicemistrza świata, także w jedynce

Z dwójek nowo zgłoszonych z najbardziej znanymi zawodnikami byli chyba:

Azerowie - z finalistą olimpijskim (V miejsce) i ubiegłorocznych Mistrzostw Świata (VI m), niegdyś Mistrzem Świata Juniorów (2008 rok) – wszystko w jedynce – A. Aleksandrowem oraz medalistą Mistrzostw Świata Juniorów, także w jedynce – B. Yotovem

Czesi - z Młodzieżowym Mistrzem Świata (2014 r.) i Mistrzem Świata Juniorów (2012) także w jedynkach – Michałem Plockiem

W wyniku tych rozsad, ale przede wszystkim jakości przygotowań, największy awans w rankingu tegorocznych Mistrzostw Świata w stosunku do roku ubiegłego zanotowała:

- Nowa Zelandia + 5 pozycji
- USA + 4
- Litwa + 2
- Niemcy i Łotwa, ale na dalekim miejscu (z 23 na 22) + 1

Jedynie dwie dwójki zajęły to samo miejsce co w roku ubiegłym. Byli to Mistrzowie Świata w tej konkurencji Chorwaci oraz Węgrzy na 21 miejscu.

Pozostali zanotowali niestety spadek, co jest powodem nie tylko może nieudanych zmian, ale przede wszystkim dojścia bardzo wielu nowych dwójek oraz możliwych błędów w przygotowaniach do mistrzostw.

Największe spadki zanotowali:

- Izrael - 15 pozycji
- Chiny - 14
- Włochy i Estonia - 8
- Bułgarzy i Serbowie - 4
- Duńczycy - 3
- Australia, Norwegia, Argentyna i Hiszpania - 2
- Wielka Brytania - 1

Pod względem średniej wieku wśród czternastu konkurencji olimpijskich

- Złoci medaliści – Chorwaci znaleźli się na jedenastej z kolei pozycji
- Medaliści tej konkurencji na dziewiątym
- Finaliści na siódmym
- Wśród wszystkich startujących zawodników dopiero na dwunastym

M2x DWÓJKA PODWÓJNA MĘŻCZYZN					
Średni wiek złotych medalistów	Średni wiek medalistów	Średni wiek finalistów	Średni wiek konkurencji	Średni wiek osad zakwalifikowanych do IO	Średni wiek polskiej osady
26.5	26.5	27.0	25.518	25.728	21.5

Wśród siedmiu dwójek o najwyższej średniej wieku znaleźli się:

Lp.	Państwo	Średnia wieku	Ostateczne miejsce w Mistrzostwach Świata
1	GER	32,5	IV
2-3	ARG UKR	30,0	XIX XVII
4	ESP	28,5	XX
5	NZL	28,0	III
6-7	NOR DEN	27,5	XII XV

Wśród dwójek o najniższej średniej wieku znaleźli się:

Lp.	Państwo	Średnia wieku	Ostateczne miejsce w Mistrzostwach Świata
1	CHN	20,5	XXV
2-3	POL MAR	21,5	XIV Nie stanęli na starcie repasażu
4-6	AZE HUN ISR	22,0	VII XXI XXVIII

Najstarszymi zawodnikami w tej konkurencji byli:

1	Marcel Hacker	GER	38 lat
2	Sergii Gryn	UKR	34 lata
3	David Jirka	CZE	33 lata
4	Noe Castillo del Guzman	ESP	32 lata
5	Cristian Rosso	ARG	31 lat

Natomiast najmłodszymi zawodnikami w tej konkurencji byli:

1-2	Giacomo Gentili Saad Rettali	ITA MAR	18 lat
3-5	Boris Yotov Xulin Ni Tomer Shvartsman	AZS CHN ISR	19 lat

Polskę w tej konkurencji reprezentowała młoda dwójka Zawojski – Czaja (23 i 20 lat), którzy na początku czerwca po Mistrzostwach Europy w Poznaniu pokonali w wewnętrznej rywalizacji późniejszych srebrnych medalistów tegorocznej letniej Uniwersjady – Wicenciaka i Grabowskiego, którzy do tego momentu byli pierwszą dwójką reprezentacyjną w tej konkurencji.

D. Czaja i M. Zawojski oraz inne polskie dwójki przed Mistrzostwami Świata w tegorocznych krajowych i międzynarodowych swoich startach kontrolnych osiągnęli następujące rezultaty:

STARTY KRAJOWE

31.01 Mistrzostwa Polski na ergometrze wiosłarskim - Szczecin

Maciej Zawojski – XIX miejsce (5:59.8)
Dominik Czaja – XXVIII miejsce (6:07.4)

8.04 Wiosenne Regaty Długodystansowe - Warszawa

Maciej Zawojski – III miejsce
Dominik Czaja – IV miejsce

18-19.04 Mistrzostwa Polski Seniorów w jedynkach - Poznań

Dominik Czaja – IV miejsce

Maciej Zawojski – VI miejsce

STARTY MIĘDZYNARODOWE

8.05 Regaty Międzynarodowe - Bled (Słowenia)

III miejsce (Radosz-Chabel)

za FRA1 i FRA2, a przed HUN, NED, EST

startowało 12 dwójek z 9 państw

CHN, EST1, EST2, FRA1, FRA2, HUN, ISR, NED, POL, SLO1, SLO2, SUI

9-10.05 Puchar Świata - Bled (Słowenia)

Dwójka Grabowski-Wicenciak nie weszła do półfinału

Startowało 16 dwójek z 14 państw

AUT, BUL, CHN, CZE, EGY, ESP, EST1, EST2, GER1, GER2, HUN, ISR, NED, POL, SRB, SUI

29-31.05 Mistrzostwa Europy Seniorów - Poznań

XVII miejsce (Grabowski-Wicenciak)

Startowało 20 państw

AUT, AZE, BLR, BUL, CZE, DEN, ESP, EST, FRA, GBR, GER, HUN, ISR, LAT, LTU, NOR, POL, SLO, SRB, UKR

19-21.06 Puchar Świata - Varese (Włochy)

V miejsce (Zawojski-Czaja)

Startowało 20 dwójek z 18 państw

ARG, AUS, AUT, AZE, BUL, CHN, CRO, CZE, DEN, GBR, GER, HUN, IRI, ITA1, NOR, PER, POL, USA1

10-12.07 Puchar Świata - Lucerna (Szwajcaria)

XIII miejsce (Zawojski-Czaja)

Startowało 19 dwójek z 18 państw

AUS, AUT, CRO, CZE, DEN, ESP, EST, FRA, GBR, GER, ITA, LAT, NED, NOR, NZL, POL, SRB, USA1

Polska dwójka w Mistrzostwach Świata wystartowała czterokrotnie – w przedbiegu, ćwierćfinale, półfinale C/D i finale C.

W przedbiegu, z którego bezpośrednio do ćwierćfinałów awansowało cztery z pięciu osad, trafili wprawdzie na mistrzów i wicemistrzów świata w tej konkurencji sprzed dwóch lat z Mistrzostw Świata w Chungju, siedemnastą w ubiegłorocznych mistrzostwach Argentynę (choć dla odmiany dwa lata temu w Chungju byli na piątej pozycji w finale, a na Igrzyskach w Londynie na czwartym miejscu, ale to tylko jeden z dwóch zawodników, bo w tym roku po słabym występie ubiegłorocznym nastąpiła wymiana połowy składu) i nową osadę Kuby. Polacy w tym wyścigu od startu jakby przestraszeni płynęli słabo na piątym – ostatnim miejscu przez ponad 500m, a następnie na czwartym do mety, nie nawiązując praktycznie żadnej walki z poprzedzającymi ich osadami Litwy, Kuby i Norwegii, tym bardziej, że okazało się, że Argentyna, która niejedyn raz potrafiła wszystkich zaskoczyć w tej konkurencji, w tym roku jest bardzo słaba (ostatecznie zajęła w mistrzostwach XIX miejsce). Nasza dwójka na mecie straciła 9,83 sek. do pierwszych Litwinów i 3,87 sek. do poprzedzających ich Norwegów. Być może była to ich taka taktyka, a być może niepewność co do swojej dyspozycji. Kiedy jednak w świetnym swoim starciu w Pucharze Świata w Varese byli, co tu dużo mówić, w gazie to pływali żywiołowo i skutecznie, bez respektu dla najlepszych rywali.

W fazie przedbiegów osiągnęli dopiero siedemnasty rezultat wszystkich pięciu przedbiegów, ale awansowali bezpośrednio do ćwierćfinałów.

Nasza dwójka w ćwierćfinałach wyglądała już zdecydowanie inaczej (stąd wniosek, że w przedbiegu to była taka obrona taktyka). Tylko, że w ćwierćfinale to przeciwnicy okazali się dla nich zbyt mocni. Polacy ruszyli ze startu z impetem, płynąc na trzecim, premiowanym awansem do półfinałów A/B miejscu, ale z analizy czasów poszczególnych pięćsetek widać, że już na drugiej zaczęli wytracać prędkość, a pomału pozycję. Byli jeszcze wprawdzie na półmetku na trzecim miejscu, ale już różnica pomiędzy nimi, a Bułgarami i Serbami, walczącymi wspólnie o trzecie miejsce, wynosiła 0,71 sek. Natomiast na czele stawki tego ćwierćfinału o zwycięstwo walczymi Nowozelandczykami z Niemcami. Niestety druga połowa dystansu okazała się dla naszych zawodników brutalna. Serbowie, a szczególnie Bułgarzy okazali się zdecydowanie skuteczniejsi. Nasi zawodnicy zajęli ostatecznie piąte miejsce w ćwierćfinale, tracąc do trzech awansujących do półfinałów Bułgarów aż 9,43 sek. i 4,53 sek. do czwartych Serbów. Uzyskali dopiero osiemnasty rezultat wszystkich czterech wyścigów ćwierćfinałowych i z tym rezultatem nie mieliby szans awansu z żadnego ćwierćfinału. Pokonali bezpośrednio słabych Węgrów, którzy ostatecznie w mistrzostwach zajęli XXI miejsce.

Niestety zamiast w półfinale A/B musieli stanąć do walki w półfinale C/D o finał C i jak najlepsze honorowe miejsce. Okazało się jednak, że i w nim Polakom nie było tak łatwo. Od startu do mety płynęli w tym półfinale na trzecim miejscu, wyprzedzając dwójki Argentyny i Węgier, z którymi już w tegorocznych mistrzostwach wygrali oraz w połowie zmienioną – osiemnastą ubiegłoroczną dwójkę Hiszpanów. Możliwe, że to znowu była tak przyjęta taktyka, aby mieć więcej sił na finał C i w nim zająć jak najwyższe miejsce. W każdym bądź razie na mecie uzyskali czwarty rezultat obu półfinałów C/D.

W finale C po raz drugi w tych mistrzostwach było u tych zawodników (po ćwierćfinale) waleczne nastawienie. Rozpoczęli spokojnie z piątego miejsca po pierwszych 500m, walcząc i atakując przesuwali się kolejno co 500m o jedną pozycję, skończyli wyścig na drugim miejscu. Czasy poszczególnych pięćsetek na dystansie mieli w kolejności z całej stawki sześciu osad – piątą – drugą – trzecią i drugą. Do zwycięskich w tym finale C Serbów zabrakło im 2,81 sek., a pokonali o 0,64 sek. trzecich Duńczyków.

Ostatecznie polska dwójka zajęła czternaste miejsce w mistrzostwach. Nie udało się jej zdobyć kwalifikacji olimpijskich, które zdobywało 11 osad. W finale B w przedziale 1,58 sek. wptynęło pięć osad, a finiszu nie wytrzymali, zajmując ostatnie miejsce – Mistrzowie Świata z 2013 roku Norwegowie. Polakom zabrakło do kwalifikacji trzech miejsc. Przed nimi są Norwegowie i Serbowie. Blisko za nimi byli Duńczycy. Nadal nie należy zapominać o nacjach mających możliwości poprawy jazdy i mogą być groźni, chociażby Argentyna, ale i inne. A niestety miejsca do kwalifikacji pozostały jeszcze tylko dwa. Dwójka podwójna jest taką konkurencją, że na bazie jednego dobrego, mocnego szlakowego można stworzyć z sezonu na sezon dobrą czwórkę, posiłkując się nawet zawodnikami teoretycznie długowiosłowymi, dlatego w przyszłym roku mogą się pojawić całkiem nowe dwójki. Aby dorównać najlepszym, polska osada musi poprawić skuteczność wiosłowania o 4-5 sek. Atutem naszej dwójki startującej w Mistrzostwach Świata w Aiguebelette jest bardzo młody wiek. Pierwszy start w Mistrzostwach Świata Seniorów był dla tych zawodników dobrą lekcją, która może przynieść w przyszłości wiele korzyści. Wzmocnienie fizyczne i poprawa skuteczności wiosłowania na preferowanych tempach mogą być drogą do sukcesów. Korzyścią też może okazać się wewnętrzna konkurencja, a nawet próba „pomieszania” zawodników i poszukiwania optymalnego składu. Bo przecież mamy obecnie też drugą dwójkę wicemistrzów letniej Uniwersjady i to w dobrej obsadzie tej konkurencji. Z drugiej strony niezbędne jest prowadzenie przy czwórce podwójnej minimum dwóch zawodników rezerwowych, którzy przy ewentualnie skąpych środkach finansowych mogą być przygotowywani zarazem do dodatkowych kwalifikacji olimpijskich w dwójce.

X. JEDYNKA KOBIET W1x

Nazwisko i imię	Wiek	Klub
Michalska-Płotkowiak Julia	30 lat	Tryton Poznań

Trener klubowy:
Marcin Witkowski

Trener prowadzący w reprezentacji:
Marcin Witkowski

Prognoza miejsca:	IX-XII miejsce
Zadanie wynikowe:	kwalifikacja olimpijska - do IX miejsca
Ostateczny wynik:	XVIII miejsce

W jedynce kobiet w tegorocznych Mistrzostwach jak w innych konkurencjach, ale głównie żeńskich wystartowała rekordowa liczba 33 skifistek. W dotychczasowych kwalifikacjach olimpijskich startowało ich kolejno:

Rok i miejsce kwalifikacji	Ilość startujących skifistek
1995 Tampere	20
1999 St. Catharines	20
2003 Mediolan	20
2007 Monachium	29
2011 Bled	18

Do Igrzysk Olimpijskich 2012 roku w Londynie zakwalifikowano łącznie 28 skifistek. Według nowych norm kwalifikacyjnych łącznie mogą wystartować 32 skifistki w Rio de Janeiro.

- 9 zakwalifikowało się z Mistrzostw Świata w Aiguebelette
- 7 z Azjatycko-Oceanicznych Kontynentalnych Regat Kwalifikacyjnych
- 6 z Kontynentalnych Regat Kwalifikacyjnych Ameryki Łacińskiej
- 4 z Afrykańskich Kontynentalnych Regat Kwalifikacyjnych
- 3 z Europejskich Kontynentalnych Regat Kwalifikacyjnych, z tym, że na europejskie regaty mogą zgłosić swoje skifistki Australijczycy, Nowozelandczycy, Kanadyjczycy i Amerykanie, jeśli nie zdobyły one kwalifikacji w Mistrzostwa Świata w Aiguebelette
- 2 miejsca dla komisji trójstronnej, która zaprosi federacje nie mające jeszcze kwalifikacji
- 1 miejsce dla gospodarza Igrzysk Olimpijskich, o ile jego przedstawiciel nie zdobędzie kwalifikacji w w/w regatach

W przypadku niewykorzystania przez gospodarza Igrzysk lub komisję trójstronną wyżej wymienionych miejsc zostaną one przyznane federacjom, których skifistki uzyskały najlepsze rezultaty podczas Europejskich Regat Kontynentalnych, ale jeszcze nie zakwalifikowały się do Igrzysk Olimpijskich.

W ostatnich dwóch cyklach olimpijskich od 2009 roku w Mistrzostwach Świata wystartowało:

Rok mistrzostw	Ilość startujących skifistek
2009	18
2010	14
2011	18
2013	18
2014	28
2015	33

W cyklach olimpijskich 2009-2012 i obecnym ta konkurencja ma niewątpliwie kilka bezspornych gwiazd. Są nimi: Mistrzyni olimpijska Czeszka Mirka Knapkova zajmująca w tych cyklach olimpijskich odpowiednio miejsca: 2009 - III m., 2010 - IV m., 2011 - I m., 2012 - I m., 2013 - III m., 2014 - VII m. i 2015 - II m.

Kolejną gwiazdą tej konkurencji jest Nowozelandka Emma Twigg, która była w 2009 r. - IV m., 2010 - III m., 2011 - III m., w 2012 - IV m., 2013 - II m., 2014 - I m. W tegorocznych Mistrzostwach Świata jej federacja jej nie zgłosiła, gdyż ze względu na studia w Szwajcarii nie stawiała się w końcu lutego na wewnętrzne kwalifikacje do Nowej Zelandii i pomimo wielu zewnętrznych interwencji w Aiguebelette wystartowała zawodniczka, która je wygrała. A Nowozelandzki Związek Wioślarski sprawę zamknął krótkim twardym stwierdzeniem „...Sorry! Takie mamy zasady...”.

I pomyśleć, że podczas Igrzysk Olimpijskich 2008 roku w Pekinie Polka Julia Michalska w pierwszym, jedynym na razie swoim starcie olimpijskim Nowozelandkę wyeliminowała z finału wygrywając z nią bezpośrednią walkę o wejście do finału olimpijskiego o 0,05 sek., a potem z Czeszką walczyła w przegranej tym razem walce bezpośrednio o piąte miejsce w finale olimpijskim.

Inna wielką zawodniczką tej konkurencji jest Australijka Kim Crow zajmująca pozycje medalowe od Igrzysk w Londynie, gdzie startując w dwóch konkurencjach zdobyła dwa medale. W dwójce podwójnej – srebrny, a w jedyńce brązowy. Od tamtego czasu w skifie była kolejno 2013 r. - złoty, 2014 - srebrny i w 2015 - złoty medal. Ten ostatni pod nieobecność wspomnianej Emmy Twigg. I jeżeli Emma wygra wewnętrzne Nowozelandzkie kwalifikacje w lutym przyszłego roku to na Igrzyskach Olimpijskich dojdzie do arcyciekawego rewanżu, a przecież ostatniego słowa nie powiedziała jeszcze „nieobliczalna” Czeszka, która potrafi wszystkich zaskoczyć, co wszyscy widzieliśmy podczas finału olimpijskiego w Londynie.

Na pewno w rywalizacji będzie się liczyć dwukrotna brązowa medalistka ostatnich dwóch lat. Chinka Jingli Duan czy powracająca do ścigania się na najwyższym poziomie w skifie Amerykanka Geneva Stone.

Ta konkurencja w ostatnich dwudziestu latach miała szczęście do wielkich nazwisk. Przecież w tej konkurencji największe sukcesy odnosiły Ekaterina Kodotowich-Karsten - sześciokrotna pod rząd finalistka olimpijska w tym pięciokrotnie w skifie, obecnie zakwalifikowała się do siódmych

swoich Igrzysk w deblu. Cztery kolejne medale olimpijskie w skifie Atlanta 1996 i Sydney 2000 złoty, Ateny 2004 srebrny i Pekin 2008 brązowy. Przez trzy Igrzyska Olimpijskie wszyscy pasjonowali się jej walką z inną gwiazdą tej konkurencji Bułgarką Ruymianą Neykową zdobywającą kolejno w Sydney- srebrny, w Atenach- brązowy i Pekinie złoty medal olimpijski. Do dziś nie do osiągnięcia jest jej najlepszy światowy rezultat tej konkurencji z Mistrzostw Świata 2002 roku w hiszpańskiej Seville wynoszący 7:07.71. Do 2004 roku w rywalizacji skifistek na najwyższym podium była Niemka Katrin Rutschow (brązowy medal w Sydney i złoto w Atenach), która zaczynała jako szesnastolatka od srebrnego medalu Mistrzostw Świata Juniorek w 1991 roku. W następnych dwóch latach stając na podium jako Mistrzyni Świata z Polką Agnieszką Tomczak, brązową medalistką w skifie w Mistrzostwach Świata Juniorek w 1992 i 1993 roku.

- Wśród 33 federacji zgłaszających swoje skifistki w tegorocznych Mistrzostwach Świata w Aiguebelette 22 miały również swoje przedstawicielki w roku ubiegłym.
- 17 federacji zgłosiło te same zawodniczki. Były to AUS, AUT, CHN, CZE, DEN, IRL, LAT, LTU, NED, PUR, QAT, RUS, SUI, SWE, UKR, USA, ZIM.
- 5 federacji zgłosiło inne zawodniczki. Były to BLR, GER, ITA, NZL, SRB.
- 6 federacji, które miały skifistki w ubiegłorocznych Mistrzostwach Świata nie zgłosiły ich w tym roku. To ARG, ARM, CRO, GBR, HUN i NOR.
- 11 nowych federacji zgłosiło w tym roku swoje skifistki. To BEL, CHN, ESP, INA, KAZ, KEN, KOR, NGR, POL, TOG i VIE.

W wyniku najróżniejszego rodzaju zmian, przesunięć oraz większej ilości zgłoszonych skifistek najbardziej w górę w klasyfikacji przesunęły się:

Białoruś	+ 12 pozycji
Szwajcaria i Szwecja	+ 10
Zimbabwe	+ 8
Czechy, Niemcy i USA	+ 5
Włochy	+ 4
Litwa	+ 2
Australia	+ 1

Natomiast największe spadki w konkurencji zanotowały:

Nowa Zelandia	- 16 pozycji
Rosja	- 13
Serbia	- 10
Irlandia	- 7
Puerto Rico	- 5
Austria	- 4
Dania i Holandia	- 3
Katar	- 2
Łotwa	- 1

Jedynie skifistka Chin- brązowa medalistka tej konkurencji w obu latach zachowała swoje miejsce. Konkurencja skifu kobiet była w tym roku, podobnie jak poprzednio, jedną z najstarszych konkurencji spośród czternastu konkurencji olimpijskich. Jest to zrozumiałe, bo jest to konkurencja trudna fizycznie i psychicznie w treningu oraz obciążająca bardzo psychicznie na

zawodach, gdyż odpowiedzialność za wyniki nie rozkłada się na osadę, a jest konkretna jednoosobowa.

- Wśród średniej wieku złotych medalistów skif kobiet jest trzeci z kolei wśród najstarszych.
- Także jest trzeci z kolei wśród ogółu medalistów.
- Wśród wszystkich finalistów jest drugi z kolei wśród konkurencji olimpijskich o najwyższej średniej wieku.
- Jedyńka kobiet jest także trzecią konkurencją pod względem najwyższej średniej wieku.

W1x JEDYNKA KOBIEC					
Średni wiek złotych medalistów	Średni wiek medalistów	Średni wiek finalistów	Średni wiek konkurencji	Średni wiek osad zakwalifikowanych do IO	Średni wiek polskiej osady
30.0	30.334	28.334	26.485	28.223	30.0

Najstarszymi zawodniczkami w tej konkurencji były:

1	Julia Levina	RUS	42 lata	XIX miejsce
2	Mirka Knapkova	CZE	35 lat	II miejsce
3	Sanita Popsue	IRL	34 lata	XI miejsce
4	Anna Malvina Svennung	SWE	31 lat	VII miejsce
5-8	Kim Crow	AUS	30 lat	I miejsce
	Fie Udby Erichsen	DEN		XIV miejsce
	Julia Michalska	POL		XVIII miejsce
	Genevra Stone	USA		IV miejsce

Natomiast najmłodszymi zawodniczkami w tej konkurencji były:

1	Dewi Yuliawati	INA	18 lat	XXVI miejsce
2	Akossiwa Ayivon	TOG	19 lat	XXXIII miejsce
3	Veronica Arana Toro	PUR	21 lat	XXXI miejsce
4-5	Eveline Peleman	BEL	22 lata	XXII miejsce
	Elza Gulbe	LAT		XX miejsce

Polskę w tej konkurencji reprezentowała dwukrotna Olimpijka Julia Michalska.

Julia Michalska jest aktualną brązową medalistką Igrzysk Olimpijskich w Londynie w dwójce podwójnej wspólnie z Magdaleną Fularczyk-Kozłowską. Po Igrzyskach wyszła za mąż, urodziła córkę i od ubiegłego roku stara się powrócić do światowej czołówki, tym razem w jedyńce. Do jedyńki ma ogromny sentyment, gdyż w niej była Mistrzynią Świata Juniorek i Młodzieżową Mistrzynią Świata, a na Igrzyskach w Pekinie zajęła w niej szóste miejsce w olimpijskim finale. Tym bardziej, że jest to możliwe organizacyjnie, gdyż zawodniczka z mężem mieszka w Londynie.

Niestety ze względu na zaległości treningowe nie zdołała zakwalifikować się do reprezentacji narodowej na ubiegłoroczne Mistrzostwa Świata w Amsterdamie. W bieżącym roku pomimo w miarę systematycznej realizacji programu szkoleniowego, ale głównie w Londynie, także nie prezentowała się zbyt dobrze w rywalizacji z najlepszymi skifistkami świata. Starty Julii Michalskiej w sezonie startów kontrolnych były bardzo niestabilne, nawet w jednych zawodach z wyścigu na wyścig. Przykładem mogą być Mistrzostwa Europy w Poznaniu, gdzie zawodniczka w przedbiegu i repasażu zajmowała ostatnie miejsca, aby ostatecznie być ósmą. Podobnie w Pucharze Świata w Varese – przyzwoite miejsca w eliminacjach (trzecie w przedbiegu, drugie w repasażu i czwarte w półfinale), aby przegrać ze wszystkimi w finale B.

Wyniki tegorocznych startów krajowych i międzynarodowych Julii były następujące:

STARTY KRAJOWE

31.01 Mistrzostwa Polski na ergometrze wioślarskim - Szczecin

Nie startowała zgodnie z wcześniejszymi ustaleniami

8.04 Wiosenne Regaty Długodystansowe - Warszawa

Nie startowała zgodnie z wcześniejszymi ustaleniami

18-19.04 Mistrzostwa Polski Seniorów w jedynkach - Poznań

II miejsce

STARTY MIĘDZYNARODOWE

8.05 Regaty Międzynarodowe - Bled (Słowenia)

Nie startowała z powodu choroby

9-10.05 Puchar Świata - Bled (Słowenia)

Nie startowała z powodu choroby

29-31.05 Mistrzostwa Europy Seniorów - Poznań

VIII miejsce - startowało 11 państw

BEL, BLR, CZE, DEN, GBR, GER, IRL, LTU, NED, POL, SUI

19-21.06 Puchar Świata - Varese (Włochy)

XII miejsce - startowały 22 skifistki z 17 państw

AUS, AUT, BEL, BLR, BUL, CAN, CHN, DEN, GER, ITA, KOR, NZL, POL, QAT, SUI, SWE, USA

10-12.07 Puchar Świata - Lucerna (Szwajcaria)

X miejsce - startowały 23 skifistki z 20 państw

AUS, AUT, BLR, CZE, DEN, GBR, GER, INA, IRL, ISR, LAT, NZL, POL, QAT, RUS, SRB, SUI, SWE, USA, ZIM

- Ogólnie w tym sezonie wystartowały skifistki z 28 państw
AUS, AUT, BEL, BLR, BUL, CZE, CAN, CHN, DEN, GBR, GER, INA, ISR, IRL, ITA, KOR, LAT, LTU, NED, NZL, POL, QAT, RUS, SRB, SUI, SWE, USA, ZIM
- Julia Michalska spotkała się w bezpośredniej walce z 19 skifistkami
- Dodatni bilans zwycięstw w bezpośredniej walce w torze przed Mistrzostwami Świata w Aiguebelette miała z przedstawicielkami 10 państw
BEL 1:0, BUL 1:0, ZIM 2:0, ISR 1:0, SRB 2:0, SWE 2:1, GER2 2:0, NZL 2:0, SUI2 1:0, KOR 1:0
- Ujemny bilans zwycięstw w bezpośredniej walce w torze miała z 10 skifistkami
SUI 0:5, DEN 0:4, BLR 0:4, LTU 0:2, IRL 0:2, NED 0:2, USA 0:2, AUS 0:1, CZE 0:1, AUT 0:1
- Remisowy bilans zwycięstw w bezpośredniej walce w torze miała z 3 skifistkami
GER 2:2, GBR 2:2, CHN2 1:1

- Polka nie spotkała się w bezpośredniej walce przed Mistrzostwami Świata w Aiguebelette z ubiegłoroczną brązową medalistką Mistrzostw Świata w Amsterdamie Chinką Duan Jingli, która w tym roku wystartowała w Europie tylko raz w Pucharze Świata w Varese (VI miejsce), oraz z pierwszą obecnie skifistką Nowej Zelandii Fioną Bourke, która w Pucharze Świata w Lucernie zajęła piąte miejsce.

Z uwagi na 33 zgłoszone osady według zasad eliminacji Międzynarodowej Federacji Wioślarskiej FISA zastosowano System, jak w przypadku opisanym w rozdziale dwójki wagi lekkiej mężczyzn, gdzie startowała zbliżona ilość 34 osad.

Julia Michalska w tegorocznych mistrzostwach wystartowała maksymalną ilość razy, a więc aż pięciokrotnie. W przedbiegu, w repasażu, w ćwierćfinale, półfinale i finale C. Maksymalna ilość startów, a start praktycznie codziennie też nie pozostała bez wpływu na ostateczne miejsce zawodniczki. Niestety od początku mistrzostw starty Julii nie należały do udanych.

W przedbiegu trafiła na trzy zawodniczki Czeszkę, Irlandkę i Holenderkę, z którymi w tym roku, niestety ile razy się w torze ścigała, tyle przegrała. Była jeszcze Szwedka, z którą miała wprawdzie korzystny bilans. W trakcie startów kontrolnych (2:1), ale patrząc gdzie Szwedka znalazła się w końcowej klasyfikacji (VII miejsce) można domniemać, że albo jej ewidentnie nie wyszedł ten pierwszy start albo z premedytacją go całkowicie odpuściła.

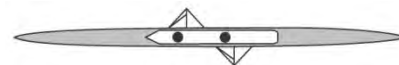
Natomiast Julia Michalska od startu do mety cały czas płynęła na czwartej pozycji mając przy tym wszystkie czasy pięćsetek także czwarte tak jakby zapomniała, że bezpośrednio do ćwierćfinału awans zdobywają z tego przedbiegu pierwsze trzy skifistki. Końcowy rezultat Julii był czternastym z kolei spośród wszystkich sześciu przedbiegów. Brak miejsca w pierwszej trójce spowodował, że Polka musiała wystartować w dodatkowym repasażu. Założeniem taktycznym na ten wyścig, abyając w nim drugie, a nie pierwsze miejsce, gdyż z analizy rozkładu miejsc w przedbiegach przyłożonych do wariantów systemu eliminacyjnego wynikało, że wtedy można trafić do potencjalnie korzystniejszego ćwierćfinału. Niestety wydaje się jednak, że inni trenerzy podobnie dokonali analizy. Julia zamiast prowadzić w tym wyścigu od startu i na finiszu oddać zwycięstwo drugiej zawodniczce, oddała inicjatywę skifistce z Serbii, która wykonała dokładnie to co miała zrobić Michalska. Julia wygrała ten repasaż o 0,12 sek. przed Serbką, ale to było niechciane za bardzo zwycięstwo, gdyż zgodnie z przewidywaniami trafiła do ćwierćfinału z Australijką, Amerykanką, Litwinką i Holenderką, z którymi w tym roku za każdym razem przegrała, a które potem w tych mistrzostwach zajęły kolejno miejsca I – IV – VIII – XV. Na dodatek na starcie tego ćwierćfinału stanęła szósta skifistka ubiegłorocznych Mistrzostw Świata, która jednak w tym roku przyjechała do Francji kompletnie bez formy. A trzeba dodać, że wyścig ćwierćfinałowy był ostatnim dla Julii Michalskiej pozwalającym na dalszą rywalizację marzeń o kwalifikacjach olimpijskich w tych mistrzostwach. Ale trzeba być było niestety w nim co najmniej trzecią. Niestety od początku Polka nie podjęła walki płynąc od startu do mety na piątej pozycji, mając na kolejnych punktach kontrolnych pomiaru czasu co 500 m straty do trzeciego miejsca, ostatniego z dających awans 1,35 – 4,52 – 8,44 i 9,49 sek. na mecie. Można tylko nostalgicznie wspomnieć, że w ćwierćfinale do którego trafiła Serbka, rywalka Julii w repasażu, czas trzeciej zawodniczki zdobywającej awans do strefy półfinałów A/B miały tylko 0,18 sek.

lepszy od naszej zawodniczki przy jej nienajlepszej jeździe w ćwierćfinale. SZKODA! Julia zamiast walczyć w półfinałach A/B musiała stanąć do walki o finał C w półfinałach C/D. W tym wypadku żadnego pocieszenia nikomu nie dało wygranie tego półfinału i to trzeba powiedzieć, że w bardzo „zacnym” gronie, bo druga była Niemka Julia Richter- Wicemistrzyni Olimpijska z Londynu i dwukrotna Mistrzyni Świata w 2011 i 2013 roku w czwórce podwójnej, a trzecia Wicemistrzyni Olimpijska z Londynu właśnie w jedyńce, Dunka Fie Udby Erichsen podobnie jak Julia Michalska walcząca o powrót na wioślarski piedestał także po urodzeniu dziecka. Oglądając ten półfinał widać było, że Julia ambitnie walczy i to właśnie finiszem minęła nieznacznie Niemkę i Dunkę, choć ta ostatnia ewidentnie na finiszu bieg „wypuściła”. Jednak finał C, ostatni wyścig w tych mistrzostwach i możliwe, że ostatni w jej karierze, gdyż medialnie zapowiedziała zakończenie kariery wioślarskiej, był także chyba jej najłabszym w całej seniorskiej karierze. Od startu do mety płynęła na szóstym, ostatnim miejscu. I trudno powiedzieć czy to efekt zmęczenia czy też umysł tak naprawdę w tym momencie już walczył z innymi myślami. Ostatecznie Julia skończyła mistrzostwa na 18 miejscu, w ostatnim wyścigu nie próbując nawet walczyć. Szkoda takiego zakończenia, a zawodniczka jeszcze przed startem zapowiedziała koniec kariery i trudno było się spodziewać, iż przy takich deklaracjach znajdzie jeszcze motywację do ścigania. Cały występ Julii Michalskiej należy ocenić niestety jako słaby. Nie udało się jej zrealizować założonego celu, a wyścigi były bardzo nierówne. Dwa z pięciu zawodniczka wygrała, natomiast te zwycięstwa nie miały wpływu na wynik końcowy. W pozostałych wyścigach, tych ważniejszych, dwa razy była piąta i raz szósta.

Julia nie potrafiła zrealizować założeń faktycznych przyjętych przed wyścigami, nie pokazała determinacji i mimo dość dobrego przygotowania fizycznego nie potrafiła w pełni koncentrować się wyłącznie na ściganiu, co było główną przyczyną nadmiernie odległego miejsca w Mistrzostwach Świata w Aiguebelette.

XI. DWÓJKA BEZ STERNIKA MĘŻCZYZN M2-

Nazwisko i imię	Wiek	Klub
Wojewodzik Konrad	24 lata	Wisła Grudziądz
Hojka Piotr	31 lat	Lotto Bydgoscia

Trenerzy klubowi:

Krzysztof Zieliński – Wisła Grudziądz
Marian Drażdżewski – Lotto Bydgoscia

Trenerzy prowadzący w reprezentacji:

Wojciech Jankowski
Jerzy Broniec

Ostateczny wynik: XX miejsce

W tej konkurencji w Aiguebelette wystartowało 27 dwójek i był to rekord dotychczasowych kwalifikacji, gdyż w dotychczasowych startowało ich kolejno:

Rok i miejsce kwalifikacji	Ilość startujących dwójek
1995 Tampere	22
1999 St. Catharines	20
2003 Mediolan	26
2007 Monachium	24
2011 Bled	24

a w ostatnich dwóch cyklach olimpijskich od 2009 roku w Mistrzostwach Świata startowało kolejno:

Rok mistrzostw	Ilość startujących dwójek
2009	13
2010	14
2011	24
2013	21
2014	20
2015	27

W Igrzyskach Olimpijskich startowało 13 dwójek i taka sama ilość będzie ścigać się na torze olimpijskim w przyszłym roku w Rio de Janeiro.

Z Mistrzostw Świata w Aiguebelette kwalifikacje uzyskało 11 pierwszych dwójek i jeszcze dwa miejsca rozdzielone zostaną w przyszłorocznych Finałowych Regatach Kwalifikacyjnych w połowie maja w Lucernie.

W związku z taką ilością zgłoszonych osad system eliminacji Międzynarodowej Federacji Wioślarskiej FISA przewiduje rozegranie pięciu przedbiegów, z których po cztery pierwsze osady awansowały bezpośrednio do ćwierćfinałów, a następnie dwóch uzupełniających repasaży, z których po dwie pierwsze dwójki uzupełniały dwudziestoczeroosadową stawkę ćwierćfinałową. Pozostałe osady z repasaży rozgrywają na końcu finał E o ustalenie miejsc 25-27. System awansu od ćwierćfinałów do poszczególnych finałów został opisany w poprzednich rozdziałach.

Konkurencja męskiej dwójki bez sternika jest jedną z najwyższą średnią wieku osad w poszczególnych czterech działach wśród konkurencji olimpijskich. Złoci medaliści z Nowej Zelandii Murray-Bond mają swoją średnią wieku zaraz za czeskim skifistą Ondrejem Synkiem. Wśród wszystkich medalistów ta konkurencja jest na czwartym miejscu, wśród finalistów na trzecim i wśród wszystkich startujących na czwartym wśród czternastu konkurencji.

M2- DWÓJKA BEZ STERNIKA MĘŻCZYZN					
Średni wiek złotych medalistów	Średni wiek medalistów	Średni wiek finalistów	Średni wiek konkurencji	Średni wiek osad zakwalifikowanych do IO	Średni wiek polskiej osady
31.0	28.667	28.084	26.482	27.591	27.5

Wśród siedmiu dwójek o najwyższej średniej wieku znaleźli się:

Lp.	Państwo	Średnia wieku	Ostateczne miejsce w Mistrzostwach Świata
1	UKR	39,0	XXIV
2	FRA	32,0	VIII
3-5	NZL	31,0	I
	ITA		V
	CHI		XIX
6-7	GBR	30,0	II
	CRO		XXVII

Wśród dwójek o najniższej średniej wieku znaleźli się:

Lp.	Państwo	Średnia wieku	Ostateczne miejsce w Mistrzostwach Świata
1	BRA	20,0	XXIII
2-3	CHN	21,0	XVIII
	RUS		XIV
4-5	AUS	22,0	VI
	FIN		XXII
6	CAN	23,0	XII
7	ROU	23,5	XI

Najstarszymi zawodnikami w tej konkurencji byli:

1	Oleg Lykov	UKR	42 lata
2	Syrgiy Chykanov	UKR	36 lat
3	Niccolo Mornati	ITA	35 lat
4-6	Eric Murray	NZL	33 lata
	Felipe Leal Atero	CHI	
	Mario Vekic	CRO	

Natomiast najmłodszymi zawodnikami w tej konkurencji byli:

1	Lucas Helesic	CZE	19 lat
2-4	Axel Hack	ARG	20 lat
	Victor Pereira	BRA	
	Vinicios Delazeri	BRA	
5-10	Martin Barakso	CAN	21 lat
	Alexandr Stradoev	RUS	
	Grigorii Shchulepov	RUS	
	Xunman Cheng	CHN	
	Jiankun Shen	CHN	
	Diego Sanchez Sancher	MEX	

Polskę w Mistrzostwach Świata w Aiguebelette reprezentowała dwójka złożona po Pucharze Świata w Lucernie, kiedy na podstawie bardzo słabych wyników podjęto decyzję o niekontynuowaniu dalszych przygotowań czwórki bez sternika, w której obaj zawodnicy byli jej podstawowymi zawodnikami. Obaj byli partnerami w medalowych dwójkach w Polsce, zawodników, którzy w reprezentacji wiosłowali w ósemce. A, że ósemka to duża załoga i musi mieć zawodników rezerwowych dla zapewnienia ciągłości przygotowań w razie kontuzji któregoś z jej członków. Dla rezerwy powstał więc taki skład dwójki bez sternika. Jednak pierwszym zadaniem obu zawodników było zastępowanie w razie potrzeby zawodników w ósemce. Natomiast żeby będąc na zgrupowaniu i na Mistrzostwach Świata mieli także cel sportowy zaproponowany został start tych zawodników w konkurencji dwójki bez sternika bez kwalifikacji krajowych i międzynarodowych, pod warunkiem rezygnacji z dalszych startów, nawet w trakcie mistrzostw w przypadku niezbędnej potrzeby. Trudno w takiej sytuacji można nawet było określić ich szanse i zadania.

Należy jedynie dodać, że Piotr Hojka miał już doświadczenie międzynarodowe w startach w tej konkurencji, gdyż pływając w 2007 roku z J. Godkiem i zajmując siódme miejsce zakwalifikował się do Igrzysk Olimpijskich w Pekinie, lecz na samych Igrzyskach zajął odległe czternaste (ostatnie) miejsce.

W tegorocznych startach kontrolnych przed Mistrzostwami Świata w startach krajowych i międzynarodowych zajmowali następujące miejsca:

KRAJOWE

31.01 Mistrzostwa Polski na ergometrze wiosłarskim - Szczecin

Piotr Hojka - XI miejsce (5:56.9)

Konrad Wojewodzik - XXVI miejsce (6:06.5)

8.04 Wiosenne Regaty Długodystansowe - Warszawa (w dwójkach bez sternika)

Piotr Hojka - II miejsce (wspólnie z M. Burdą)

K. Wojewodzik - VI miejsce (wspólnie z M. Wilangowskim)

18-19.04 Mistrzostwa Polski Seniorów w dwójkach bez sternika - Poznań

Konrad Wojewodzik - II miejsce (wspólnie z M. Wilangowskim)

Piotr Hojka - III miejsce (wspólnie z M. Burdą)

MIĘDZYNARODOWE

W regatach międzynarodowych startowali obaj w czwórce bez sternika z różnymi partnerami, ale w każdym wypadła ona bardzo słabo, dlatego zawieszono jej dalsze przygotowania do startu w Mistrzostwach Świata Seniorów.

- W Regatach Międzynarodowych w Bled - VIII miejsce (ostatnie)
- W Pucharze Świata w Bled - VI miejsce (ostatnie)
- W Mistrzostwach Europy w Poznaniu - XII miejsce (ostatnie)
- W Pucharze Świata w Varese - XII miejsce (ostatnie)

W wyniku powyższych rezultatów osada czwórki bez sternika do Lucerny już nie pojechała. Warto dodać, że czwórka bez sternika z P. Hojką i K. Wojewodzicem w składzie startowała też w ubiegłorocznych Mistrzostwach Świata Seniorów w Amsterdamie, gdzie ostatecznie zajęła XVI (przedostatnie) miejsce.

W Aiguebelette nasza dwójka wystartowała czterokrotnie - w przedbiegach, w ćwierćfinale, półfinale C/D i finale D o miejsca 19-24.

Analizując wszystkie starty naszej rezerwowej dwójki i porównując z kim startowali, z kim przegrali i z kim wygrali to można powiedzieć, że zajęli oni miejsce na jakie ich obecny poziom i przygotowanie pozwalało. Z tej analizy nie można powiedzieć, że gdyby startowali w innym ćwierćfinale, finale czy półfinale C/D, zajęliby lepsze miejsce.

W przedbiegu Polacy trafili do jednego wyścigu z Serbią (późniejszymi brązowymi medalistami tej konkurencji), USA (IX miejsce), Kanadą (XII m), Argentyną (XXVI m) i Finlandią (XXII m). Polacy w tych mistrzostwach zajęli ostatecznie XX miejsce. Teoretycznie najwyżej w ubiegłym roku uplasowała się na szóstym miejscu dwójka Amerykanów, ale to był całkiem inny skład osobowy. Natomiast Serbowie i Kanadyjczycy w tej konkurencji swoich reprezentantów nie mieli. Argentyna była dziewiąta, ale to też całkowicie inny skład, a Finowie w tym samym składzie, ale w zdecydowanie mniejszej obsadzie ubiegłorocznych mistrzostw w tej konkurencji, zajęli w nich XVIII miejsce.

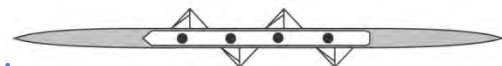
Nasza dwójka od startu do mety płynęła na czwartym miejscu, choć na ostatniej pięćsetce ostro zaczęli finiszować, kiedy inne osady uznały już po 1500m, że końcowe miejsca zostały ustalone. Dzięki temu zdecydowanie zmniejszyli straty do poprzedzających ich trzech dwójek, ale swojego położenia nie zmienili. Zajęli w tym przedbiegu czwarte – ostatnie premiowane awansem miejsce z 14-tym rezultatem wszystkich pięciu przedbiegów. W ćwierćfinale znowu trafili szczęśliwie, tyle tylko, że szczęście trzeba umieć wykorzystywać. Tym razem za przeciwników mieli reprezentantów Południowej Afryki, którzy potem finalnie wygrali finał B (czyli VII-me miejsce), Francuzów (VIII m), Rumunów (XI m), Rosjan (XVI m) oraz powtórnie Finów. Niestety na mecie przyплыли tylko przed Finami, którzy walczyli Polakami nawet do półmetka. Polacy po starcie płynęli na szóstym miejscu ze sporymi stratami do walczącej o awans do półfinałów pierwszej czwórki. Po półmetku nasza dwójka wyszła na piąte miejsce przed Finów, ale widać było, że to nie Polacy wyprzedzili słabych Finów tylko Finowie postanowili dalej już w tym wyścigu się nie męczyć. Natomiast na mecie strata Polaków do trzeciego, dającego awans do półfinałów A/B, wynosiła aż 14.05 sek. i mówi sama za siebie. Przy tym uzyskali dopiero dwudziesty czas wśród dwudziestu czterech rywalizujących na tym etapie osad. To także może świadczyć o dyspozycji naszej dwójki w tegorocznych mistrzostwach. Na tym skończyły się

ciche nadzieje zawodników i ich sympatyków na dobre miejsce w mistrzostwach, a może nawet na ewentualne kwalifikacje olimpijskie. Pozostała jedynie walka o własny honor i dobre samopoczucie. Tu jednak nie należało zapominać, że była to tylko osada złożona z zawodników rezerwowych do pierwszoplanowej ósemki. Niestety kolejny start tych zawodników w Mistrzostwach Świata czyli półfinał C/D też został przez zawodników przegrany. Ulegli w nim jak się później okazało trzem najsłabszym dwójkom finału C i uzyskali dopiero dziewiąty rezultat wśród dwunastu ścigających się łącznie w dwóch półfinałach C/D osad. Również strata do trzeciego dającego do finału C miejsca była duża i wynosiła 8.34 sek. Dopiero w kolejnym - ostatnim wyścigu dla tej dwójki - finale D, kiedy najwyraźniej poziom sportowy był odpowiedni do aktualnych możliwości takiego zestawienia osobowego dwójki, Polacy walczyli o zwycięstwo z osadą Chile. Wygrali wprawdzie Chilijczycy, ale nasi zawodnicy mieli przynajmniej pierwszą i ostatnią pięćsetkę najlepszą z całej stawki. Zajęli drugie miejsce co łącznie dawało im dwudzieste – identyczne jak cztery lata temu także w kwalifikacjach olimpijskich inna nasza dwójka Mattik-Schodowski.

Żaden wyścig dwójki Hojka-Wojewodziec w tegorocznych Mistrzostwach Świata nikogo nie mógł zadowolić. Pomimo tego, że zawodnicy umieli przecież „pływać” w tej trudnej technicznie konkurencji to w Aiguebelette nie umieli się znaleźć i nie potrafili też znaleźć sensownego lekarstwa i wytłumaczenia. Zawodnicy nie potrafili w torze zrealizować założonej taktyki. Realizowali swoją, która nie sprawdziła się w żadnym wyścigu. Liczyli tylko na swój finisz, a okazało się, że był to finisz tylko tempowy bez uzyskiwania przyspieszenia łodzi.

Trudno dzisiaj nawet dyskutować czy ta rezerwowa w gruncie rzeczy dwójka powinna w ogóle wystartować w Aiguebelette. Wydaje się, że tak bo w końcu realizowała trening i miała przed sobą cel. A jak jest cel to jest i pełne zaangażowanie w trening. A o starcie tej dwójki wszyscy z pewnością chcieliby jak najszybciej zapomnieć.

XII. CZWÓRKA BEZ STERNIKA WAGI LEKKIEJ MĘŻCZYZN LM4-

Nazwisko i imię	Wiek	Klub
Stańczuk Mariusz	32 lata	AZS AWF Warszawa
Siemion Łukasz	30 lat	Lotto Bydgoscia
Serwiak Rafał	25 lat	AZS AWFIS Gdańsk
Bernatajtyś Miłosz	33 lata	Lotto Bydgoscia

Mariusz Stańczuk

Łukasz Siemion

Rafał Serwiak

Miłosz Bernatajtyś

Trenerzy klubowi:

Adam Skwarski - AZS AWF Warszawa
Marian Drażdżewski – Lotto Bydgoscia
Piotr Buliński – AZS AWFIS Gdańsk

Trener prowadzący w reprezentacji:

Bartłomiej Pawełczak

Prognoza miejsca:

VII-XII miejsce

Zadanie wynikowe:

kwalifikacja olimpijska – do XI miejsca

Ostateczny wynik:

nie wystartowali w półfinale C/D

Do tej konkurencji zgłoszono 23 czwórki, a do Igrzysk Olimpijskich kwalifikowało się 11 pierwszych osad. W dodatkowych finałowych regatach kwalifikacyjnych w przyszłym roku w połowie maja w Lucernie zakwalifikowanych zostanie jeszcze dwie czwórki. Łącznie w Rio de Janeiro wystartuje 13 czwórek wagi lekkiej. Ten sam system i tyle samo osad zostało zakwalifikowanych do poprzednich Igrzysk Olimpijskich w Londynie.

Taka ilość osad w dotychczasowych regatach kwalifikacyjnych do Igrzysk Olimpijskich nie była rekordowa. W poprzednich kwalifikacjach startowało:

Rok i miejsce kwalifikacji	Ilość startujących czwórek
1995 Tampere	27
1999 St. Catharines	18
2003 Mediolan	21
2007 Monachium	27
2011 Bled	24

W ostatnich dwóch cyklach olimpijskich od 2009 roku i imprezach głównych wystartowało:

Rok mistrzostw	Ilość startujących czwórek
2009	20
2010	15
2011	24
2013	18
2014	19
2015	23

Przy takiej ilości zgłoszeń do Mistrzostw Świata w Aiguebelette zastosowano identyczny System eliminacji, jak w dwójkach podwójnych wagi lekkiej kobiet, gdzie była zgłoszona podobna ilość 22 osad.

Czwórka bez sternika wagi lekkiej mężczyzn ma najwyższą średnią wieku całej konkurencji wśród wszystkich konkurencji olimpijskich. Natomiast sami medaliści i finaliści plasują się gdzieś w środku wśród czternastu konkurencji olimpijskich. Złoci medaliści byli piątą konkurencją wśród najstarszych. Średnia wieku wszystkich medalistów jest również na piątym miejscu, a finaliści nawet na ósmym.

LM4- CZWÓRKA BEZ STERNIKA WAGI LEKKIEJ MĘŻCZYŃ					
Średni wiek złotych medalistów	Średni wiek medalistów	Średni wiek finalistów	Średni wiek konkurencji	Średni wiek osad zakwalifikowanych do IO	Średni wiek polskiej osady
27.75	28.0	26.875	26.642	27.5	30.0

Wśród pięciu czwórek o najwyższej średniej wieku osady znalazły się załogi:

Lp.	Państwo	Średnia wieku	Ostateczne miejsce w Mistrzostwach Świata
1	CZE	32,0	X
2	JPN	31,0	XVIII
3	POL	30,0	-
4	DEN	28,5	II
5-7	USA	28,0	VII
	HKG		XIV
	ESP		XV

Wśród pięciu czwórek o najniższej średniej wieku znaleźli się:

Lp.	Państwo	Średnia wieku	Ostateczne miejsce w Mistrzostwach Świata
1	GRE	17,5	XVI
2	UZB	21,5	XIX
3	RUS	23,75	XX
4	NZL	25,0	IV
5	ITA	25,25	VI

Najstarszymi zawodnikami w tej konkurencji byli:

1	Jesus Gonzalez Alvarez	ESP	41 lat
2-3	Yu Kataoka	JPN	35 lat
	Oleksandr Serdiuk	UKR	
4-8	Jiri Kopac	CZE	33 lata
	Miroslav Jr. Vrastin	CZE	
	Yusuke Imai	JPN	
	Zhongming Huang	HKG	
	Miłosz Bernatajtyś	POL	

Natomiast najmłodszymi zawodnikami w tej konkurencji byli:

1-2	Spyridan Antonis Konstantinos Vardakas	GRE GRE	17 lat
3-4	Stefanos Ntouskas Konstantinos Mantzios	GRE GRE	18 lat
5-7	Alberto Di Seyssel Rostyslav Dzhyhyrei Islambek Mambetnazarov	ITA UKR UZB	20 lat

Polska czwórka bez sternika wagi lekkiej także w naszej reprezentacji obok skifistki Julii Michalskiej-Płotkowiak miała najwyższą średnią wieku osady.

Polskę w tych mistrzostwach reprezentowała czwórka stworzona tak naprawdę „administracyjnie” i teoretycznie na podstawie wyników na ergometrze i indywidualnych startów w jedynkach i dwójkach bez sternika. W czwórce wiosłował jeden zawodnik (M. Bernatajtys), który był członkiem srebrnej czwórki bez sternika wagi lekkiej Igrzysk Olimpijskich w Pekinie oraz Ł. Siemion, który z czwórką zdobywał medale w 2009 i 2010 roku.

Natomiast jej trenerem na Mistrzostwach Świata był także członek olimpijskiego medalowego zestawienia w Pekinie. Taka decyzja została podjęta po analizie startów polskich czwórek w pierwszej fazie okresu startów kontrolnych. Tamtym zestawieniom ewidentnie brakowało sił do wykończenia wyścigów. Wszystko ładnie wyglądało w $\frac{3}{4}$ dystansu, a kiedy dochodziło do finiszu osada przegrywała niemalże ze wszystkimi liczącymi się w walce. Proponowany skład osadowy z pewnością tę siłę posiada, ale w Lucernie brakowało im jeszcze wspólnego opływania, stąd spore straty w pierwszej części dystansu, a potem odrabianie i skuteczny finisz na końcu. Przed Mistrzostwami Świata w okresie BPS-u była w tej osadzie atmosfera zrozumienia wspólnego celu z młodym jeszcze trenerem, a zarazem niedawnym kolegą z jednej łódki.

W tegorocznych krajowych i międzynarodowych startach kontrolnych przed Mistrzostwami Świata zawodnicy tej czwórki indywidualnie oraz jako osada, również czwórki w poprzednich składach osiągały następujące wyniki:

KRAJOWE

31.01 Mistrzostwa Polski na ergometrze wiosłarskim - Szczecin

- Łukasz Siemion – II miejsce (6:12.4)
- Mariusz Stańczuk – IV miejsce (6:17.0)
- Miłosz Bernatajtys – VI miejsce (6:21.0)
- Rafał Serwiak – VII miejsce (6:22.5)

8.04 Wiosenne Regaty Długodystansowe - Warszawa

- Bernatajtys/Serwiak – III miejsce (w dwójkach bez sternika)
- Mariusz Stańczuk – III miejsce (w jedynkach)
- Łukasz Siemion – VIII miejsce (w jedynkach)

18-19.04 Mistrzostwa Polski Seniorów w jedynkach i dwójkach bez sternika - Poznań

- Bernatajtys/Serwiak – I miejsce (w dwójkach bez sternika)
- Łukasz Siemion – III miejsce (w jedynkach)
- Mariusz Stańczuk – V miejsce (w jedynkach)

MIĘDZYNARODOWE

8.05 Regaty Międzynarodowe - Bled (Słowenia)

VIII miejsce za CHN (w składzie Pszczółkowski-Pszczółkowski-Drab-Kamiński)

Startowały 9 czwórek z 8 państw

CHI, CHN1, CHN2, CZE, GER, NED, POL, SUI, UZB

Polska wygrała tylko z Uzbekistanem

9-10.05 Puchar Świata - Bled (Słowenia)

VIII miejsce (w składzie Pszczółkowski-Pszczółkowski-Drab-Kamiński)

Startowało 12 czwórek z 11 państw

AUT, CHI, CHN1, CHN2, CZE, ESP, GER, NED, POL, SUI, TUR, UZB

29-31.05 Mistrzostwa Europy Seniorów - Poznań

X miejsce (w składzie Kamiński-Drab-Serwiak-Bernatajtyś)

Startowało 13 państw

AUT, CZE, DEN, ESP, FRA, GBR, GER, IRL, NED, POL, RUS, SUI, TUR

19-21.06 Puchar Świata - Varese (Włochy)

XIV miejsce (w składzie Pszczółkowski-Pszczółkowski-Serwiak-Bernatajtyś)

Startowało 16 czwórek z 13 państw

ARG, AUS, AUT, CAN, CHN1, CHN2, FRA, GBR, HKG, ITA, JPN1, JPN2, NZL, POL, SUI

10-12.07 Puchar Świata - Lucerna (Szwajcaria)

IX miejsce (w składzie Siemion-Stańczuk-Serwiak-Bernatajtyś)

Startowało 20 czwórek z 19 państw

AUS, AUT, CZE, DEN, ESP, FRA, GBR, GER, GRE, HKG, INA, ITA, JPN1, JPN2, NED, NZL, POL, RUS, SUI, TUR

- łącznie w tym sezonie w w/w zawodach 25 państw wystawiło swoje czwórki
ARG, AUS, AUT, CAN, CHI, CHN, CZE, DEN, ESP, FRA, GBR, GER, GRE, HKG, INA, IRL, ITA, JPN, NED, NZL, POL, RUS, SUI, TUR, UZB
- Wśród startujących brakowało USA, która zawsze zgłasza swoje osady we wszystkich rozgrywanych w Mistrzostwach Świata konkurencjach i z reguły ma dobrą czwórkę wagi lekkiej
- Trudno też w stosunku do polskiej załogi w tej konkurencji było robić analizę wygranych i przegranych pojedynków, gdyż w każdym zawodach startowała czwórka w innym zestawieniu, a ta która ścigała się na końcu w Pucharze Świata w Lucernie była, przynajmniej siłowo z nich najmocniejsza

W Mistrzostwach Świata w Aiguebelette nasza czwórka wystartowała tylko dwa razy, gdyż w przegranym repasażu i nie zakwalifikowaniu się do półfinałów A/B, co było warunkiem aby dalej walczyć o kwalifikacje olimpijskie zawodnicy czwórki całkowicie załamali się psychicznie i przez

dwa dni szukali pretekstu i możliwości rezygnacji z dalszej rywalizacji w półfinałach C/D i w konsekwencji w finale C lub D. Ostatecznie na własną prośbę zostali wycofani z mistrzostw przez lekarza reprezentacji.

W przedbiegu, do którego trafili Polacy, a z którego tylko zwycięzca bezpośrednio awansował do półfinałów A/B obok nich na starcie stanęli Mistrzowie Świata Duńczycy, a także ósma, dziesiąta i dwunasta czwórka ostatnich Mistrzostw Świata z 2014 r., czyli Niemcy, Amerykanie i Włosi oraz słabsza w tym cyklu olimpijskim Japonia. Niestety Polacy od startu do mety nie potrafili nawiązać walki z przeciwnikami. Zaczęli od szóstego miejsca po 500 m, potem wyprzedzili słabą Japonię i tak już zostało. Na mecie ulegli zwycięskim Duńczykom aż 15,28 sek., a poprzedzających bezpośrednio ich Niemcom 5,78 sek. Łącznie uzyskali 17 rezultat wszystkich czterech przedbiegów, a ich czas kolejnych pięćsetek był szóstym, piątym, piątym i piątym z całej stawki walczącej w tym przedbiegu, co nie napawało optymizmem przed mającymi rozegrać się repasażami. Jednak wszyscy się łudzili, że to sprawa jednego nieudanego wyścigu, a może po nieudanym starcie, którego notabene osada nie miała i w Pucharze Świata w Lucernie zbyt skutecznego zawodnicy nie widząc szans awansu bezpośredniego postanowili oszczędzać siły na decydujący repasaż.

Jednak repasaż potwierdził najczarniejszą tezę, że osada jest bez formy, słaba i że obecnie chyba nie mamy zbyt wartościowej czwórki wagi lekkiej, w tym czy innym składzie.

W pięcioosadowym repasażu wygraliśmy jedynie z najslabszą w tych mistrzostwach Indonezją. Nasza czwórka od startu do mety płynęła na czwartym miejscu mając czasy wszystkie odcinków pięciuset metrowych czwarte w stawce. Na mecie do zwycięskich w tym repasażu Chińczyków stracili 7,01 sek., a na domiar złego trzy pierwsze czwórki walczyły zaciekle do końca o dwa premiowane awansem do półfinału A/B miejsca. Przypląnęły na metę w granicach 0,94 sek., a trzeci Hiszpanie stracili dalsze szanse walki o kwalifikacje olimpijskie o zaledwie 0,06 sek. Polacy na mecie osiągnęli dwunasty rezultat wszystkich czterech repasaży.

Zadaniem tej osady w Mistrzostwach Świata było wywalczenie kwalifikacji olimpijskiej, czyli znalezienie się w pierwszej jedenastce załóg startujących. Zadanie to nie zostało osiągnięte, czego powodem mogły być następujące czynniki:

- Różnica w przygotowaniu fizycznym poszczególnych zawodników. Załoga została zestawiona w bardzo późnym okresie tj. na 11 dni przed ostatnim Pucharem Świata w Lucernie, powodem tego był brak w szkoleniu centralnym dwóch, jak się okazało, kluczowych/najmocniejszych zawodników. Przygotowali się oni indywidualnie we własnym zakresie do startów w Pucharach Świata w Varese i Lucernie w dwójce podwójnej wagi lekkiej przeciwko osadzie reprezentacyjnej i zdecydowanie szczyt formy przypadł w ich przypadku na te starty. Niemożliwym z fizjologicznego punktu widzenia było utrzymanie tej dyspozycji na kolejne 50 dni. Stąd też bardzo dobry wynik tej osady uzyskany w Lucernie (7 lat polska bez sternika wagi lekkiej nie była w stanie uzyskać takiego rezultatu i nawiązać walki z najmocniejszymi osadami na świecie 5:53 sek.)
- Zaburzenie cyklu przygotowawczego. W wyniku zbyt małego zgrania się osady na wodzie, podjęta została decyzja o rezygnacji ze zgrupowania kondycyjnego w Zakopanem na rzecz nadrabiania zaległości w zgrywaniu zespołu na wodzie. A

potrzebna była poprawa parametrów fizjologicznych pozostałych dwóch zawodników. Na tamten moment priorytetem było jednak zgrywanie osady.

- Problemy zdrowotne. Wskutek braku realizacji zakładanego celu, jeden z zawodników nie był w stanie poradzić sobie z tym mentalnie, co uniemożliwiło mu ukończenie zawodów.

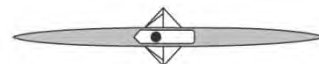
Szkoda, że osada nie podjęła dalej walki o jak najwyższe miejsce, bo dzisiaj niemożliwym jest nawet określenie, w którym miejscu rankingu tej konkurencji się ona znajduje.

Ostatnią czwórką w finale B byli Austriacy, którzy tym samym jako pierwsi w kolejności nie zdobyli kwalifikacji olimpijskich. Kolejni to Niemcy, którzy ostatnio pływają słabo, ale oni mają ogromny potencjał zawodniczy. Ich ósemka wagi lekkiej zdobyła w tych Mistrzostwach złoty medal drugi rok z rzędu, a Dwójka bez sternika wagi lekkiej także w tych mistrzostwach zdobyła brązowy medal i tylko trzeba to wszystko ogarnąć i poukładać w kwalifikacjach wewnętrznych. Poza tym są jeszcze wspomniani Hiszpanie, którzy tak pechowo przegrali o 0.06 sek. wejście do fazy półfinałowej, a dalej niewiadomo jakby się potoczył ich los. Z niewiadomych przyczyn w tym roku nie zgłosili do Mistrzostw Świata swojej czwórki Australijczycy, którzy w ubiegłorocznych mistrzostwach zajęli piąte miejsce w finale.

Tak więc do tych pozostałych do kwalifikacji olimpijskiej dwóch miejsc, poważnych kandydatów jest spora „grupka” na wysokim, określonym poziomie, czego dla odmiany nasza czwórka nie prezentuje.

XIII. JEDYNKA WAGI LEKKIEJ MĘŻCZYŹN LM1x

Nazwisko i imię **Wiek** **Klub**
Kowalski Jerzy 27 lat Gopło Kruszwica

Trener klubowy i prowadzący w reprezentacji:

Kazimierz Naskręcki

Prognoza miejsca i zadanie wynikowe: **finał A**
Ostateczny wynik: **IX miejsce**

Do tej konkurencji zgłosiło się do tegorocznych Mistrzostw Świata 32 skifistów. Eliminacje do finałów rozegrano według identycznego systemu jak w jedynkach kobiet ze względu na identyczną niemal liczbę zgłoszeń. Przed losowaniem do każdego z sześciu przedbiegów zostało rozstawionych po dwóch zawodników, a wśród nich rozstawiony został także Jerzy Kowalski, najprawdopodobniej jako złoty medalista tegorocznej letniej Uniwersjady. W ubiegłorocznych Mistrzostwach Świata startowało 27 skifistów wagi lekkiej. Tylko sześciu z nich także stanęło na starcie tegorocznych mistrzostw. Byli nimi: Włoch (złoty medal w ub. Roku), Słoweniec (XVII m), Azer (XIX m), Bułgar (XX m), Algierczyk (XXII m) i Serb, który nie stanął na starcie finału D. Tak duże rozszarady spowodowane tym, że wielu czołowych zawodników wagi lekkiej w tym roku wsiadła do konkurencji olimpijskich wagi lekkiej (dwójka podwójna, czwórka bez sternika).

W jedynce wagi lekkiej mężczyzn sam złoty medalista z wiekiem 24 lat znalazł się na czele drugiej połówki ośmiu konkurencji nieolimpijskich wraz z dwójką bez sternika wagi lekkiej. Natomiast w grupie wszystkich medalistów jest to konkurencja o najwyższej średniej wieku. Wśród finalistów ustępuje jedynie skifistkom wagi lekkiej, a wśród wszystkich startujących w niej zawodnikom wyższą średnią wieku ma jedynie kobieca czwórka podwójna wagi lekkiej.

LM1x JEDYNKA WAGI LEKKIEJ MĘŻCZYŹN				
Średni wiek złotych medalistów	Średni wiek medalistów	Średni wiek finalistów	Średni wiek konkurencji	Średni wiek polskiej osady
24.0	28.0	26.5	25.282	27.0

Najstarszymi zawodnikami w tej konkurencji byli:

1	Takahiro Suda	JPN	34 lata	XIV miejsce
2	Nuno Goncalves Coelho	POR	33 lata	XXI miejsce
3-4	Milos Stanojevis Marcelo Miani	SRB ITA	31 lat	III miejsce XII miejsce
5-6	Rajko Hrvat John McDonnel	SLO AUS	29 lat	II miejsce XXIII miejsce

Natomiast najmłodszymi zawodnikami w tej konkurencji byli:

1	Mohamed Taieb	TUN	19 lat	XXII miejsce
2-3	Nikoloz Kandelaki Sergei Oboianschii	GEO MDA	20 lat	XXVIII miejsce XXXI miejsce
4-5	Mohammed Riyadh Jasim Hacham Banabdallah	IRQ MAR	21 lat	XXVI miejsce XXXII miejsce

Polskę w tegorocznych mistrzostwach reprezentował złoty medalista tegorocznej letniej Uniwersjady w Chungju w jedyńce wagi lekkiej, który także zdobył srebrny medal w skifie w poprzedniej Uniwersjadzie dwa lata temu. Jest także tegorocznym Wicemistrzem Polski Seniorów, a w Mistrzostwach Europy Seniorów w Poznaniu zajął ósme miejsce.

W tegorocznych startach kontrolnych przed Mistrzostwami Świata w startach krajowych i międzynarodowych J. Kowalski zajmował następujące miejsca:

STARTY KRAJOWE

31.01 Mistrzostwa Polski na ergometrze wioślarskim - Szczecin

Nie startował - zwolnienie lekarskie

8.04 Wiosenne Regaty Długodystansowe - Warszawa

VI miejsce indywidualnie w jedyńce

18-19.04 Mistrzostwa Polski Seniorów w jedynkach - Poznań

II miejsce za A. Mikołajczewskim, a przed Ł. Siemionem

STARTY MIĘDZYNARODOWE

29-31.05 Mistrzostwa Europy Seniorów - Poznań

VIII miejsce

Startowało 17 skifistów wagi lekkiej z

AZE, BUL, CZE, DEN, FRA, GBR, GRE, HUN, NOR, POL, POR, RUS, SLO, SUI, SVK, TUR, UKR

5-7.07 Uniwersjada - Chungju (Korea Płd.)

I miejsce

Startowało 15 skifistów wagi lekkiej

W Aiguebelette Jerzy Kowalski wystartował czterokrotnie - w przedbiegu, w ćwierćfinale, w półfinale A/B i w finale B.

W przedbiegu od razu trafił na ubiegłorocznego Mistrza Świata w tej konkurencji, który w tym roku nie był w najlepszej dyspozycji, a może miał problemy z wagą ciała, gdyż finalnie zajął dopiero dwunaste miejsce. Poza Włochem w tym przedbiegu wystartowało trzech reprezentantów, raczej „egzotycznych” w wioślarstwie federacji – Kazachstanu, Maroka, Iraku i Algierii, choć ten ostatni jak wspomniano startował już w ubiegłorocznych Mistrzostwach Świata (XXII m). A jednak to Włoch prowadził w tym wyścigu od startu do mety mając przy tym czasy trzech z czterech pięćsetek najlepsze z całej stawki. Do półmetka J. Kowalski płynął na trzecim miejscu za Włochem i Algierczykiem ulegając im odpowiednio 4.31 i 1.04 sek. Jednak trzecią pięćsetkę miał najlepszą z całej

stawki, tym samym poprawiając swoją pozycję o jedno miejsce, ale z Włochem przegrał na mecie o 4.29 sek. Uzyskał przy tym dopiero dwunasty rezultat wszystkich sześciu przedbiegów.

W ćwierćfinale Polak zastosował błędną taktykę i całe szczęście, że nie wszyscy przeciwnicy byli zbyt wymagający, a przede wszystkim dzięki temu, że skifista grecki przeszarżował ponad swoje siły w pierwszej części dystansu co poskutkowało całkowitym opadnięciem sił na finiszu, dzięki temu Jurek awansował ostatecznie do półfinałów A/B. Kowalski do półmetka płynął na szóstym-piątym miejscu, natomiast trzecią i czwartą pięćsetkę miał najlepsze z całej stawki. Skończył wyścig na trzecim miejscu ze stratą 2.12 sek. do pierwszego Serba (ostatecznie brązowego medalisty tej konkurencji w tym roku) i 1.04 sek. do drugiego Węgry (finalnie VII-me miejsce w Aiguebelette). Polak uzyskał łącznie siódmy rezultat wszystkich czterech ćwierćfinałów.

Niestety w półfinale taka sama zastosowana taktyka nie pozwoliła J. Kowalskiemu na awans do finału A, gdyż przeciwnicy okazali się na tym etapie o wiele mocniejsi. Polak rozpoczął ten wyścig na szóstym miejscu i skończył na szóstym miejscu. Trzy z czterech pięćsetek miał najłabsze z całej stawki (pierwsze dwie i ostatnią). Po przepełnieniu 1000 m na szóstej pozycji za półmetkiem próbował zaatakować, ale został natychmiast skontrowany i nie widząc żadnego skutku w postaci przesunięcia się do przodu sam stracił wiarę i siły. Na czele tego półfinału na finiszu doszło do niezwykle wyrównanego pojedynku. Warto zauważyć, że trzech pierwszych skifistów wpłynęło na metę w odległości 0.08 sek. (GBR, GER, NZL), a czwarty Węgry stracił do nich tylko 0.87 sek. Natomiast Jerzy Kowalski przyplął 9.19 sek. za zwycięskim Brytyjczykiem i 9.11 sek. za trzecim Nowozelandczykiem. Osiągnął przy tym dopiero jedenasty rezultat obu półfinałów A/B.

Trzeba mieć nadzieję, że po tym półfinale Jurek zrozumiał, że takiej taktyki w zawodach najwyższej rangi nie można bezkarnie stosować, gdyż w finale B rozpoczął wyścig z trzeciego miejsca po 500 m. Jednak widocznie siły jego były na tyle nadwątlone bo drugą pięćsetkę miał czwartą w całej stawce, trzecią z kolei drugą lecz to nie zmieniło pozycji Polaka do końca. Jak rozpoczął na trzecim tak cały czas płynął i tak skończył, tracąc do pierwszego Belga 3.59 sek. i drugiego na mecie Węgry 1.39 sek. Ostatecznie dziewiąte miejsce w Mistrzostwach Świata przy w większości obsadzie zawodnikami rezerwowymi w czołowych reprezentacjach, Mistrza Letniej Uniwersjady nie może nikogo zadowalać.

Jurek Kowalski musi całkowicie zmienić styl taktyki jeżeli chce walczyć z najlepszymi. Co ciekawe, że w podobnym stylu stara się rozgrywać swoje wyścigi dwójka podwójna wagi lekkiej mężczyźni Jankowski-Mikołajczewski i już nie raz na tym stracili. Bo raz się uda, a dwa razy nie!!! Być może to taka przywara naszej wagi lekkiej na poziomie reprezentacyjnym.

Złoty medal w tej konkurencji zdobył w tym roku Nowozelandczyk Adam Ling, który w ubiegłorocznych Mistrzostwach Świata był XVIII-ty w dwójce podwójnej wagi lekkiej. Srebrny medal przypadł Słoweńcowi Rajko Hrvatowi, który w ostatnich dwóch latach zajmował odpowiednio XV-te i XVII-te miejsce w skifie wagi lekkiej w Mistrzostwach Świata. Trzecie Serbowi, też zawodnikowi wioślącemu raczej w finałach B w dwójce.

Znajdujący się przed Polakiem w finale Belg i Węgry też dotychczas nie mieli zbyt spektakularnych wyników. Belg w ubiegłorocznych Młodzieżowych Mistrzostwach Świata był szósty, a Węgry był siedemnasty w dwójce podwójnej wagi lekkiej w Mistrzostwach Świata 2014 r. w Amsterdamie.

XIV. JEDYNKA WAGI LEKKIEJ KOBIET LW1x

Nazwisko i imię	Wiek	Klub
Mikołajczak Martyna	24 lata	Lotto Bydgoscia

Trener klubowy:

Michał Kozłowski

Trener prowadzący w reprezentacji:

Przemysław Abrahamczyk

Prognoza miejsca:	VII-XII miejsce
Zadanie wynikowe:	do VIII miejsca
Ostateczny wynik:	XV miejsce

Do Mistrzostw Świata w Aiguebelette w tej konkurencji zgłoszono 21 skifistek. Eliminacje w tej konkurencji w związku z podobną ilością zgłoszeń rozegrano wg tego samego systemu jak opisano przy dwójce podwójnej kobiet.

W ubiegłorocznych Mistrzostwach Świata w tej konkurencji startowało 13 skifistek. Tylko cztery zawodniczki z ubiegłorocznych mistrzostw wystartowały także w tym roku: Amerykanka, Japonka, Algierka i zawodniczka Południowej Afryki. Cztery inne federacje (ITA, GER, CAN, NED) zgłosiły w tym roku inne zawodniczki. Inne federacje które w tym roku zgłosiły swoje skifistki w ubiegłym roku ich nie miały.

Konkurencja jedynek wagi lekkiej kobiet miała najmłodszą złotą medalistkę wśród konkurencji nieolimpijskich, ale już średnia wieku wszystkich jest druga wśród najstarszych po jedynce wagi lekkiej mężczyzn i ma najwyższą średnią wieku wśród finalistów. Natomiast wśród wszystkich startujących w danej konkurencji jest trzecią-czwartą o najwyższych średnich wieku wśród ośmiu konkurencji nieolimpijskich.

LW1x JEDYNKA WAGI LEKKIEJ KOBIET				
Średni wiek złotych medalistów	Średni wiek medalistów	Średni wiek finalistów	Średni wiek konkurencji	Średni wiek polskiej osady
20.0	27.667	28.0	25.2	24.0

Najstarszymi zawodniczkami w tej konkurencji były:

1	Fabiana Beltrane	BRA	33 lata	IV miejsce
2	Kathleen Bertko	USA	32 lata	III miejsce
3-4	Imogen Walsh Katherine Sauks	GBR CAN	31 lat	II miejsce IX miejsce
5	Amina Rouba	ALG	29 lat	XVIII miejsce

Natomiast najmłodszymi zawodniczkami w tej konkurencji były:

1-2	Sonata Petrikaite Annie Svensson	LTU SWE	19 lat	VI XVI
3	Zoe McBride	NZL	20 lat	I
4-6	Kenia Lechuga Alanis Anetta Barseghyan Youssra Karakas	MEX ARM MAR	21 lat	XII XX XXI

Polskę w tej konkurencji reprezentowała Martyna Mikołajczak, ubiegłoroczna Akademicka Mistrzyni Świata i tegoroczna srebrna medalistka Letniej Uniwersjady w dwójce podwójnej wagi lekkiej. Niestety Uniwersjada to nie to samo co Mistrzostwa Świata Seniorów, o czym przekonały się Japonki - mistrzynie tegorocznej Uniwersjady w dwójce wagi lekkiej, zajmując w Aiguebelette XVII-te miejsce. Wprawdzie M. Mikołajczak reprezentuje obecnie poziom sportowy podobny do W. Deresz, J. Dorociak czy K. Wełny to jednak był to dla niej debiutancki występ w imprezie tak wysokiej rangi i mogło to mieć wpływ na jej ostateczny wynik.

Martyna Mikołajczak uczestniczyła od jesieni w pełnych przygotowaniach olimpijskich wspólnie z W. Deresz i J. Dorociak jako jedna z kandydatek do reprezentacyjnego debła wagi lekkiej. Ostatecznie zdecydowano, że pozostanie skład osobowy dwójki z ubiegłorocznych Mistrzostw Świata, a M. Mikołajczak wystartuje w jedynce wagi lekkiej, ale z uwagi na to, że jest to konkurencja nieolimpijska koszty jej wyjazdu musiał pokryć indywidualny sponsor lub klub.

W startach kontrolnych, Pucharach Świata w Bled i w Varese oraz w Mistrzostwach Europy w Poznaniu przed Mistrzostwami Świata wystartowały w jedynce wagi lekkiej K. Wełna, M. Mikołajczak i J. Dorociak. Najlepiej z nich wypadła ta ostatnia, która w Bled była druga i uległa tam tylko czołowej skifistce wagi lekkiej świata – Brazylijce Fabiane Beltrame (złoty medal w 2011 r. i IV-ta w 2013 r.) i szóstej w ubiegłorocznych Mistrzostwach Świata – Chince. W drugim swoim starcie w Varese była wprawdzie ósma, ale przed nią były dwie Chinki i dwie Nowozelandki, a więc narodowościowo można powiedzieć, że była szósta.

W tegorocznych startach kontrolnych przed Mistrzostwami Świata w startach krajowych i międzynarodowych M. Mikołajczak zajmowała następujące miejsca:

STARTY KRAJOWE

31.01 Mistrzostwa Polski na ergometrze wioślarskim - Szczecin

Joanna Dorociak - III miejsce (7:08.5)
Martyna Mikołajczak - IV miejsce (7:09.3)
Weronika Deresz - V miejsce (7:10.3)

8.04 Wiosenne Regaty Długodystansowe - Warszawa

Weronika Deresz - I miejsce
Joanna Dorociak - II miejsce
Marta Kowalska - III miejsce
Martyna Mikołajczak - IV miejsce

18-19.04 Mistrzostwa Polski Seniorów w jedynkach - Poznań

Katarzyna Wełna - II miejsce
Martyna Mikołajczak - III miejsce (różnica pomiędzy nimi wynosiła 0,861 sek.)

STARTY MIĘDZYNARODOWE

8.05 Regaty Międzynarodowe - Bled (Słowenia)

IV miejsce za BRA (Mistrzyni Świata z 2011 roku) i dwoma Chinkami

29-31.05 Mistrzostwa Europy Seniorów - Poznań

W Mistrzostwach Europy w jedyńce wagi lekkiej startowała K. Wełna, zajmując X miejsce

19-21.06 Puchar Świata - Varese (Włochy)

W Pucharze Świata w Varese w jedyńce wagi lekkiej startowała J. Dorociak, zajmując VIII m

10-12.07 Puchar Świata - Lucerna (Szwajcaria)

W Pucharze Świata w Lucernie nie wystawialiśmy żadnej zawodniczki, gdyż termin był zbieżny z Uniwersjadą w Korei Płd. i tam wystawiliśmy osadę dwójki

W Mistrzostwach Świata w Aiguebelette Polka wystartowała czterokrotnie - w przedbiegu, w repasażu, w półfinale C/D i finale C.

W przedbiegu z którego bezpośrednio do półfinału A/B awansowała tylko jedna zawodniczka Polka trafiła na ubiegłoroczną i jak się okazało później okazała tegoroczną brązową medalistkę w tej konkurencji Amerykankę Kathleen Bertko, oraz Meksykankę, Japonkę (X m w ub. roku) i Irlandkę. Amerykanka prowadziła zdecydowanie od startu do mety. Na 500 m przed metą prowadząc już 9.15 sek. nad drugą Meksykanką pozwoliła sobie na swobodne, bez walki dojechanie do mety. Polka rozpoczęła od trzeciego miejsca po 500 m ze sporą już stratą do prowadzącej Amerykanki, ale widocznie było to dla niej zbyt mocno, gdyż narzut na kolejnej pięćsetce wynosił 5.5 sek. Choć obie kolejne pięćsetki były czasowo niemal identyczne, ale na słabym poziomie bo zawodniczka straciła na nich dalsze 10 sek. do prowadzącej cały czas Amerykanki. Również na finiszu pomimo, że Polka próbowała finiszować to straciła trzecie miejsce na rzecz skuteczniejszej w tym elemencie Japonki. Na mecie uzyskała dopiero czternasty rezultat wszystkich czterech przedbiegów.

W repasażu scenariusz pierwszej połowy był podobny. M. Mikołajczak bardzo mocno rozpoczęła, prowadząc na pierwszym punkcie kontrolnym pomiaru czasu po 500 m, jednak to znowuż było ponad jej możliwości, bo narzut na drugiej pięćsetce wynosił 8.5 sek. i błyskawicznie spadła na trzecią pozycję. Prowadzenie w tym repasażu po 750 m przejęła brązowa medalistka tegorocznych Mistrzostw Europy w Poznaniu Niemka Anlauf i odpierając ataki drugiej Kanadyjki dowiozła zwycięstwo do mety. Druga była Kanadyjka tracąc do zwyciężczyni 2.44 sek. i te dwie zawodniczki zakwalifikowały się do półfinałów A/B. M. Mikołajczak, której do drugiej premiowanej awansem miejsca zabrakło 7.09 sek. pozostała więc tylko walka o finał C w półfinałach C/D. Uzyskała także niezbyt dobry rezultat końcowy, który był dziewiątym z kolei we wszystkich czterech repasażach.

Półfinał o awans do finału C, który nie miał żadnego większego znaczenia, też przebiegł bez większej historii, gdyż przy czterech startujących skifistkach trzy pierwsze zdobywały awans, a płynęła w nim zdecydowanie najsłabsza zawodniczka tej konkurencji - Armenka. Martyna Mikołajczak popłynęła w nim ambitnie odnosząc zwycięstwo i nawet z najlepszym rezultatem obu półfinałów C/D.

W finale C nie potrafiła tego powtórzyć i udowodnić, że już na tym poziomie mistrzostw nie ma sobie równych. Rozpoczęła ten wyścig na trzecim miejscu i skończyła na trzecim, próbując po minięciu półmetka zaatakować i nawet chwilowo na 500 m przed metą znalazła się na drugiej pozycji.

Niestety startu w tej imprezie zawodniczka nie może zaliczyć do zbyt udanego. Realnie oceniając szanse i jej możliwości to powinna ona zająć miejsce 8-10. Natomiast piętnaste nie w satysfakcjonuje nawet samej zawodniczki i nie oddaje jej potencjału.

